

quitur *τί πάθω* esse potius, Quid me fiet, (quam A Quid faciam,) aut etiam Quid mihi fiet: quod omnino respondet verbis illis *τί μοι γένηται*, et usurpatum fuit ab optimo Latinitatis auctore Tibullo, initio cujusdam Elegiæ, Castra Macer sequitur: tenero quid fiet Amori? Reddendo autem *τί πάθω*, Quid me s. mihi fiet, nequaquam accipietur *παθεῖν* pro Facere, sed suam Patiendi signif. inclusam habebit. Fortasse vero et in superioribus illis ll. *τί ἂν πάθῃ τις* possit *παθεῖν* et aliter reddi quam verbo Facere; atque adeo admittat talem interpr., qualem in Synesii l. quem antea protuli, cum agerem de *παθεῖν*, Affectum esse; nam ut dicit ille, *Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλάρας κύνας ἀθήρους ὁρῶν κ.τ.λ.* pro Quomodo esse animo affectus queam, Quid mihi animi tunc esse possit? ita *τί ἂν πάθῃ τις* ap. Lucian. forsitan interpretari fas est, Quomodo esse affectus animo possit quisquam, Quem affectum induere possit, Quo animo esse queat. Ut sc. perinde sit ac si diceretur, Itane affectus animo esse queat, Eone animo s. Eane mente esse possit, ut recusare audeat? Itidem vero et in B aliis ll. subaudiendum fuerit, quod cuique aptum esse putabimus, si *παθεῖν* hanc signif. habere statuatur; de qua ipse certe pronuntiare non audeo; præsertim cum et hunc ejusd. Luciani l., qui duobus illis, quos superius protuli, plane similis est, *Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζονται*, ita vertat Bud. Nam quid ageres cum divinitus cogere? cum inquam ita vertat et sensus exprimi videatur. Sed hoc quoque lectori considerandum est, esse quædam loquendi genera in diversis linguis, quæ quamvis sibi signif. respondeant, non tamen singula singulis verba respondent.

Ceterum *πάσχειν* redditur Facere, et cum dicitur *τί πάσχεις, τί χρέμα πάσχεις* ap. Aristoph.; sed docui supra reddi etiam, Quid tibi accidit? Fortassis autem addere possim et tertiam interpr.: istam sc., Quomodo tecum agitur? Quæ interpr. suam Patiendi signif. verbo *πάσχειν* relinquit, et perinde sonat ac si diceretur, Quo in statu sunt res tuæ?

Venio ad fut. *πέσομαι*, de quo hic verba me facturum sum pollicitus. Dico igitur, quamvis tradant quidam Gramm. scribi *πέσομαι*, NON *πήσομαι*, inveniri tamen et hoc *πήσομαι* cum η: ut ap. Plut. *περὶ τῶν Κοινῶν Ἑννοιῶν*, p. 1971. meæ Ed., necnon p. 1984. ideo enim Ald. scripturam retinui, quod et in quibusdam aliorum scriptorum ll. eam me vidisse recorderar. Affert certe et Budl. *πήσομαι* ex Isocr. Et VV. LL., non quidem in *Πάσχω*, sed in serie vocum alphabetica, *πησόμενος* ex Herod. [9, 37.]

“Πεπαθὼς, Ionice pro πεπαθηκὼς, Passus.”

“Πέπονθα, præt. med. a *πάσχω*, Passus sum, Factum est mihi: unde *εὖ πεπονθὼς*, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plut. Othone, “Οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος. Et Aristoph. *πέπονθα δεινὰ*, Gravis mihi facta est injuria, Atroci injuria affectus sum. Dicitur etiam “*πέπονθα* pro Affectus sum animo. Philostr. Πέπονθά τι πρὸς σε, Quodam in te animi affectu moveor. Item aliquid *πεπονθέναι* πρὸς τι dicitur pro Eod. modo affectum esse s. affici, Idem ei accidere, quod alicui: necnon Simile esse et convenire aliquo modo: Aristot. H. A. 1, 1. Πέπονθεν ὁσοῦν πρὸς ἀκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὀπλήν, καὶ χεῖρ πρὸς χηλὴν: similitudinem enim et convenientiam quandam habent inter se ossa hominum et quadrupedum cum spinis piscium, ungue hominum et avium et aliorum animantium cum ungulis quadrupedum, manus hominis cum forcipibus cancri et similium. Præterea aliquis *πέπονθέ τι*, cui aliquid accidit. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Πέπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur *πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες*. Quibus in ll. præt. *πεπονθέναι* ponitur pro præst. “*πάσχειν*.”

[“*Πάσχω*, Ammon. 110. Wakef. S. Cr. 3, 84. ad Charit. 362. Valck. Phœn. p. 334. ad Xen. Eph. 285. ad Phalar. 346. Thom. M. 332. 733. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Anim. 215. 270. ad Lucian. 2, 73. 195. Attici qualemcunque rei alicujus pro-

prietatem vel naturam per verbum π. exprimere solent, Kuster. Aristoph. 11. I. q. *πράσσω*, 12. 55. Brunck. 1, 162. 2, 95. An pro *ποιῶ*; Gesner. ad Horat. p. 11. ad Charit. 308. Grammaticæ, Heyn. Hom. 7, 44. *Πάσχειν* et *παρέχειν* conf., Schneid. ad Xen. K. Π. 494. Ed. alt., ad Mem. 219. Ed. 3. *Πάσχειν* et *παρασχεῖν*, Schleusn. Cur. Nov. c. 170. Π. et *πυνθάνομαι* conf., ad Diod. S. 2, 323. *Πάσχειν ταῦτό*, Ead. natura esse, Kuster. Aristoph. 55. *Πάσχειν τι*, Markl. Suppl. 288. ad Herod. 55. Zeun. ad Xen. K. Π. 404. cf. Santen. ad Catull. p. 21. Morior, Glycon. ad Diod. S. 1, 621. Brunck. Aristoph. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 108. Π. τι πρὸς τινα, Valck. ad Chrys. p. 21. Boiss. Philostr. 432. 461. 567. 605. Dionys. H. 2, 1080. 1171. 3, 1437. 1455. Heindorf. ad Plat. Lys. 25. 35. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 241. Π. πάθος, Toup. Opusc. 1, 177. Emendd. 1, 267. *Ἐάν τι πάσχω*, Dawes. Misc. Cr. 423. *Τί πάσχω*; Musgr. Ion. 436. 1405. *Τί πάσχεις*; Brunck. Aristoph. 2, 183. *Πάσχω, ἃ πεποίηκα*, Wakef. ad Moschum 6, 6. Πείσομαι, Wessel. Diss. Herod. 135. ad p. 333. 710. Lennep. ad Phal. 172. Wakef. Trach. 1180. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 86. Kuster. Aristoph. 120. Heyn. Hom. 4, 695. Πείσομενε, Valck. Callim. 284. Πεπονθὼς, conf. c. πεποιθὼς, ad Lucian. 1, 210. *Ἐπεπόνθη*, ad Mær. 173. Πέποσθε, Heyn. Hom. 4, 469. 695. Παθεῖν, i. q. γενέσθαι, Wakef. Phil. 1421. Παθὼν et παρὼν conf., Trach. 143. De formula solemnī ὅ τι δεῖ s. χρὴ παθεῖν ἢ ἀπορίσαι, ad Xen. Mem. 2, 9, 5. Πράξαι καὶ παθεῖν, Boiss. Philostr. 298. *Τί παθὼν*, Wolf. ad Dem. Or. c. Lept. 348. Jacobs. Exerc. 2, 132. Anth. 10, 121. Villosion. ad Long. 85. Brunck. Aristoph. 1, 42. Kuster. 15. ad Lucian. 2, 260. Boeckh. in Min. 194. Heyn. Hom. 8, 288. *Τί πάθω*, ad Charit. 266. Wakef. Trach. 973. Jacobs. Anth. 8, 275. 9, 475. 10, 240. Antiphil. Byz. 2. Kuster. Aristoph. p. 12. *Τί γὰρ πάθω*; Valck. Phœn. p. 335. Musgr. ad Hec. 614. Markl. Suppl. 257. Brunck. Aristoph. 1, 57. 162. Jacobs. Anth. 8, 275. “*Ἦν τι πάθω*, ad Herod. 628. 667. “*Ἄν τι πάθω*, ad Charit. 217. *Τί ἂν πάθοιμι*, ad Lucian. 1, 226. 491. *Οὐκ ἔλαττον ἔδρασε, ἥπερ ἔπαθε*, Jacobs. Anth. 1, 19. *Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις*, ad Lucian. 1, 458. *Εἰ πάθωμεν*, T. H. ad Lucian. Dial. p. 58. Πήθω, ad Plutum p. 23. * Παθέω, ad Herod. 628. * Πάω, fut. *πήσω*, 710. Wessel. Diss. 135.” Schæf. Mss.] “Πεπονθὼς, Bono animo, Cum affectu, Hermog., VV. “LL. Sed in priore signif. scr. πεποιθὼς.”

Πάθημα, τὸ, significat, sicut et de πάθος magis usitato dicitur, Quod quis passus est, s. patitur, Quod cuiquam accidit, Casus, etc. Redditer et Passio. Thuc. 4, (48.) p. 137. meæ Edit. *Ἐπεγένετο γὰρ νύξ τῷ π., 1, (23.) p. 8. Παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα, ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Deinde παθήματα illa esse dicit πόλεις ληφθείσας καὶ ἐρημωθείσας, et φυγὰς ἀνθρώπων, item φόνον, necnon σεισμούς, etc. Plut. (8, 118.) Δεινὸν γὰρ ἂν ἀληθῶς φανεῖν τοῦτους μὲν ἐν νοσήμασι καὶ π. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἐχτροῦς, καὶ δυσμεταθέτους. Apud Paul. Apost. autem παθημάτων appellatione plerisque in ll. intelliguntur Quæcunque fideles pietatis causa perpetiuntur: ubi παθήματα redditur Afflictiones, Ærumnæ. || Morbus. Nam quamvis Plut. in l. quem modo protuli παθήματα distinguat ἀπὸ τῶν νοσημάτων, interdum tamen et νοσήματα, Morbos corporis, vocari παθήματα constat, et quidem ex ipso etiam Gal. Sed et Animi morbi s. ægritudines ita vocantur ab Auctore Axiochi. Ac generalius etiam, Omnes illi animi morbi qui Perturbationes dicti sunt, παθήματα interdum, sicut et πάθη, dicuntur. Possumus vero παθήματα interpretari Motus, Tullium sequendo; is enim hæc Plat. Timæo verba, Πρῶτον μὲν αἰσθησὶν ἀναγκαῖον εἶναι μίαν πᾶσιν ἐκεῖ βιαιῶν παθημάτων ἐξυμφύοντων γίγνεσθαι: δεύτερον δέ, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα: πρὸς δὲ τοῦτοις, φόβον καὶ θυμὸν, ὅσα τε ἐπόμενα αὐτοῖς καὶ ὅποσα ἐναντίως πέφυκε διεστῶτα, sic vertit, Necesse erat sensum existere unum communemque omnium, vehementiore motu excitatum, conjunctumque naturæ: de-*

inde voluptate et molestia mixtum amorem: post, iram et metum, et reliquos motus animi, comites superiorum, et his etiam contrario dissidentes. In qua interpr. animadvertit priore quidem loco dici simpliciter Motum, at posteriore Motus animi: quod itidem respondet nomini παθήματα: nam hoc ap. Plat. cum ὅσα et sequentibus subaudiendum est. Paulus quoque παθήματα ἁμαρτιῶν vocavit Motus qui nos velut rapiunt transversos, ita ut ad peccandum sollicitent, atque adeo impellant. Sed et sine gen. illo παθήματα dicit eadem signif., ubi redditur Affectus, et Affectiones, ad Gal. 5, (24.) Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Ubi vet. Interpr. παθήμασι reddidit Vitiis, alii Affectibus; ego vero lubenter e duabus hisce interpr. unam faciens, verterem Vitiosis affectibus: licet alioqui non ignorem Perturbationes potius vocari, sequendo Cic., aut Morbos animi. Ceterum παθημάτων nomen quomodo ap. Paul. latius pateat quam ap. Philosophos, docent scriptæ in illis [sic] Annotationes. Xen. (Ier. 1, 36.) Τὸ δὲ φιλοῦντα μισεῖσθαι καὶ ἀπτεσθαι ἀχθομένον, πῶς οὐχὶ τοῦτο δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρόν; ubi Bud. vertit Affectus. Affertque ex eod. Xen. (K. Π. 3, 1, 10.) Πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα. At in VV. LL. παθήματα τῆς ψυχῆς, Perceptiones et notiones rerum. Item παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ, Sensa animi. Ibid. Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, pro Exprimere sensa dicendo. Sed hæc ibi ἁμαρτύρως traduntur. || Πάθημα, sicut πάθος et πάθη, pro Cæde, ap. Plat. de LL. 9. Bud. || DAT. Παθημάτων pro παθήμασι, Æolice: de quo lege Eust. ["Πάθημα, Jacobs. Anth. 9, 256." Schæf. Mss. Τὰ παθήματα παιδεύματα, Dionys. H. 3, 1579. * "Παθηματικός, Julian. 199." Wakef. Mss. * "Παθηματικός, Sext. Emp. P. 2, 10. (p. 68.) * Πάθησις, Eumath. 137." Kall. Mss. Aristot. H. A. 3, 1, 14.]

Παθητός, Patibilis, Qui pati potest, Passioni obnoxius s. potius Patiendi necessitati. Affertur παθητός ex Aristot. Præd. Utitur et Plut. cum alibi, tum (9, 65. 501.) Cic. de N. D. 3, (12.) Cumque omne animal patibilem naturam babeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus, idque ferendi et patiendi necessitatem. Ubi Patibilem naturam vocat, quam Græci dicereut παθητὴν φύσιν. Legitur autem hoc verbum et Act. 26, (23.) Εἰ παθητός ὁ Χριστός, ubi vide Annot. ["Morell. ad Æsch. Pr. p. 212. Wakef. S. Cr. 5, 139." Schæf. Mss. Menander, Παθητός ἐστὶ πᾶς τις εὐπροσήγορος. * Παθητολόγης, Phot. Bibl. 181.] CONTR. Ἀπάθητος, q. d. Impatibilis, Patiendi necessitati minime obnoxius, ut Deus dicitur ἀπάθητος. At VERO Εὐπάθητος dicitur contra Qui facile pati potest, patiendi necessitati valde expositus est. At in VV. LL. perperam Εὐπαθήτοι pro Εὐπάθητοι, Propensi ad patendum.

Παθητικός, itidem Patibilis, Qui pati s. affici potest. Παθητικόν, inquit Bud., Quod afficitur et affici potest, opponiturque τῷ ἀπαθεῖ et τῷ ποιητικῷ, in I. qui de Gener. et Corrupt. inscribitur, Διὸ, καθάπερ εἴρηται, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν, ἀπαθῆ, τὰ δὲ, παθητικά, ὥσπερ ἐπὶ κινήσεως. Idem, Ἡ δὲ ὕλη, ἥ ὕλη, παθητικόν. Synes. παθητικόν vocavit Partem animi patibilem, s. perturbationibus obnoxiam: qui et νοῦν alicubi opposuit huic παθητικῷ. At simplicius ap. Plut. Καὶ γὰρ ἄλλως τῶν αἰσθητηρίων ἢ ἀκοῇ παθητικώτατόν ἐστι, Maxime afficitur. || Παθητικός λόγος, s. παθητικὴ λέξις ap. Rhett., atque adeo ap. ipsum Aristot., cui insunt πάθη, Affectus illi de quibus dictum est in ea nominis πάθος signif. quæ Rhetoribus est usitata. Sunt qui παθητικός λόγος exp., Oratio in qua fervet affectus, ad inducendum auditorem in affectus accommodata, in qua commoventur affectus. At ego non dicerem simpliciter Affectus, sed adderem Concitati, cum Fabio, aut certe aliquid hujusmodi, sequendo ea quæ supra dixi, de πάθος et ἥθος agens. Cic. Or. ad Brut. Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt: quorum alterum est quod Græci ἡθικόν vocant,

ad naturam et ad mores et ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum; alterum quod iidem παθητικόν nominant, quo perturbantur animi et concitantur: de Orat. 2. Illa autem, quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis, vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio benevolentia, ut misericordia invidia tollatur. HINC Παθητικῶς λέγειν ap. Aristot. Uti oratione perturbante animos et concitante: sequendo eum quem modo e Cic. protuli locum. || Παθητικόν ῥῆμα ap. Gramm., Passivum verbum, ut τύπτομαι: sicut ενεργητικόν, activum, ut τύπτω. ITEM Παθητικῶς, Passive, pro Per passivum verbum, Passivo verbo, Passiva voce: ut cum dicit Eust. παθητικῶς εἶπε βάλλεο, οὐχὶ βάλλε. ["Παθητικός, Luzac. Exerc. 35. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 292. Casaub. ad Athen. 1, 67. Conf. c. πληθυντικός, Bast Lettre 81. Παθητικόν, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 123. Valck. Adonias. p. 329. Τὰ π., ad Mær. 36." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 161. 177. 673. Παθητικῶς, Eust. II. A. p. 61. Dionys. H. 2, 123, 31. Schol. Soph. El. 352. Schol. Aristoph. Θ. 450.]

Πάθος, τὸ, q. d. Passio, Quod quis passus est, patitur, Quod cuiuspiam accidit, Casus, Æsch. Ag. (185.) p. 182. meæ Ed. τῷ πάθει μαθὼν, alludens ad Hesiodi dictum, παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω. Soph. Aj. (313.) πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος ἂν ἴσως οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι, [verba ἂν — πάθοι ibi non reperiuntur,] Plato Phædro, Ἀτὰρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοι ὥσπερ ἐμαντῶ θεῖον πάθος πεπονθέναι; addo autem θεῖον e vet. Cod. Apud Herod. itidem cum suo verbo (3, 147.) Πάθος πεπονθότες, pro Qui cladem acceperere. Ab Eur. πάθος et συμφορά copulantur, præcedente et nomine δεινόν, initio Orestis, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἶπεν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορά θεήλατος, ubi Schol. ait δεινόν esse Nomen generale, quod dividitur in πάθος et συμφοράν: ac πάθος quidem vocari τὰ νοσήματα, συμφοράν autem τὰς δυστυχίας et περιπετείας. Dem. pro Ctes. Οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θεβαίων οδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξὼν ὡς οἰκτρά. Ut autem hic πάθη οἰκτρά, sic πάθη ἐλεεινὰ legitur ap. Aristot.: Plut. autem dixit πάθη δεινὰ, subjungens et συμφοράς ἀνηκέστους, in Solone p. 172. meæ Ed. Αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πάθη δεινὰ καὶ συμφοράς ἀνηκέστους ἔργῳ τελευτῶσι, Popl. (1.) p. 177. τὸ Λουκρητίας πάθος. Apud Eund. habemus ἀπάθειαν et πάθος in eadem periodo ibid. (7.) p. 181. Ἡ γὰρ ἀρετὴ ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, ἥ πάθος μέγεθος εἰς ἀναληγσίαν. Idem πάθος ἀνθρώπινον appellavit non Humanæ vitæ fragilitatem, ut quidam interpr., sed Quod humanæ fragilitati accidit, s. potius, Quod accidit homini utpote fragili. Apud Eund. in Romulo sunt qui πάθος δαιμόνιον de divino furore exp. Ut autem dicimur πάσχειν ὑπὸ τινος, ita invenitur dictum et πάθος ὑπὸ τινος: Plato de Rep. 2. Τὰ δὲ τὸν Κρόνον ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ νιέος. Apud Aristot. de Mundo, Ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν, Bud. vertit, Naturæ facinus: sunt vero qui Eventum reddere malint. Idem, πάθος, sicut πάθημα ac πάθη, a Plat. de LL. 9. pro Cæde poni testatur. || Πάθος, Morbus, Affectio corporis, ut dicitur Affectum corpus, ejus qui ægrotat, vel, Infirma corporis affectio: ut vicissim Firmam corporis affectionem dicit Cic. de eo qui valet. Celsus Affectus quoque dixit pro Morbis. Si tamen verbum verbo exprimendum sit, potius διάθεσις respondet Latinæ voci Affectio, quod non liceat Dispositionem usurpare eo modo quo Gallice dicimus La disposition du corps, et Mal disposé, Bien disposé, at πάθος, Passio: δυνσεντερικά πάθη Cic. in Epicuri Epist. vertit Viscerum morbi; ista enim illius verba, Στραγγουρία τέ τις παρηκολούθει καὶ δυσεντερικά πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα, ita interpr. Tanti autem morbi aderant vesicæ et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Sunt vero qui πάθη verterint etiam Cruciatu, ut κωλικά πάθη ap. Gal., itidemque δυσεντερικά. E Pand. Gr. affertur hæc inter πάθος et νόσος distinctio: ut πάθος sit Longum et continuum corporis impedimentum, at νόσος Infirmitas corporis temporaria. Inter πάθος autem et σῖνος ac βλάβος sunt

qui hoc discrimen statuerint, ut βλάβος quidem et σῖνος sit Exterior alicujus in corpore partis læsio; at Interior totius corporis læsio, πάθος. At vero de πάθους ac διαθέσεως differentia, itemque de aliis ad explicationem vocis hujus πάθος pertinentibus, ita Gorr. e Gal. et aliis:—Prisci, Motus omnes, etiam qui naturaliter se habent, nisi activi sint, πάθη nominant: sicuti ipsos etiam activos motus, Actiones. Eo pacto et Plato Sensuum alterationes πάθη et παθήματα appellavit, in visu quidem eas quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido: humido, sicco: molli, duro, ceterisque id genus: atque ad eund. modum in singulis reliquorum sensuum. Sed et voluptatem passionem vocat. Et paulo post, Quamdiu enim aliquid movetur, patitur: cum desiit moveri, non amplius pati, sed affectum esse dicitur. Differt enim πάθος ἀπὸ τῆς διαθέσεως, h. e. Passio ab affectione s. dispositione, solo motu. Quippe cessante eo quod alterabat, alteratio quæ in passo jam remanet, διάθεσις, h. e. Affectio, ejus est. Jam ergo non in ipso fieri, ut πάθος, sed in eo quod manet, et in subjecto corpore post motum reservatur, διάθεσις constat. Hæc cum a vett. ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, etiam ipsæ διαθέσεις quæ e passione jam provenere, nec amplius in motu sunt, πάθη appellantur. Cum autem omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, πάθος vett. dixerint, postea tamen quidam id nomen ad eos tantum motus contraxerunt, qui præter naturam accidunt. Alii vero ne de iis quidem omnibus dici voluerunt. Eas enim præter naturam affectiones quæ morbum præcedunt causæque rationem obtinent, causas tantum dicimus, non πάθη: quæ vero illum sequuntur, si actionum offensæ sunt, et συμπτώματα et πάθη vocamus, sicut et immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si vero affectiones sint, h. e., si in corporum affectu consistent, veluti vitiosus color, supra πάθους et συμπτώματος appellationem, etiam διαθέσεις, h. e. Affectus s. Affectiones, vocamus, ita sc. ut sunt. Itaque proprie πάθη, et morbi et eorum symptomata a Medicis appellantur, h. e. omnis διάθεσις contraria naturali corporis nostri constitutioni, non tantum ubi aliquid alicui parti præter naturam accidit, sed ubi etiam deest quod secundum naturam influere consuevit etc.

Πάθος, Morbus, sed Morbus animi. Cic. tamen πάθος de animo dictum, mavult interpretari Perturbationem: pro quo dicit etiam Turbatum Motum animi, et Turbidum in animo motum, et Motum concitati animi: item Motum animi rationi non obtemperantem. Sed et Permotiones animi vocat πάθη, in Acad. scribens, Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cavendi causa: misericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant. Atque ut hic metum inter permotiones animi numerat, sic Permove-
verī metu interdum dicit. Aliquando porro et Per-
motio sine adjectione ab eo ponitur pro πάθος: cujus
usus exemplum proferam in Μετριοπάθεια. Existimat
tamen πάθος in hac signif. sonare ad verbum i. q. Morbus. Ita enim scribit Tusc. 3. Num reliquæ
quoque perturbationes animi, formidines, libidines,
iracundiæ? hæc enim fere sunt ejusmodi quæ Græci
πάθη appellant. Ego poteram morbos, et id, ver-
bum esset e verbo; sed in consuetudinem nostram
non caderet. Nam misereri, invidere, gestire, lætari,
hæc omnia Morbos Græci appellant, motus animi
rationi non obtemperantes: nos autem hos eosd.
motus concitati animi recte, ut opinor, Perturba-
tiones dixerimus, Morbos autem non satis usitate.
Cum autem dicit, Hæc omnia Morbos Græci appel-
lant, intellige vocari ab illis πάθη, quod ad verbum
sonet Morbos. Idem de Fin. 3. Nec vero perturba-
tiones animorum, quæ vitam insipientium miseram
acerbamque reddunt, quas Græci πάθη appellant:
poteram ego, verbum ipsum interpretans, Morbos
appellare, sed non conveniret ad omnia; quis enim
misericordiam, aut ipsam iracundiam Morbum solet
dicere? at illi dicunt πάθος. Sit igitur perturbatio,

quæ nomine ipso declarari vitiosa videtur, nec hæc
igitur perturbationes vi aliqua naturali moventur;
omnesque hæc sunt genere quatuor, partibus plures:
ægritudo, formido, libido, quamque Stoici communi
nomine corporis et animi ἡδονὴν appellant. Idem
Tusc. 4. Quoniam quæ Græci πάθη vocant, nobis
Perturbationes appellari magis placet quam Morbos.
Paulo post, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut per-
turbatio sit quod πάθος ille dicit, aversa a recta ra-
tione, contra naturam, animi commotio. Quibus
verbis hæc Zenonis interpretatur, Πάθος ἐστὶν ἡ ἀλο-
γος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις. Subjungit autem,
Quidam brevius, perturbationem esse appetitum ve-
hementiorem dicunt: ubi appetitum vehementiorem
vocat, quod Græci dixerunt ὀρμὴν πλεονάζουσαν. Sed
vehementiorem eum volunt esse, qui longius disces-
serit a naturæ constantia. Earum autem perturba-
tionum nomina esse dicit hic quoque libidinem et læ-
titiam, metum et ægritudinem: et esse illas e duobus
opinatis bonis, sicut has e duobus opinatis malis.
B Idem tamen Tusc. πάθος interpr. Morbum, sed ita ut
statim expositionem subjungat quæ interpr. illam
veluti molliat. Dixerat autem verbis proxime præ-
cedentibus, Ægritudinem id esse propemodum ver-
bum, quo Græci Omnem animi perturbationem appel-
lent. Sed totum locum proferre præstat, utpote in
quo censeat Latinos Ægritudinis nomine recte usos
esse, ab Ægris corporibus id sumentes; at non tamen
de omni perturbatione itidem dici posse. His igitur
verbis, Itaque præclare nostri, ut alia multa, mole-
stiam, sollicitudinem, angorem, propter similitudinem
corporum ægrorum Ægritudinem nominarunt: his
inquam subjungit, Hoc propemodum verbo Græci
Omnem animi perturbationem appellant: vocant
enim πάθος, i. e. Morbum, quicunque est motus in
animo turbidus. Nos melius; ægris enim corporibus
simillima est animi ægritudo: at non similis ægrotatio-
nis est libido, non immoderata lætitia, quæ est volu-
ptas animi elata et gestiens. Ipse etiam metus, non
est morbi admodum similis, quanquam ægritudini est
finitimus. Sed proprie, ut ægrotatio in corpore, sic
ægritudo in animo nomen habet non sejuuctum a
dolore. Et paulo post, Est igitur causa omnis in
opinione; nec vero ægritudinis solum, sed etiam re-
liquarum omnium perturbationum. Libuit autem
totos hosce locos afferre, ut sub unum aspectum, ut
ita dicam, eos lector habens, inter se conferre posset.
Ad me quod attinet, a Cic. hic omnino dissentio, in
eo quod πάθη Morbos quidem significare, nec tamen
ita licere interpretari dicit: præsertim vero cum eam
quam Ægritudinem Lat. vocant, quæ vox nihil aliud
sonat quam Morbum, inter perturbationes numeret.
Quid enim obstat quominus ceteræ ut communem
cum illa appellationem perturbationum habent, sic
et communem morborum habeant? At ægritudo,
inquit, in animo nomen habet non sejunctum a do-
lore. Hoc certe si spectemus, metui saltem tribui
Morbi appellatio poterit; quis enim metum doloris
expertem fingere sibi possit? Ut autem alia omittam,
quibus Cic. refelli posse videtur, ipsemet Tusc. 3.
hæc scribit, Quia nomen Insaniæ significat mentis
ægrotationem et morbum, i. e. insanitatem, et ægritu-
dinem animi, quam appellarunt Insaniam. Omnes
autem perturbationes, Animi morbos Philosophi ap-
pellant; negantque stultum quenquam his morbis
vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt;
et omnium insipientium animi in morbo sunt; omnes
insipientes igitur insaniunt. Sanitatem enim animo-
rum, positam in tranquillitate quadam constantiaque
censebant. His rebus mentem vacuum appellarunt
Insaniam: propterea quod in perturbato animo, si-
cut in corpore, sanitas esse non possit. Et paulo
post, Qui enim animus est in aliquo morbo, Morbos
autem, hos perturbatos motus, ut modo dixi, Philo-
sophi appellant, non magis est sanus quam id corpus
quod in morbo est. Et paucis interjectis, Eos enim
sanos intelligi necesse est, quorum mens motu, quasi
morbo, perturbata nullosit. Hæc si vera sunt, Cice-
ro, merito dixerit quispiam, cur Perturbationes appel-
lare Morbos non audes? Cur tantopere Latina ista

Insanix appellatio tibi placet, Græca autem τῶν παθῶν non item? cum utraque de perturbato animo dicatur? Præterea si hoc verum est, animum qui est in aliquo morbo, i. e. perturbato motu, non magis esse sanum quam id corpus quod in morbo est, cur libidinem, immoderatam lætitiā, similem ægrota- tionis esse negas? Sed de his tamen, quæ a me properante de istius nominis interpretatione disce- ptantur, alii per otium judicent. Idem Cic. certe primo libro de Inv. Affectionem appellavit, quod Græci πάθος, Affectio, est animi aut corporis e tempore ali- qua de causa commutatio: ut lætitia, cupiditas, me- tus, molestia, morbus, debilitas, et alia quæ in eod. genere reperiuntur. Sed et Gellius l. 1. verbis hisce claudit, Nam ut aliorum omnium quos Lat. Philoso- phi Affectus, vel Affectiones, Græci πάθη appellant, ita hujus quoque motus animi, qui cum est ulciscen- di causa sævior, ira dicitur: non privationem esse utilem censuit, quam Græci στέρησιν dicunt, sed me- diocritatem, quam μετριότητα illi appellant. Hæc ille: cujus alium locum huc pertinentem proferam infra in Ἀπαθής. Mihi certe in quodam Pauli l., ubi παθήματα, quod nihil aliud est quam πάθη, cum ἐπι- θυμίας copulat, magis placere, reddere Vitiosos affe- ctus quam simpliciter Affectus, aut Vitia, cum vet. Interpr., docui supra.

Πάθος, Morbus; sed in ea signif. qua dixit Horat. Od. 1, 37. Contaminato cum grege turpium Morbo virorum. Paul. ad Coloss. 3, 5. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν κ. τ. λ. Nam de h. l. plane Erasmo assentior, et cum eo existimo πάθος hoc esse e quo Pathici dicti sint, ac reddi debere Mollitiem: posse vero et Morbum Latine dici, ex isto Horatii l. Non ignoro tamen exponi hic et de Morbo animi, sicut et in isto ejusd. Horatii loco, Sat. 1, 6. Ut si qui ægrotet quo morbo Barrus: ubi tamen fortasse itidem notatus videri possit Barrus tanquam patbi- cus, hac morbi appellatione. Esse alioqui multos ap. hunc etiam Poetam locos, ubi Morbus de Animi morbo intelligatur, in ejus lectione versatis ignotum esse non potest.

Πάθος habet et eam Affectus signif. quæ Rhetoribus frequens est, Fab. 6, 2., simul nominis Πάθος et NOMINIS ἦθος significationem declarans. Horum autem (affectuum), sicut antiquitus traditum accepimus, duæ sunt species; alteram Græci πάθος vocant, quam nos recte vertentes ac proprie, Affectum dici- mus: alteram ἦθος, cujus nomine, ut ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur: atque etc. Paulo post, Affectus igitur hos concita- tos, πάθος: illos mites atque compositos, ἦθος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes; denique hos imperare, illos persuadere; hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam prævalere. Aliquanto post, Quin illud adhuc adjicio, πάθος atque ἦθος esse interim ex ead. natura: ita ut illud majus sit, hoc minus: ut amor, πάθος: caritas, ἦθος. Interdum diversa inter se, sicut in epilogis: namque πάθος concitat, ἦθος solet mitigare. Idem Fab. 5, 12. His quidam probationes adjiciunt, quas παθητικὰς vocant, ductas ex affectibus. Hæc ille. Hinc autem dicitur et παθητικός λόγος, Oratio in qua commovetur affectus: quod Aristot. vocavit πάθος ποιεῖν, Rhet. 3. Καὶ ὅταν πάθος ποιῆς, μὴ λέγε ἐνθύμημα. Vide autem et Cic. locos quos protuli in Παθητικός. Ideo autem hæc a præcedentibus sejunxi, in quibus πάθη e Gell. et aliis dicebant itidem esse Affectus s. Affectiones, quod ibi agatur περὶ τῶν παθῶν non Rhetorum, sed Philosophorum, ap. quos Morbi potius signif. retinere videri potest hæc vox; ut ibi docui.

Πάθη præterea vocare consuevit Aristot. Quæcun- que alicui rei adesse dicuntur extra tamen ipsius es- sentiam. Sic dixit Rhet. 1. Καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Ita VV. LL., ubi annotatur etiam πάθη in hac signif. recte dici posse Passiones, cum Macrobio et Seneca, scribente Quæst. Nat. 2, 48. Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim et vage dicunt: et sic passiones eorum debere dividi,

quemadmodum ab Attalo Philosopho, qui se huic disciplinæ dederat, divisæ sunt: ut inspiciatur ubi factum sit, quando, cui, in qua re, quæ, quantum, Vide et Bud. 162.

[“ Πάθος, Valck. Phæn. p. 649. ad Herod. 201. Jacobs. Emendd. 54. Anth. 10, 27. 228. ad Lucian. 1, 280. Brunck. Phil. 854. ad Charit. 390. 480. ad Phalar. 286. Diod. S. 2, 437. Wakef. Herc. F. 1208. Luzac. Exerc. 35. Porson. Or. 3. Heyn. Hom. 6, 191. Culpa, Valck. Anim. ad Ammon. 4. Morbus, Phalar. 302. Thom. M. 820. De amore, ad Charit. 211. 289. Apud Grammat., Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. 28. Ammon. 4. Steph. Dial. 59. Conf. c. ἔπος, ad Herod. 569.: cum πένθος, 201. Valck. Phæn. p. 649. T. H. ad Plutum p. 23. Schmiæd. ad Plut. Alex. 126. Π. ἐρωτικόν, Vilkinson. ad Loug. p. 5. Τὸ ἐμάντοῦ π., Quod mihi accidit, Philostr. 26. Boiss. Τῶ π. μανθάνειν, Jacobs. Anth. 6, 61. Τὸ περὶ τὰ ὅμματα καὶ ὅτα πάθος, Valck. Phæn. p. 481. Πάθη, τὰ, Valck. Adonias. p. 329.” Schæf. Mss. “ Πάθος συμπεπαρμένον, Olympiod. in Plat. Gorg. Ms. pr. 38.” Routh. Mss. Herod. 1, 137. Ἀνέκαστον π. ἐρ- δεῖν. * “ Αὐτοπάθος, Planud. Dial. Ms. de Gramm.” Boiss. Mss.]

Dicitur ETIAM Πάθη, fem. gen. sicut et alia quæ- dam neutro pariter et fem. genere efferuntur. Sed e signif. nominis πάθος, itemque nominis πάθημα, retinuit eam potissimum, qua ponitur pro eo quod cupiam accidit, Casus, Calamitas, Clades. Herod. 1, (122.) Κατ’ ὁδὸν δὲ πυνθέσθαι πᾶσαν τὴν ἐώντοῦ πάθην. Suid. e Soph. citat pro συμφοραὶ, Calami- tates: ap. Eund. Aj. (295.) Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας, ubi exp. Quæ illic acciderint. Greg. inter ea quæ jambico versu scripsit, Ἐγὼ γὰρ αἰ μὲν ἔσχον ἐν ξένη πόλει Πάθας. Item πάθη pro κάκωσι, Bud. e Plat. Philebo, Ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγματος πάθη. Ab Eodem pro Cæde poni tradit de LL. 9. sicut πάθος ac πάθημα. Aliquot autem exempla usus no- minis hujus habes et ap. Suid. [“ Vilkinson. ad Long. p. 5. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. 48. Tourp. Opusc. 1, 316. Emendd. 4, 463. Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Herod. 216. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 5, 365.” Schæf. Mss. “ Cruciatu, Euseb. H. E. 306. 330.” Kall. Mss. “ Plato Epinom. Τὸ μὲν αἰτίον πάντων, τὸ δὲ ἀναίτιον πάσης πάθης, Ullius affectionis: de LL. c. p. 728. Τοῦτο οὖν δὴ τὸ πάθος δίκη μὲν οὐκ ἔστι, τιμω- ρία δὲ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη, pro quo Plut. de S. N. V. 982. τῷ πάθει.” Gataker. Mss.]

“ Παθογενωμικόν, vocatur Quod proprie affectionis “ speciem signif. Proprie quidem de signo dicitur, “ improprie de symptomate, et quatenus tantum “ morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr. inter “ alia. In VV. LL. παθογενωμικόν σημείον, Signum “ quod una cum morbo invadit, nec ab eo separari “ potest: ut in pleuritide difficultas anhelitus et fe- “ bris: e Gal. de Diff. Morb.” [Leg. * Παθογενωμο- νικός. * Παθοκρατέομαι, Imperium habeo in perturba- tiones animi, 4 Macc. 7, 20. * Παθοκρατεία, Impe- rium in passiones, 13, 5. al. * Παθοκρατορία. * Πα-θοκτόνος, Eust. Il. Z. p. 492, 16. * Παθολόγος, unde * Παθολογέω, M. Anton. 8, 13. * Παθοποιός, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 5. p. 28. “ Clem. Hom. 9, 21.” Kall. Mss. Phot. Bibl. 479. “ Παθοποιία, Affectuum “ commotio, Schema quo vel odium vel iracundiam “ vel misericordiam commovemus, inquit Jul. Rufini- “ anus” [Fig. 36.]

“ Αειπαθής, Semper patiens, Sempiternæ et per- “ petuæ passioni obnoxius, vide Αεικίνητος.” [Stob. Serm. 1. p. 25.] “ Αειπάθεια, Passio perpetua. “ Aliis, Nunquam deficiens affectio.” [* Αισχροπα- θής, unde * Αισχροπάθεια, Theophyl. 3, 475.] “ Α- λυπαθείη, Hes. affert pro κακοπαθείη, Αἰρμνα, “ Molestia.” [* Αλλοπαθής, Schn. Lex. Suppl. v. Αὐτοπαθής. * Αλλοπαθῶς, Eust. Il. N. 57. * Αλ- λοπάθεια, Aliorum passio, Diod. S. Ecl. 1, 26.]

Ἀντιπαθής, Contrariam affectionem habens, Obsi- stendi vim habens, per contrariam sc. affectionem. At in Anthol. Epigr. ἀντιπαθὲς φήμη, simpliciter Contraria fama exp. || Ἀντιπαθὲς positum pro sub-

stantivo, Remedium adversus aliquid. A Bud. vertitur Obsistens, et Remedium, ἀντιφάρμακον. Citatur autem l. h. Plut. Antonio, Τέλος δὲ χολὴν ἐμοῦντες ἔθνησκον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀντιπαθὲς ὁ οἶνος ἐξέλειπεν. Citatur et e Diosc. 4, 223. ἀντιπαθὲς ἐστὶ τοῖς φαρμάκοις, pro Adversatur veneficiis. [“ Ἀντιπαθὲς, Wakef. Eum. 785. Ruhnck. ad H. in Cer. 229. ad Charit. 217. Ἀντιπαθὲς, Wakef. Alc. 993.” Schæf. Mss. Plut. 10, 793. Γεννᾶται δ’ ἐν αὐτῷ λίθος, Ἀντιπαθὲς καλούμενος, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφουὺς καὶ λέπρας δι’ οἶνου τριβόμενος, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Κνίδιος ἐν β’ περὶ Ὁρῶν. * Ἀντιπαθῶς, Geop. 5, 11, 4. 12, 17, 17. Alex. Trall. 8. p. 152.] Ἀντιπάθεια, ἡ, Repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem, ut inter ignem et aquam, Plut. de Primo Frig. Μυρίαί δὴ πουθεν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς, Sexcentæ profecto sunt aeris et terræ repugnantiae et dissensiones, Turn. Est etiam ἀντιπάθεια, Vis obsistendi s. auxiliandi quam res aliqua habet, per contrariam affectionem. Alex. Aphr. Probl. ult. l. 1. Φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσαι πρὸς ἑκάστον ἰοβόλον θηρίον, Quæ vi suæ naturæ contra venenata omnia genera omnemque illatam injuriam auxiliantur, Gaza. Polit. autem sic, Quæ naturalem quandam mutuum affectum habent, quam ἀντιπάθειαν dicunt, adversus quodvis venenosum animal. Plin. 34, 15. Ferrum a rubigine vindicatur cerusa et gypso et liquida pice: hæc est temperatura a Græcis Antipathia dicta. Sed h. l. aliter a multis legitur. In VV. LL. ex Aristoph. pro ἄκος, Remedium. [Æschini Dial. 3, 16. κακῶν.] Ἀντιπαθέω, Contrariam affectionem habeo, Habeo naturalem ἀντιπάθειαν, Natura dissideo per ἀντιπάθειαν, Resisto, Obsisto s. Obsto per ἀντιπάθειαν, s. vi ἀντιπαθείας. Ἀντιπαθεῖν et ἀντιπάσχειν, inquit Bud., Contrario modo affici, et in diversum tendere, Abhorre, Dissidere, Obsistereque. Alex. Aphr. Probl. Τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ, ubi idem Bud. vertit, Resistit, Contra afficit. Gaza vim Græci verbi non exprimit, Trigla obtenta vitium a torredine accitum tollit. [“ Dawes. Misc. Cr. 65. Toup. Opusc. 2, 124. 172.” Schæf. Mss. * “ Ἀντιπαθητικός, Ælian. H. A. 41. Ἀντιπάθιον, Antidotum, Hes.” Wakef. Mss.]

Ἀπαθής, q. d. Impassibilis, usurpando pro Carens πάθει, i. e. Passionibus ad verbum, Lat. Affectibus s. Affectionibus, Non obnoxius affectionibus animi. Cum Cic., Carens omni perturbatione. Gellii ἀπαθὴ describens, ait 19, 12. Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, affectionibus istis animi quas πάθη appellabat, ægritudinis, cupiditatis, timoris, iræ, voluptatis, carere et vacare totus posset. Perinde est enim ac si Gell. dixisset, Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, ἀπαθὴς esse posset. Plut. (6, 90.) Αλλ’ οὐδὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνους ἐμπέσωσι πράξεις, ἀπαθεῖσι χρῶνται καὶ ἀναμαρτήτοις. Idem in Alcib. paulo aliter utitur, (13.) Ἀτρεπτος δὲ πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὢν ὀλιγωρῖα δόξης: i. e., Qui nihil commoveretur, vel Qui nullo tangeretur dolore ob infamiam. || Ἀπαθεῖς a Xen. dicuntur etiam Qui nullis corporis malis sunt obnoxii, In quos non cadit aliquid malum pati. Est et ap. Diod. S. quoddam ἀπαθὲς ἔθνος. Sunt etiam ἀπαθεῖς, cum ad corpus refertur, Illæsi, Intacti, pro ἀπαθεῖς κακῶν. Fortasse ἀπαθὴς Impatibilis reddi possit, sicut Cic. Naturam patibilem vocat τὴν παθητὴν primusque dari huic signif. locus. Sed frequentius cum gen., Dem. (1399.) Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἀπειροῖ τὰς ψυχὰς, Non habentes obnoxia morbis corpora. Sic dicitur ἀπαθὴς κακῶν, Non obnoxius malis, Experts s. Immunis malorum. Hermog. de Inv. 2. Ἀπαθὴ κακῶν ἐσομένην. Citatur etiam in bonam partem acceptum, ut ἀπαθεῖς καλῶν, pro Immunes bonorum, Commodorum expertes, ex Herod. (1, 207.) Dicitur etiam ἀπαθὴς ὑπὸ τινος, ut ap. Aristot. Probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, quod exp., Qui a simili affici nequit. E Plut. autem in Romulo (7.) citatur ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, pro Præsentibus malis non commotus. [“ Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 17. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. Toup. Emendd. 2,

29. ad Charit. 655. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 391. Boiss. Philostr. 522.” Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 2, 6. C. Pl. 6, 10, 2.] Ἀπαθῶς, Impassibiliter, si Lat. lingua admitteret; Absque ullis passionibus, i. e. affectionibus. Cum Cic., Absque ullis perturbationibus. [“ Steph. Dial. 32.” Schæf. Mss.] Ἀπάθεια, ἡ, Status mentis hominis ἀπαθούς, Impassibilitas, si Latine dici posset, Affectionum vacuitas. A quibusdam exp. Indolentia, sed non satis generali vocabulo fortasse; nam indolentia est ἀναλγησία. Plut. quandam ἀπάθειαν probat, et quandam improbat; scribit enim in Cons. ad Apoll. (p. 388.) Οὐ γὰρ ἐγώ γε συμφέρομαι τοῖς τὴν ἄγριον ὑμνοῦσι καὶ σκληρὰν ἄ., ἔξω καὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος οὖσαν. Idem Fabio, Ἀ. μὲν οὖσαν τὴν δοκοῦσαν εὐπραγίαν. At in l. Πῶς ἂν τις Αἰσθ. Ἐαυτοῦ προκ. scribit, Ὅτι τοιαύτην ἄ. * παρασκευαστέον ἐκ λόγου καὶ φιλοσοφίας τὸν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ταραττεσθαι μὴ βουλόμενον. Cic. in Lucullo, Zenoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur: Pyrrho autem ea ne sentire quidem sapientem: quæ ἀπάθεια nominatur. Existimo autem eum et in alio ejusd. Luculli l. ἀπάθειαν intellexisse, ubi sc. scripsit, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, ut animum sapientis commoveri et conturbari negarent. Crediderim tamen non solum hanc vocem ἀπάθεια, sed et alteram ei affinem, sc. ἀταραξία, exprimere voluisse. || Dicitur etiam ἀπάθεια πρὸς τινα, τί: ut ap. eund. Plut. ἄ. πρὸς τὸ θεῖον, de Superst. Καὶ ὅλως ἡ μὲν ἀθεότης ἀπάθεια πρὸς τὸ θεῖον ἐστὶ, μὴ νοοῦσα τὸ ἀγαθόν. Ubi ἄ. πρὸς τὸ θεῖον videtur vocare Statum mentis eorum hominum, qui nullo metus deorum sensu tanguntur s. commoventur. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. κακῶν. * Ἀπαθέω, Marin. Proclo 21. Lobeck. Phryn. 620.]

Ἀπειροπαθής, Qui immense perturbationibus s. affectionibus obnoxius est, vel perturbationum immensitati; ita enim malo quam Infinitati, sicut illic Immense, quam Infinitæ. Ἀπειροπάθεια, Immensitas perturbationum, Synes., vide Μετριοπάθεια. Αὐτοπαθής, E se patiens, Intrinsecus patiens, Reciprocus, ut ἀντωνυμία, Bud., qui ETIAM Ἰδιοπαθής hunc usum habere tradit. [“ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228.” Schæf. Mss. Schol. II. A. 427. Schol. Aristoph. Eip. 290. Apollon. Syntax. 175. Bekk.] Αὐτοπάθεια, q. d. Intrinseca passio, Innata passio; Reciprocatio, quando eadem persona agit et patitur, VV. LL. e Gaza Gramm. 4. [“ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243.” Schæf. Mss. Polyb. 3, 108, 2. 12, 28, 6.] Αὐτοπαθῶς, q. d. Cum passione intrinseca, Patiendo intrinsece. || Sed a Polyb. usurpatur pro E sententia animi, et Non simulate, Ingenuæ; bis enim modis vertit Bud., remittens ad eos Polybii II. qui a Suida proferuntur, exponente οἰκοθεν et ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Crediderim autem sonare ad verbum q. d. E proprio affectu. [Polyb. 3, 12, 1. 8, 19, 7. 15, 17, 1. Diog. L. Epicuro 10. p. 137. Eust. II. Γ. p. 302. * Αὐτοπαθικός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199.” Schæf. Mss. * Αὐτοπαθέω, * Αὐτοπάθητος, unde] “ Αὐτοπαθητικόν, Per se et sua natura passivum, Vox Grammaticorum.”

[* Βαρυπαθής, Euseb. H. E. p. 306. 373. Lobeck. Phryn. 620. * Βαρυπαθέω, Plut. 6, 641.]

Δεινοπαθής, Indigna s. Gravia passus, Gravi affectus injuria. Ejusd. est formæ cujus et Αἰνοπαθής, quod habes in Αἰνός. Sed nullum hujus adjectivi exemplum affertur in VV. LL., ubi exp. Graviter ferens, sicut nec SUBSTANTIVI Δεινοπάθεια, quod exp. Querela. Ego autem malim Indignatio ejus qui se gravia passum dicit. At VERBUM Δεινοπαθέω, quod Bud. exp. Graviter afficior, Ingemo, Ægre fero, et Lamentabili voce queror, invenio cum alibi, tum in l. Plut. quem protuli T. I. c. 925. Addo autem iis quæ ibi dicta sunt de h. v., et istud e Bud., Cicero nem videri ad verbum expressisse, Indigne pati. Sed et hoc adjicio, sc. δεινοπαθῶ videri sonare q. d. δεινὰ παθεῖν με λέγω, Gravia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, s. potius queror. Quæ

et verbi Indignor propria significatio esse videtur. A Magis tamen proprie respondet VERBO Ἀναξιοπαθῶ, cuius Bud. talem usum agnoscit, qualem tribuo illi Δεινοπαθῶ. Exp. enim non solum Ægre fero, sed etiam Indignum esse dico, Indignum facinus clamo. Accepisse autem eum hanc postremam interpr. arbitror ex isto Terentii loco, in Andria, Venit Chremes postridie ad me clamitans Indignum facinus, comperisse Pamphilum Pro uxore habere hanc peregrinam; et affert e Plut. (7, 231.) Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνείλεν αὐτήν. Alibi autem pro Stomachari ab eo poni tradit, [10, 739. 779. Catone Min. 59.]

Δυσπαθής, Qui non facile patitur, afficitur. E quo intelligitur Firmus, Bud. afferens e Luciano (2, 906.) Δυσπαθέστερα γὰρ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς, διαπονούμενα. Iidem vero a Diosc. δ. σώμα vocari τὸ στερεὸν tradit. Sed et a Gal. ad Gl. δ. dici scribit Qui non facile afficitur, [de Opt. Sect. 30.] At in VV. LL. δυσπαθής exp. etiam Qui durus est contra medicamenta. || Qui gravi ægitudine afficitur, s. mærore, et supra modum eo angitur. A Bud. exp. Qui præter modum afficitur: dicente opponi a Plut. (6, 389.) τῷ ἀπαθεῖ, sicut et τὸν δυσπενθῆ. ["Musgr. Iph. T. 478." Schæf. Mss.] Δυσπάθεια, sequendo signif. quam dedi priorem nomini δυσπαθής, Firmitudo qua fit ut quis non facile quicquam mali patiat, s. damni, injuriæ. Firmitas et Robur exp. Bud. in Plut. Demetrio (21.) de thoracibus Demetrii, Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. In VV. LL. affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1. Μέγα δὲ πέφυκεν ὄπλον πρὸς δυσπάθειαν ἢ συνήθεια: quæ verba ita redduntur, Juvat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum adversus affectus et injurias juvat consuetudo. || Δυσπάθεια, sequendo posteriorem τοῦ δυσπαθής signif., Gravis ægitudine qua quis afficitur, Gravis mæror. Item Infelicitas, ut dicetur in Εὐπάθεια. ["Plut. Mor. 1, 514." Schæf. Mss.] Δυσπαθέω, Non facile patior, afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægre affici dolore et labore, καρτερεῖν, Bud., qui ut hic δυσπαθεῖν exp. καρτερεῖν, ita in Luciani l. c. δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides. || Δυσπαθέω, Gravi ægitudine afficior s. Vehementi mærore, Plut. Pericle 309. mæd Ed. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. In VV. LL. Δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, Calamitates ægre fero. Bud. quoque exp. simpliciter Ægre fero, iu h. Ejusdem l. Μεμφόμενοι καὶ δυσπαθοντες εἰ μὴ πέπεισται. Affert vero et h. Greg. l. de martyribus, Καينوτομοῦντες τὸ δυσπαθεῖν διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi a Plut. et pro Conflictari, ut ægrotus in lecto irrequietus. ["Schæf. ad Argum. Soph. Antig." Boiss. Mss. Mosch. 4, 84. "Ruhnck. Ep. Cr. 153. Wyttenb. Select. 316. Plut. Mor. 1, 297. Wakef. Ion. 733. Const. Manass. Chron. p. 42. Meurs." Schæf. Mss. Æsch. Choeph. 223. Plut. Cicerone 37.]

Ἐκπαθής, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis, quasi ἐκτὸς πάθους, Suid. || Immodice affectus, Alciph. (244.) Μὰ τὴν Καλλιγένειαν κατέχαιρον Μένανδρε, ἐκπαθής ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη, Vix præ lætitia mei compos eram, Bud. Item, Ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, Suid. ex Æliano. [Plut. Pyrrho 34. Anton. 10. Bruto 15. "Toup. Opusc. 1, 219. Emend. 1, 331. ad Phalar. 205. ad Charit. 480." Schæf. Mss.] Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu, [Athen. 443. *Ἐκπάθεια, Stob. Ser. 1. p. 27. Schow. I. q. πάθος, Longin. 38, 2. "Elog. de Thuc. p. 15." Schæf. Mss.]

Ἐμπαθής, Cui insunt affectus, perturbationes, Affectibus s. Perturbationibus obnoxius, Plut. Τὸ μὲν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. A Bud. autem exp. Affectu percitus, commotus: quæ signif. huic potius ejusd. Plut. conveniet loco in l. adv. Col. Ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων ἄμα καὶ φόβων καταστήσαντες. ["Casaub. ad Athen. 49. Toup. ad Longin. 329. 332. Valck. Hipp. p. 191. Alciph. 260. ad Herod. 167. Valck. Callim. 116. ad Phalar. 205. Plut. Alex. 51. Schm." Schæf. Mss. "Ἐμπαθέστερος, Theod. Prodr. 54." Elberling. Mss.] Ἐμπαθῶς, Cum affectu, affectibus, Non sine

perturbationibus, Non carendo perturbationibus, Plut. Coriolano p. 423. mæd Ed. Τοῖς ὑπ' εὐνοίας καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχουσι. In VV. LL. ex Herm. ἐμπαθῶς ἔχειν, pro Affectibus moveri, Affici. Apud Plut. Symp. 4. ἐμπαθέστατα, Maximo cum affectu. ["Schneid. ad Xen. Œc. 39." Schæf. Mss.] "Ἐμπάθεια, Affectus s. Affectio, Commotio." [Moschop. ad Hesiod. p. 78. * "Ἐμπαθος, Dionys. Areop. Cæl. Hier. 2, 4." Kall. Mss.]

* Ἐτεροπαθής, unde] Ἐτεροπάθεια, Alterius partis vexatio, ut exp. a Marc. Virg. in Diosc. 2. ubi de sinapi hæc scribit, Ἀρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ σπλήνας, καὶ καθόλου εἰς πᾶν χρόνιον ἄλγημα, ὅπου μετάγειν τι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἐτεροπαθείας λόγῳ. Ita enim vertit Marc. Virg. Cum ex alto in summam cutem, ut fit per alterius partis vexationem, trahere aliquid voluerimus. Ruell. autem sic, Cum permutandæ valetudinis causa ex alto vitia extrahenda sunt. Quidam ἐτεροπάθειαν liberius interpr. Illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθής, Qui facile patitur, afficitur: σῶμα, Corpus quod facile et e re levi injuriam patitur, Corpus injuriis expositum; cui opponi δυσπαθές vidisti supra. Et εὐπαθής ἄνθρωπος Galeno ad Gl. dicitur, inquit Bud., Qui corpore tenero est, et facile affici potest. Cui opp. δυσπαθής. Dicitur vero de Eo qui facile afficitur, et in alia signif., ut ap. Plut. Solone, εὐπαθής πρὸς ὁμόνοιαν, Cujus animus facile afficitur amore concordie, Propensus ad concordiam. Idem alicubi junxit genitivo; alicubi autem dat.: quæ constr. rationi magis videtur consentanea, ut de Primo Frig. Ψύχεται γὰρ, ἂν προθερμανθῇ μᾶλλον, εὐπαθέστερον τῷ αἵρι γινόμενον, Aeri magis obnoxia, Turn. ["Toup. Opusc. 1, 219. Thom. M. 297." Schæf. Mss. Geop. 5, 45. 6, 6. * "Εὐπαθῶς ἡδεσθαι, Suaviter delectari, Dionys. Areop. 112." Kall. Mss.] Εὐπάθεια, VEL Εὐπαθία, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua fit ut injuriis obnoxium sit, sequendo eam interpr. quæ adjectivo εὐπαθής data fuit, ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. Sed in aliis signif. frequentius accipitur, quæ manant ab altera adverbii εὐ signif. Interdum enim accipitur pro Felicitate: ut ap. Greg. περὶ Φιλόπτωχ. p. 67. oppositum τῇ δυσπαθείᾳ. Interdum pro Beneficio, intellige autem quatenus quis eo afficitur, ut ap. Aristot. Eth. Interdum pro Bona corporis habitudine, quæ et εὐεξία vocatur, quam tamen signif. sine exemplo Bud. affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, sc. ea qua ponitur pro voluptaria vita, Philo, Ἄλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed et in plurali: Herod. (1, 22.) Ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. Xen. autem in Apol. (18.) dixit etiam εὐπαθείας e foro sibi comparare, i. e. Delicias. Vide Ἡδυνάθεια. ["Toup. Opusc. 1, 220. Plut. Mor. 1, 519. Dionys. H. 1, 229. ad Herod. 665." Schæf. Mss. Herod. 8, 99. Ἐν θυσίῃσι τε καὶ εὐπαθείῃσι, Festis atque epulis.] Εὐπαθέω, Facile patior, afficior, Obnoxius sum injuriæ, s. potius, Expositus sum injuriæ, Expositum injuriæ corpus habeo; Felicitate fruor; Afficior beneficio; Fruor voluptate, Genio indulgeo: sequor autem hic ordinem significationum quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt. Plato de Rep. 1. Καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες, οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Ubi εὐπαθεῖν est quod vulgo dicimus, Se donner du bon temps. Vide Ἡδυνάθῳ paulo post. ["Toup. Opusc. 1, 219. ad Herod. 665. ad Charit. 457. * Εὐπάθημα, Toup. Opusc. 1, 220. (ad Suid. 1, 332. Lond.)" Schæf. Mss. "Wolf. Anecd. Gr. 1, 250." Kall. Mss. * Εὐπάθησις, Bonus ac felix rerum status, Theod. Jer. 30, 10. * Ἐνευπαθέω, Nicet. Annal. 2, 6. 5, 6. 94. Liban. 1, 158. "Const. Manass. Chron. p. 13. 20. 103." Boiss. Mss. * Κατευπαθέω, Phrynichus Bekkeri 47. * Προσευπαθέω, Lobeck. Phryn. 620.]

Ἡδυνάθῳ, Voluptarius, Voluptati deditus, φιλῶν δονος, Hes.: Athen. (545.) Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πάναρ-

χον τὸν ἡ. ἐπικαλουμένον. Ἡδυνάθεια, sicut et εὐπά-
θεια in una ex iis signiff. quas ei dedi, Voluptas,
Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities, Luxus, Deli-
ciæ. Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Οἱ νομίζουσι τὸ μὲν πο-
νεῖν, ἀθλιώτατον τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυνάθειαν.
Item in plur., ap. Athen., Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς
ἡ., Sic eruditi et docti erant in luxu et rebus volu-
ptariis, Bud. ["Toup. Opusc. 2, 70. Thom. M.
180." Schæf. Mss.] Ἡδυνάθειω, sicut εὐπαθῶ, Vo-
luptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo,
Delicate et molliter vivo, Xen. K. Π. (1, 5, 1.) Καὶ
τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυνάθειν
μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις εἶη, Philo, Εἰ μὴ πρὸς τὸ πονεῖν
καὶ ἡδυνάθειν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπην αἰνέ-
λων προτρέπεται. At vero bicom. Ἐνδυνάθει et
Καθηδυνάθει vide post Ἡδυνάθει, in Ἡδύς, c. 1432.
[* Ἡμπαθής, Partim affectus s. vitiatus, Aret. 34.
μέρεα. Ἰδιοπαθής, vide Αὐτοπαθής, "Fischer. ad
Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * Ἰδιοπαθῶς,
Priscian. 18, 335. Basil. 3, 173.] "Ἰδιοπάθεια, Propria
"et privata affectio: Communis autem, συμπάθεια
"dicitur. Alex. Aphr." [Gal. 7, 454. Βεβαίως ἔγγων,
ὡς οὐκ ἰδιοπάθειαν, ἀλλὰ συμπάθειαν εἶναι. * Ἰδιοπα-
θέω, Gl. Intercipio, Lobeck. Phryn. 620.]

["Κακοπαθής, Philo Mechan. 56.] "Κακοπάθεια,
"Malorum perpressio, Calamitas, Vexatio, τάλαιπω-
"ρία et Ærumnæ, Ceb. Theb., Thuc. 7, (77.) p. 260.
"dicit, Μῆτε ταῖς ξυμφοραῖς μῆτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν
"νῦν κακοπαθείαις. Sic Isocr. Archid. Ὑπομείναι
"κακοπάθειαν." ["Ad Phalar. p. 6. ad Diod. S. 1,
63." Schæf. Mss.] "ADV. Κακοπαθῶς, Ærumnose,
"Multa mala perpetiundo, In multis vexationibus et
"molestiis: κακοπαθῶς ζῆν, Aristot. Polit. 2. quod
"exp. Aspere tractari." [* "Κακόπαθος, Laboriosus,
Ærumnosus, Posidonius ap. Athen. 233. Βαθεῖται καὶ
κακόπαθοι μεταλλεῖται, Profundæ et laboriosæ sub-
fossiones terræ." Schw. Mss. Symm. Gen. 3, 17.
"Dionys. H. 1, 1711." Wakef. Mss. Musonius Philo-
math. 1, 166. Γυναῖκα αὐτοῦργικὴν καὶ κακόπαθον.]
"VERB. Κακοπαθέω, Mala patior, Malis vexor et
"affictor, Herodian. 8, (7, 14.) Βιώσεσθέ τε καὶ κατὰ
"γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦν-
"τες, In exteris nationibus conflictantes malis. Isocr.
"Areop. Ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν
"μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστεράς αἰμεῖνον τὸν
"βίον διάγειν. Interdum additur dat. ejus partis
"qua mala patimur, Isocr. ad Nic. (13.) Βούλονται
"δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πο-
"νῆσαι καὶ σκέψασθαι περὶ τίνος τῶν ἀναγκαίων. Non-
"nunquam cum dat. rei quæ mala et molestias no-
"bis affert, Thuc. 4, (29.) Κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου
"τῇ ἀπορίᾳ, Loci inopia eos afficiente divexanteque.
"Idem cum gen., intercedente ὑπό: 2, (41.) Ὑφ'
"οἷων κακοπαθεῖ, A cujusmodi hominibus afficitur
"malis et detrimenta patitur. Et 1, (122.) Καὶ πό-
"λεως τοσάδε ὑπὸ [ἀπὸ] μιᾶς κακοπαθείᾳ, Tot urbes
"ab una incommodis affici. At κακοπαθοῦντα μόρια,
"ap. Gal. sunt Partes affectæ et ægræ." ["Ad
Diod. S. 1, 586." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.
et N. T. Antigonus Caryst. c. 57. * "Κακοπάθημα,
Hes. (* Ἀκακοπαθής, unde) * Ἀκακοπαθέω, Etym.
M." Wakef. Mss. * Κακοπαθητός, unde * Ἀκακοπά-
θητος, e quo * Ἀκακοπαθήτως, Apollonii Hist. Mirab.
35. p. 110. * "Κακοπαθητικός, Aristot. Eudem. 2, 3.
p. 95. Sylb." Dindorf. Mss.] "Προσκακοπαθῆσαι τῷ
"δὲ ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, In contempla-
"tione et commemoratione humanitatis a Christo
"susceptæ dolore affici et macerari, Bud. e Greg.
"Orat. in Epiphania." "Συγκακοπαθέω, Simul mala
"patior, Simul malis afficior, Simul affigor. Vide
"Κακοπαθέω." ["Greg. Naz. Or. 23. extr." Boiss.
Mss. "Georg. Alexandr. V. Chr. 246, 30. Ἀ-
γαλλιώμενοι σφόδρα, οὐ τοιούτῳ ἀνδρὶ μεμελημένῳ
παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεκακοπάθησαν." Seager. Mss.]
[* "Καταπαθής, Anna C. 163." Elberling. Mss.
"Vox nihili. Schol. Ven. II. Δ. 412. Τέττα — οἱ δὲ

καταπαθὲς ἀπὸ τοῦ τέτλαθι εἶναι φασιν, Cod. καταπα,
i. e. κατὰ πάθος. Wernsdorf. ad Philæ Carm. Lips.
1768. p. 54. "Inscrip. Carminis Ph. Cod. καταπαθῆ,

PARS XXII.

quod æque bonum vocab. ac περιπαθής." Comment.
Soc. Phil. Lips. T. 1. P. 2. p. 182." Bast. ad calcem
Scap. Oxon. * Κενοπαθής, unde * Κενοπάθεια, Sext.
Emp. 492.] "Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis
"duci affectibus, Basil." [* Κενοπάθημα, Sext.
Emp. 526.]

Μετριοπαθής, Cui sunt mediocres perturbationes,
Qui modum tenet in perturbationibus, affectibus.
In VV. LL. μετριοπαθής exp. Qui modice perturba-
tur, et additur ex Aristot., sapientem esse μετριοπαθῆ
quidem, at non ἀπαθῆ. A Bud. autem exp. Modice
affectus, i. e., inquit, qui modum in ira non excedit.
Exp. etiam Moderatus et Clemens. ["Diog. L. p.
176." Seager. Mss. * "Μετριοπαθῶς, Pallad. V. Chr.
p. 51." Boiss. Mss.] Μετριοπάθεια, Mediocritas
perturbationum, affectuum, Modicæ perturbationes,
Plut. (10, 603.) Οὐδὲ ὅσον ἦν φρόνημα τῇ ψυχῇ μετὰ
πράττητος καὶ μ., Synes. Ep. 140. Εἰ φιλοσοφία πρε-
σβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἔξεις εἰς μ.
ἴστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ * εὐταπεινώτον ποῦ
χώρας τάξωμεν; Cic. hanc ipsam vocem exprimere
voluit, ut opinor, cum dixit, In omni permotione na-
turem quendam modum: ita scribens in Lucullo,
Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere
decreta, ut animum sapientis commoveri et conturba-
ri negarent. Mediocritates illi probabant, et in omni
permotione naturalem volebant esse quendam mo-
dum. Ubi obiter observa etiam vocari πάθος Permo-
tionem. [Jambl. V. P. 278. Keissl., Archytas p. 697.
Gal.] Μετριοπαθέω, In quadam perturbationum s.
affectuum mediocritate versor, Sunt mihi mediocres
s. modicæ perturbationes, modici affectus: Modice
afficior, Bud. Sed ap. Auctorem Epistolæ ad Hebr.
5, 2. Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανω-
μένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικεῖται ἀσθένειαν, a vet. qui-
dem Interpr. redditur, μετριοπαθεῖν δυνάμενος, Qui
condolere possit; ab Erasmo, Qui placabilis esse
possit; a Beza, Qui quantum satis est miserari pos-
sit vicem. Illa certe Erasmica interpr. nimis remota
esse mihi videtur; qui plane existimo μετριοπαθεῖν
hic nove ab Apostolo usurpatum fuisse, et nova etiam
constr., pro eo quod in fine præcedentis Epist. dixe-
rat συμπαθῆσαι, eadem de re loquens, (Οὐ γὰρ ἔχομεν
ἀρχιερεῖα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις
ἡμῶν,) vel potius pro συμπαθῆσαι μετὰ μετριοπαθείας.
["P. Abresch. Paraphr. 310." Schæf. Mss.]

["Μισόπαθος, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.
* Μονοπαθής, unde] "Μονοπάθεια, Affectus et morbus
"unius tantum: μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, Cum unus
"tantum oculus dolet, Alex. Aphr. Prob." [1, 143.
* Νεοπαθής, Æsch. Eum. 505. "Abresch. Æsch. 2,
79." Schæf. Mss. * Νηπαθής, Opp. K. 2, 417. Lo-
beck. Phryn. 710.]

Ὁμοιοπαθής, VEL Ὁμοπαθής, Cui similes sunt affe-
ctus, eadem aut similes perturbationes, Iisdem affe-
ctibus obnoxius, s. perturbationibus, Aristot. Eth. 8,
(11.) περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, Οἱ τοιοῦτοι δὲ ὁμοή-
θεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς [ὁμοπαθεῖς] ὡς ἐπιτοπλῶ. Usus
est Lucas Act. 14, (15.) In VV. LL. e Theophr.
ὁμοιοπαθῇ τοῖς καρποῖς, Quæ simili fructuum ratione
afficiuntur. Fortasse reddi possit, Quibus accidunt
similia iis quæ et fructibus. Vel eadem quæ etc.
[cf. H. Pl. 5, 7, 2. "Ὁμοιοπαθής, Markl. Suppl.
259. Musgr. 974." Schæf. Mss. Ὁμοπαθής, Plato de
Rep. 5, 12.] Ὁμοιοπαθῶς, VEL Ὁμοπαθῶς, Cum si-
militudine affectuum, Iisd. affectibus. Ὁμοιοπάθεια,
Affectuum similitudo, Similes affectus, s. Iidem, Eæ-
dem perturbationes. Item Figura, vel Virtus orato-
ria, a similitudine affectuum ducta: ut, Fuit et tibi
quondam Anchises genitor. Bud. e Macrobio. ["Ber-
gler. Alciph. 214." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 11.
Diod. S. 13. p. 343, 23.] Ὁμοιοπαθέω, VEL Ὁμο-
παθέω, Similes sunt mihi affectus s. Iidem, Similes
perturbationes, Similiter afficior. Bud. vertit ὁμοιο-
παθεῖν, Similiter affici, in isto Aristot. l. Eth. 1, (5.)
Διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν Σαρ-
δανάπαλῳ. At ὁμοπαθεῖν vertit Consentire, Assentiri,
Obtemperare. Plut. Galba. ["Wytttenb. ad Plut.
1, 273." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Συνομοιοπα-
θεῶ eadem illa significatione ab Aristot. [Rhet. 3, 7.

* Συνομοπαθέω, Plut. Alcib. 23. et 6, 364.]

[* Παμπαθής, Manetho 4, 311. * Παντοπαθής, 5, 282. Anal. 2, 262. "Clem. Hom. 4, 15. et alibi." Kall. Mss.]

Περιπαθής, Vehementer affectus, ut exp. Bud. ap. Athen. ["p. 6. II. ὦν τοῖς ὄψοις, Studiosissimus obsoniorum, Obsoniorum cupediis deditissimus." Schw. Mss.] Exp. etiam Affectibus obnoxius, afferens e Greg. Οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι. Suid. affert e Polyb. (8, 20, 8.) Μήθ' ἐαυτὸν ῥίψαι κατὰ τοῦ κρημνοῦ περιπαθῆς γενόμενος, ubi π. γενόμενος esse puto Dolore intolerabili affectus, Dolore impatienter affectus, vel Mœrore. ["Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. Plut. 6, 494. Cimone 8. Περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα, Magno dolore percitum.] Περιπαθῶς, Cum magna vi affectuum, Lucian. (1, 160.) Μάλα π. ᾄδων ἐλεγεία. Et περιπαθῶς ἔχω, i. q. περιπαθῶ, [Plut. Bruto 23. "Alciph. 440. * Περιπάθεια, Timæi Lex. 252. et n., Const. Manass. Chron. p. 130. Meurs." Schæf. Mss.] Est AUTEM Περιπαθέω non solum Vehementi affectu moveor, s. commoveor, sed etiam Æstuo dubitatione, s. anxietate: ut Bud. exp. in hoc Plutarchi loco in Antonio, Τοὺς δὲ τραυματίας ἐπεσκόπει περὶ τὸν Ἀντώνιον, δεδακρυμένους καὶ περιπαθῶν. In hoc Ejusd. Cæsare, Ἀπορούμενος δὲ καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐβόουλενσε βούλευμα, exp. Anxius et æstuans impatientia. Bayf. autem, In anxietate constitutus rerumque difficultate. Sed illa Bud. verba significantiora sunt, et verbi vim melius exprimentia, meo quidem iudicio. Apud eund. Plut. Othone Περιπαθοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἑαυτούς. Quinetiam sequente particula ei usus est in Apoph. Lacon. Καὶ τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθοῦντων εἰ περιμένει δύναμιν ἄλλην ὥς ἀπιστῶν αὐτοῖς: ubi περιπαθοῦντες dici mihi videntur Qui valde indignantur aut etiam Qui stomachantur. Apud Philon. cum eadem particula, præcedente etiam præp. ἐπὶ cum suo dat., V. M. 3. Ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας ἦν, εἰ πρῶτον μὲν πᾶς ὁ λαὸς ἐξαίφνης γεγένηται τυφλὸς κ. τ. λ. [Plut. Pyrrho 30. et 6, 643. * Περιπάθησις, Vehemens affectus, Philo J. 1, 158. 2, 26." Wakef. Mss. * Ἐμπεριπαθῆς, unde] Ἐμπεριπαθέω, ut ἐμπεριπαθῶ τούτοις, q. d. Instomachor his, ea forma qua dicitur, Indoluit facto, et Indoluisse malis, ab Ovidio, pro Stomachor in his. At in VV. LL. exp. simpliciter Stomachor. Sed et ὑπερπαθήσας a THEM. Ὑπερπαθέω, in VV. LL. Valde affectus, Commotus, ["Eust. 160, 39." Seager. Mss. Et verbum ὑπερπαθέω derivandum est ex * Ὑπερπαθής.]

Πολυπαθής, Multis casibus jactatus s. Multis malis. Sic autem participio Jactatus utens Fabius dicit Variis casibus jactatus. Videtur accipi posse et pro Eo qui multis s. variis perturbationibus agitur. ["Wakef. S. Cr. 4, 10. Jacobs. Anth. 9, 273." Schæf. Mss. * Πολυπάθεια, Plut. 6, 640. 8, 927. Joseph. A. J. 15, 6, 4. "Dionys. Areop. 305." Kall. Mss. * Πρωτοπαθής, Eust. II. A. p. 31, 20. * Πρωτοπαθῶς, ibid. 28. 33.] "Πρωτοπάθεια, Affectus "quo aliquid primum afficitur non per consensum "alterius, quæ συμπαθεια dicitur. Frequens usus h. v. ap. Gal. cum alibi, tum l. 2 τῶν κατὰ Τόπ." ["Theoph. Bulg. in Lat. 281. * Πρωτοπαθέω, Greg. Thess. Homil. p. 63. Matth., Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. Heliod. Chirurg. 86. Alex. Trall. 1. p. 8. Clem. Alex. Strom. 498, 22. 808, 29. 868, 37.]

Συμπαθής, Cui est idem affectus, sunt iidem affectus, Affectu s. Affectibus cum alio consentiens, s. cum alio conveniens; brevius, Itidem affectus. Plut. de Def. Orac. Ταῦτα γὰρ αὐτῇ μᾶλλον προσήκει, καὶ τούτοις συμπαθῆς ἐστὶ: quæ ita ibi redduntur, Quippe cum hæc magis ei affinia sint, et ab his cognatione quadam et consensu afficiatur. Bud. autem simpliciter vertit Consentiens: ex Aristot. afferens, Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ἐστι, καὶ ταχεῖαν ποιεῖται τὴν αἴσθησιν, μεταβάλλοντος καὶ πάσχοντος τοῦ περὶ ἐγκέφαλον αἵματος. Sic ap. Synes. Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις: ubi observa etiam προσήκειν una cum hoc nomine, sicut in eo Plut. l. quem modo protuli.

A || Συμπαθής, Qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, Quem tangunt aliena mala tanquam sua, Qui condolescit alicui, miserans ejus vicem, I Ep. Petri 3, (8.) Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, ubi vet. Interpres vertit Compatientes: Erasm. Similiter affecti, Beza, vi verbi melius expressa, Mutuo molestiarum sensu affecti. Cum dat. ap. Synes. Τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, Ecclesiam vicem ejus miserari, Misericordia ejus duci. In VV. LL. τὸ συμπαθές σου e Phalar. affertur etiam pro Humanitas tua. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 204. ad Charit. 480. 519. Dionys. H. 1, 332." Schæf. Mss.] Συμπαθῶς, Cum consensu affectus s. affectuum, Consentiente affectu; Cum convenientia et conjunctione naturæ, etc. sequendo interpret. quam dat Cic. nomini συμπαθεια. || Συμπαθῶς, Cum commiseratione et quasi condolescentia. Proprie de commiseratione ejus, qui malis alicujus afficitur tanquam suis, et velut una cum eo illis afficitur. Plut. de Alex. Fort. Ἀποθανοῦσαν δὲ (Darii uxorem) οὐτῷ βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ σ. ἐδάκρυσεν (Alexander,) ὥστε ἄπιστον αὐτοῦ τὸ σῶφρον ἐν τῷ φιλανθρώπῳ γενέσθαι, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα τὴν χρηστότητα; Defunctæ vero regie usque adeo justa fecit, misericorditerque flevit, ut fidem ejus integritas non faceret præ tanta humanitate, summaque probitas injuriæ arcesseretur, Bud. Idem Plut. de Educ. Lib. postquam dixit ipsasmet matres debere suis liberis esse nutrices, hanc rationem reddit, Συμπαθέστερόν τε γὰρ θρέψουσι καὶ διὰ πλείονος ἐπιμελείας, ubi συμπαθέστερον accipitur simplicius pro Majore cum affectu; ita enim malo quam Majore cum caritate, ut quidam interpr. [Plut. 7, 227. 10, 714. 4 Macc. 13, 22. 15, 4. * "Συμπαθεστέρας, Timario in Notit. Mss. 9, 212." Elberling. Mss.]

Συμπάθεια, Consensus in affectu s. affectibus, Con-
venientia affectuum. A Cic. redditur Convenientia et conjunctio naturæ, Cognatio naturæ et quasi concentus atque consensus, ut videbis in meo Cic. Lex. 174. 175. 176. Plin. Consensum membrorum vertit, Consortium autem Cels., teste Bud. Quidam vero et Collegium naturæ ex eod. Plin. afferunt pro interpr. hujus nominis, opponente ei Repugnantiam naturæ. Cum autem reddit Consensum membrorum, significationem ejus restringit. Alex. Aphr. Probl. ult. libri 1. i. e., quod in vulg. Edd. postremum est, Ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται ἔχουσάν τινα συμπάθειαν πρὸς ἐν ἑκάστον μόριον, Quæ plurimis ex herbis componitur, quæ consensum aliquem cum singulis corporis partibus habeant, Polit. Rectius, meo quidem iudicio, quam Gaza, qui ita reddit, Quæ singula membris principalibus subveniunt singulis. Apud Basil. in quadam ad Greg. Epist. redditur Contagiosus consensus, ubi scribit, Τῆς πρὸς τὸ σῶμα σ. τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαι. De συμπαθείας signif., quam ap. Philosophos habet, necnon de ea quam ap. Medicos, ita Gorr. scribit, Συμπάθεια, est Duorum naturalis quædam conjunctio et concordia. Eam similitudo vel generis vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel rerum aliarum, conciliat. In plurimis vero causa ignoratur, eamque Philosophi et Medici etiam sapientissimi ad substantiæ totius familiaritatem atque occultam quandam vim et proprietatem retulerunt. Quam si quis sit, qui se nosse profiteatur, non caret arrogantia impudentiaque nota. Hujusmodi συμπαθείας exempla permulta a Philosophis referuntur, ut magnetis cum ferro, purgantium medicamentorum cum humoribus, elephanti cum homine, hominis cum plerisque animalibus, herbis et fructibus quibus salubriter vescitur. Huic sympathiæ contraria est ἀντιπάθεια, quæ non est aliud quam Cæca rerum inter se discordia. Paulo aliter τῆς συμπαθείας nomen Medici usurpant, cum eam distinguunt ἀπὸ τῆς ἰδιοπαθείας. Tunc enim signif. Partis alicujus affectionem non proprie quidem et primario vel per se laborantis, sed per societatem et consensum alterius. Id autem duobus modis posse fieri Gal. de LL. Affectis demonstravit: siquidem vel absolute, vel per privationem ejusmodi sympathia contingit: absolute quidem an positive dicas,

nihil refert. Fit autem id sympathiæ genus, quando a parte primario affecta aliquid in aliam velut umbra per viam transit, quod causam morbo præbeat. Id autem tum vapor, tum humor esse potest. Et paulo post, Vide autem ne in distinguenda Idiopathia et Sympathia hallucineris, nec existimes partem omnem per sympathiam affici, quæcunque ab alia afficitur. Destillatio sæpe pleuritidem excitavit, angina versa est in peripneumoniam, dysenteria in lenteriam, febris in abscessum, nec tamen eo casu pleura, nec pulmo, nec ventriculus nec pars abscessu tentata per sympathiam laborant, sed cum et causa affectus et ipsa affectio in iis ipsis partibus hæreant et constiterint, primario et κατ' ἰδιοπάθειαν laborare dicuntur. Siquidem sanatis etiam iis partibus a quibus primum affectio profecta est, ipsa nihilominus perseverat, constansque et stabilis est, atque propriam curationem desiderat: quorum neutrum affectui per consensum facto proprium est. Hic enim ita dependet ab alio, ut umbra a corpore. Aliud sympathiæ genus est, quod per privationem fit, tum facultatis in partem aliquam influere solitæ, tum materiæ ad edendam actionem necessariæ. Cum enim affecta parte aliqua, pars alia eo privatur, quod ei naturaliter adesse consuevit, tunc per consensum affecta esse dicitur. Sic digiti per paralysin affecti sunt, quod sentiendi vel movendi facultas ad eos jam non descendit: nullo tamen vitio in digitis per idiopathiam existente, sed quia eo privantur, quod ipsis sanis aderat ad obeundam actionem. Sic et vox s. larynx per sympathiam læditur, si efflacione, vocis materia, privatus sit thorax, quoniam perfossus ipse sit, aut quia intercostales muscoli resoluti sint, aut quia spina metaphreni vel cervicis tota affecta sit: cum tamen per eam aphoniam nullum vitium nullaque affectio propria sit vocalium instrumentorum, sed tantum quod laryngi materia vocis desit. Quoties enim parti alicui deest id quod secundum naturam ad actionem ei aderat, jure optimo eam affici dicendum est. Quippe ex ipso verbo συμπάσχειν partem non penitus ab affectu esse liberam, sed ipsam cum alia affici declaratur. Et revera illius actio, vel omnino perit, vel depravatur, vel imminuitur. Nec tamen ideo pars ea ægrotare proprie dicitur, nec talis ejus affectio proprie morbus vocabitur. Siquidem ei parti nec morbus ipse nec morbi causa insidet, nec est necesse partem omnem cujus actio læsa sit, statim etiam morbo teneri. || Commiseratio ejus qui simul cum alio afficitur ejus malo, et q. d. Coudolescentia. A Bud. exp. Affici alienis incommodis, afferente e Chrys. Ὁ μὲν μοναχὸς καὶ τῆς συμπαθείας προσδεῖται. Galli plane ad verbum dicunt Compassion, quod sonat Compassio. ["Ad Dionys. H. 1, 293. * Συμπαθία, Antip. Thess. 31." Schæf. Mss.] Συμπαθέω, Una cum alio afficio, Eod. sum affectu, Affectu s. Affectibus cum alio consentio, aut etiam Natura: sequendo interpr. quam Cic. nomini συμπάθεια tribuit. Aristot. in Physiogn. Δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἐξὶς ἀλλοιούμενη ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. Plut. de Invidia, Ταῦτα δὲ, ὥσπερ νοσήματα, συμπαθεῖ ταῖς ἀλλήλων φλεγμοναῖς. || Simul cum alio afficio ejus malis velut meis, Tangunt me alicujus mala tanquam mea. Redditur etiam uno verbo Condolesco, et Commiseror. Plut. in Tim. p. 441. meæ Edit. Οἱ τε πρὸς τὴν μεταβολὴν τρεπόμενοι καὶ συμπαθοῦντες. Ut plurimum tamen jungitur dativo, ac tum minime addendum est nomen ei verbo quo ad interpr. hujus utimur. Isocr. Ὡστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀνυχταῖς ἐκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας, ad Hebr. (4, 15.) Οὐ γὰρ ἔχουμεν ἀρχιερεὰ μὴ δυνάμενον συμπαθεῖν ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν. Ubi redditur, Qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum; cum paulo post, i. e. initio cap. sequentis, scribat, Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι κ. τ. λ., de q. l. in Μετριοπαθεῖν a me dictum est. Idem 10, (34.) scribit, Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, ubi quidam τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε interpr. De vinculis meis doluistis: pro quo etiam dici possit Indoluistis vinculis. Sed libentius uterer periphrasi hac Erasmica, aliave simili,

Afflictionum, quæ e vinculis meis contigerunt, participes fuistis. Dixerat enim paulo ante, Πολλὴν ἀθλῶν ὑπεμείνατε παθημάτων. ["Ad Diod. S. 1, 257. Dionys. H. 4, 1997. 2127." Schæf. Mss. * Συμπαθῆσις, Hippocr. * Συμπαθητῆς, unde * Συμπαθητιάω, Nicet. Ann. 11, 9. * "Συμπαθητικός, Misericors, Andr. Cret. 224. Τὸ σ., Athan. 2, 311." Kall. Mss. * Euthal. Edit. Act. Apost. 429. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 140. Combef." Boiss. Mss. * Chrys. in Gen. Or. 44. T. 1. p. 359, 43. * Συμπαθητικῶς, Misericorditer, in Paul. T. 8. p. 40, 23." Seager. Mss.] Ἀσυμπαθῆς, Cui nullus est affectus s. affectuum consensus cum alio, vel nullus consensus naturæ, aut convenientia, Affectu s. Natura discrepans, Consensu affectus carens, s. Naturæ. Aut simpliciter etiam, Consensu carens. Synes. de Ins. Ἐπαίει γὰρ τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ οὐκ ἂν ἔστι πρὸς αὐτό. || Qui cum alio non afficitur ejus malis, Qui commiseratione non tangitur etc., sequendo signiff. nominis συμπαθῆς, cui hoc contrarium est. Plut. Coriolano (21.) p. 407. meæ Ed. Πλὴν αὐτὸς ὁ Μάρκιος, ἀνέκκλητος καὶ ἀταπεινὸς καὶ σχήματι καὶ βαδίσει, καὶ προσώπῳ καθεστηκὸς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐφαίνετο πεπονθῶσιν, ἂν εὐνῶ μόνος: qui-bus subjungit eum fuisse ἐμπαθῆ ὑπὸ ὀργῆς, κ. τ. λ. Videtur autem πεπονθῶσι ponere pro συμπαθοῦσι. ["Wakef. S. Cr. 3, 196." Schæf. Mss. * Ἀσυμπαθῶς, Diod. S. 12. p. 364. 392. "Const. Manass. Chron. p. 40. 43. Planud. Ovid. Met. 9, 295. * Ἀσυμπαθία, (Gl. Inclementia,) Nectar. Hom. p. 10. Ed. Par. 1554. * Φιλοσυμπαθῆς, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 245." Boiss. Mss.]

[* Ταυτοπαθῆς, Const. Manass. Chron. p. 60. Amat. 5, 18. Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 17. Nicet. Eugen. 2, 66. et n. * Ταυτοπάθεια, ibid. 54. Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. Etym. M. c. 67, 44. Can. 4. Concil. Nicæni 2. Balsamon ad l. * Τριπαθῆς, Nicet. Eugen. 6, 171. * Ὑπερπαθῆς, Tzetz. Chil. 1, 784." Boiss. Mss. "Qui perturbati-onibus dominatur, ad Clem. Alex. p. 40." Kall. Mss. * Ὑστεροπαθῆς, unde * Ὑστερόπαθεω, Gal. * Φιλοπαθῆς, Qui passionibus suis sponte deditus est, Euseb. H. E. 384." Kall. Mss. "Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

[* Παθικός, Gl. Morbosus, "Jacobs. Anth. 10, 27. ad Anton. Lib. 267. Verh. * Παθεινόμεναι, Nicarchus 4. (Anal. 2, 350.)" Schæf. Mss. * Παθεινός, * Παθηνός, Schleusn. Lex. V. T.]

"Παθαίνομαι, Afficio vehementer et concitor, et ita quidem, ut etiam affectus, qui πάθη dicuntur, commoveam, Lucian. Σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνίζομενος, ὑπερφῶς ἐπαθήνατο, Mirum in modum affectus est et exarsit in inter disceptandum, et ita ut πάθος concitaret. In "VV. LL. redditur Affectus commoveo, Indignor, "Afficio. Hes. exp. δεινοπαθῶ." ["Plut. Op. Mor. 2, 828. Ed. Wytttenb." Seager. Mss.] || "Afficio morbis aumi, Bud. ap. Synes. Ἀλλ' ἔστι περιουσία δυνάμεις, ὁμιλοῦντα τοῖς χεῖρασι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεισθαι." [Lucian. 2, 429. "Jacobs. Anth. 9, 129. ad Diod. S. 1, 586. Dionys. H. 1, 597." Schæf. Mss. * Ἐκπαθαίνομαι, Immodicis affectibus indulgeo, Clem. Alex. 41. 197." Kall. Mss.]

[* Πανθάνω, vocab. Græco-barbarum habet Schol. Eur. Hec. 1131." Kall. Mss.]

Alia comp., in quibus sc. ipsum th. Πάσχω præfixas præpp. habet.

Ἀντιπάσχω, i. q. αντιπαθῶ, quod habuisti supra post Ἀντιπαθῆς, Diosc. 6. Ἀντιπάσχονσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδωσυγκρίσεις σωμάτων καὶ αἱ προδιαθέσεις. Exp. aliquando Adversor; sed intelligendum Adversor per antipathiam. Diosc. 3, 70. Ἀντιπάσχειν ταῖς δυσουραῖς. || Capitur etiam pro Vicissim beneficio afficio, Gratia mihi rependitur: Δικαίον ἔστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθεῖν. Affertur præterea ex Aristot. Pol. 2. Ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις: et exp. Æquale repensum, Æqualitas vicissitudinis. Bud. autem tradit hoc jus Latinis vocari Talionem, et hujus juris assertores fuisse Pythagoreos,

jusque Rhadamanti appellare solitos. ["Pseudo-Diog. Ep. 16. in Notit. Mss. §. 9." Boiss. Mss. "Ad Charit. 217. ad Diod. S. 1, 48. Kuster. V. M. 105. Aristoph. 53." Schæf. Mss.] Ἀντιπεπονθώς, Opposite: ἄ. ἀποφάσκειν ap. Areop. Dionys., est i. q. ἀντιπαθώς, inquit Bud., h. e. ἀντικειμένως, ἐναντίως: ut lucem tenebras vocare. ["Archimed. p. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 119. * Ἀντιπεπόνθους, 295. "Villois. Anecd. Gr. 2, 196." Wakef. Mss. Eust. Od. B. p. 1430.]

* Ἀποπάσχω, Arrian. Epict. 1, 28, 3. Πάθε ἡ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, Lobeck. Phryn. 620.]

* Ἐπιπάσχω, unde * Συνεπιπάσχω, Una afficior super aliqua re, Plut. 10, 291.]

Προπάσχω, "fut. προπέισμαι," Ante patior, Prius patior, Prior patior, "Damnum accipio," Plato de Rep. 2. Οὐδὲν δὲ κακὸν προπεπονθώς, Nihil mali ante passus, i. e. Nulla injuria ante affectus, Nulla injuria laceratus. Sed dicitur et sine adjunctione nominis κακόν: Thuc. 3, (67.) Παρηγόρησάν τε οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν: (82.) Ἀντιτιμωρήσασθαι τέ τινα περὶ πλείονος ἢν ἡ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν, ubi tamen potuit et simplici παθεῖν uti, ead. manente sententia. Quod et de altero illo dici loco potest. Ceterum ut οὐδὲν κακὸν προπεπονθώς, ap. Plat., sic et Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθῶτα ap. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 5.) legitur, pro Nullo beneficio affecta, Quæ nullum accepit beneficium. ["Euseb. H. E. 161." Kall. Mss.] "Εὐπροπαθὼν, "Qui prior beneficio est affectus." [* Προπαθῆς, unde] Προπάθεια, q. d. Antepassio. In VV. LL. Morbi præludium s. adventatio. E Plut. autem affertur pro Antecepta perturbatione. [Symp. 4, 2. Ταῖς προπ. ἀναλίσκονται, ubi male Turn. προσπ. "Cf. Gataker. ad M. Anton. 421." Kall. Mss. * Προπαθέω, unde * Προπαθήμα, Hes. v. Προπαιδεύματα.]

Προσπάσχω, q. d. Adpatior, Adafficior, Addictus sum alicui, et ei adhæreo veluti per quandam sympathiam. At Bud. p. 73. προσπάσχειν exp. Magno affectu hæreere, afferens e Dionys. Areop. "Οσοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γήνιους προσπάσχειν, Hæreere, inquit, et immodice affici. Plut. (Sertor. 26.) Τὸ δὲ μεφάκιον ἐτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἢν προσπεπονθὸς, Propensior et deditior. Idem Bud. alibi, sc. in suo Lex., scribit, προσπάσχειν videri i. esse q. ἐμπαθῶς ἔχειν πρὸς τι. Possumus autem huic, quem e Plut. ille affert loco, addere hunc Ejusd. (9, 7.) Οὐδ' ἐρᾶν ὑμᾶς ἔγωγε φημι τοὺς γυναῖξι προσπεπονθότας, ἡ παρθένους. At vero de eo quod Cic. dixit ad Att. 2, (19.) Nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα, Bud. in eadem illa pag. consule. ["Lucian. 3, 520. Markl. Suppl. 288. Plut. 4, 26. Cor." Schæf. Mss. * Προσπαθῆς, Qui affectu in rem aliquem fertur. * Προσπαθῶς, Clem. Alex. 467. 486." Kall. Mss. Eust. II. A. p. 14, 39. Chrys. in Gen. 1. p. 312, 17.] Προσπάθεια, Affectio qua rei alicujus sumus omnino addicti, eique adhæremus, Theophyl. Ep. 26. cum dixisset magnetem amore prosequi ferrum, subjungit, Τοιαῦται πρ. Δεξίκατες καὶ τοῖς ἀψύχοις ἐγγίνονται, Synes. de Ins., Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα, ἀλλ' ἰσχυραὶ μὲν συγκαταθέσεις τε καὶ πρ. ["Wakef. S. Cr. iv. tit. item p. 69." Schæf. Mss. "Eust. 135, 27." Seager. Mss. "Andr. Cr. 40. 54. M. Anton. 12, 3. Dionys. Areop. 245. Clem. Alex. 530." Kall. Mss. * Προσπαθέω, M. Anton. 5, 1. Arrian. Epict. 3, 24. * Ἀπροσπαθῆς, A perturbatione, propensione liber, Dionys. Areop. 82. Clem. Alex. 171. 504. 736. * Ἀπροσπαθῶς, 481. 591. 807." Kall. Mss. "Jo. Climac. p. 24. * Ἀπροσπάθεια, 392." Boiss. Mss.]

Συμπάσχω, q. d. Compator, Coafficior, Simul patior, afficior etc., quæ habes supra in Συμπαθέω post Συμπαθῆς. Bud. postquam συμπάσχειν ad verbum exposuit Coaffici, Consentire, affert hæc, quæ in Vita Thucyd. scripta esse dicit, Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὃ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Item e Greg., loquente de ostentis quæ pro Christianis apparuerunt, Ταῦτα μὲν ἐκ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἄνω, συμπασχόντων τοῖς ἡμετέροις, κατὰ τὴν τοῦ παντὸς ἀρμονίαν τε καὶ οἰκείωσιν. In VV. LL. e Theophr. Συμ-

πάσχει ταῖς μεταβολαῖς, pro Mutationes sentit. Sed et diverso usu, cum rei accus. sc., ex Eod. Συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα: si locus mendo caret. ["Heyn. ad Apollod. 547. Koppiers. Obs. 22. Ammon. 110. ad Xen. Eph. 285. ad Herod. 455. Jacobs. Anth. 12, 332. Transitive, Brunck. Aj. 869." Schæf. Mss.] Συμπαθῆς, et Συμπαθῶς, et Συμπάθεια, et Συμπαθῶ, vide supra.

* Ὑπερπάσχω, Eust. 6. p. 230. "Cyrill. Hieros. 129." Kall. Mss. * Ὑποπάσχω, Hesych." Wakef. Mss.]

AT VERO in Εὐπάσχω alia particula quam præp. ipsi Πάσχω præfigitur, sc. adverbium. At in bi comp. Ἀντενπάσχω, habes præp. ἀντὶ ante εὐ. Est autem Εὐπάσχω. Beneficio afficior, In me confertur beneficium: q. d. Bonum patior, s. Bona. Et εὐπαθῶν, Beneficio affectus. ["Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 1, 722. 2, 124." Schæf. Mss.] Hinc bi comp. Ἀντενπάσχω, Vicissim afficior beneficio, Mutuo afficior beneficio, s. Mutuis beneficiis, Plato, "Ὡστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι εἰ εὐποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντενπείσεται. Sic autem duo ista verba sibi respondent ap. eum qui dixit, Δίκαιόν ἐστι τοὺς εὐποιήσαντας ἀντενπεπονθέναι. ["Cattier. Gazoph. 18. Heind. ad Plat. Gorg. 225." Schæf. Mss. item Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 68. Vide Εὐπορίζω, "Liban. Argum. Or. Dem. c. Lept." Boiss. Mss.] At in illo Plat. l. scribitur etiam disjunctim ἀντ' εὐπείσεται: quæ scriptura non video quomodo defendi possit, et quod exemplum particulæ ἀντὶ ita positæ afferri. Non ignoro alioqui εὐ πάσχω et εὐ παθῶν frequentius inveniri disjunctim scripta: sicut et εὐ ποιῶ, unde etiam εὐ ποιήσας in iis quos modo protuli locis quædam exempl. habent. [* Συνενπάσχω, Dem. 105, 23. 26. 149, 7. 10. Lobeck. Phryn. 619. 620. Schn. Lex. Suppl.]

* Πασχικός, Hes. v. Ἐπιληπτικός." Wakef. Mss.]

* Πασχητής, Hes. v. Φιλοίφος." Πασχητιᾶν, verbum est ἐφεκτικόν, Cupere πάσχειν, h. e. Cupere marein pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis et c. nædis qui adversæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum ap. Aristoph. et Athen. Sic ap. Xiphil. in Helio gabalo, de ipso Helio gabalo et drauco ipsius, Συλλουσαμένους τε αὐτῶν, καὶ ἐπὶ πλείον ἐκ τῆς γυμνώσεως, ἅτε καὶ ἰσορρόπον τῇ φήμῃ εὐρίων αὐτὸν ὄντα, πασχητιάσας. Verbo autem πάσχειν in obscæna item signif. Dem. utitur pro Cor. (270.) "dicens τὴν ἐμπούσαν vocatam esse ἐκ τοῦ πάντε ποιεῖν καὶ πάσχειν: non minus libidinosam quam sunt αἱ λαμῖαι. Eo respexit Seneca Declam. 10. "Ille Passieno, prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscænium nomen imposuit: Paschienuum sc. appellans." [Πασχητιῶν, Gl. Pathicus. Lucian. 2, 426. "Aristoph. Fr. 232. Lobeck. Aj. p. 225. Phryn. Ecl. 35. Thom. M. 179. 376." Schæf. Mss.] "Porro a verbo πασχητιᾶν est VERBALE Πασχητισμός, Ipsa appetitio coitus illius nefandi, Lucian. "(2, 750.) Ὅρῳ νῆ Δία καταπυγούνην τινὰ καὶ π."

ΠΑΤΕΩ, Calco, Conculco, Herodian. 3, (5, 24.) Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζουν καὶ πατεῖν, εἶασαν, κυσί τε καὶ ὕρνοι βοράν. Et pass. Πατοῦμαι 7, (8, 13.) Ὑπ' ἀλλήλων ὠθοῦμενοι τε καὶ πατούμενοι. Sic 5, (6, 22.) Ἐν δὲ ταῖς ἀρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπὸ τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατῶν, vel potius στρατιωτῶν, περιπίπτοντες. Itidem dixit Plut. ὑπ' ἀλλήλων πατεῖσθαι, de Herod. Dicunt etiam πατεῖν τὰς σταφύλας, ut Lat. Calcare uvas, et πατεῖν τὸν οἶνον, item πατεῖν sine adjunctione: ut videbis ap. Eust. 1574. Alioqui πατηθεῖσαν σταφύλην alia etiam signif. dici in Πατητὸς videbis. Πατεῖν metaphorice quoque, sicut Lat. Conculcare, et simplex etiam Calcare, ut cum dicit Ovid. Trist. l. 5. Imposito calcas quod mea fata pede. Proterere quoque usurpant eod. modo, et quidem cum Conculcare copulantes interdum. Gallice Fouler aux pieds: pro Contemtu habere, atque adeo Afficere contumelia, aut etiam Opprimere. Soph. Aj. (1335.) τὴν δίκην πατεῖν. Cui simile ap. Apoll.

Rh. 2, (17.) *πατέουτε θέμιστας*, Violetis jura. Sic et ap. Aristoph. Σφ. (377.) ἴν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ ταῖν θεᾶν ψηφίσματα. Arrian. "Ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. Apud Plut. (7, 363.) Πατήσαι τὸ φρόνημα, pro Dejicere et prosternere, Abjectum reddere et contemptum. Apud Eund. pro Insultare. Lucian. (1, 73.) dixit εἴα μ, Παντόθεν τῇ τροφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν. Sed et λὰξ πατεῖν ap. Eund. (2, 336.) metaph. positum legitur. Ceterum quod attinet ad illud *δίκεν πατεῖν*, ac similia, sciendum est hanc metaph. ab Hom. manasse, ap. quem Eust. quomodo πατήσαι exponat, docebo in Καταπατῶ: usus enim est hoc composito Homerus, licet ille de simplici loquatur. Ejusd. generis metaphora Plut. ὑπὸ πόδας τίθεσθαι dixit, (10, 514.) Τὺς μὲν Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ *κατεντελίζοντος. Galli hanc quoque in usu habent, Mettre sous les pieds: cum alioqui illud Fouler aux pieds, vehementiam majorem habeat, et τῷ πατεῖν potius respondeat. Ut autem πατεῖν interdum metaph. verbi Conculco s. Protero signif. accipit, sic et verbi Tero: eam sc., qua dicimus Terere aliquem scriptorem, Mauibus terere, pro Versare, ut Horat. dixit Exemplaria Græca versare. Aristoph. "Ορν. (471.) Ἀμαθὺς γὰρ ἔφυς, κοῦ πολυπράγμων, οὐδ' Αἰῶπον πεπάτηκας. Plato Phædro, Ἀλλὰ μὴν τὸν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. || Interdum pro comp. περιπατῶ, Ambulo, Incedo: Athen. 12. Ἐν πολλῇ δὲ τροφῇ ἔων, οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπεριδόμενος ἐπορεύετο. Affertur et cum ἐκείσε pro Ire, μηκέτι ἐκείσε πατήσαι. At vero in πατεῖν τὴν αὐλήν, ex Esaia 1, (12.) quod exp. In atrio ambulare, possumus πατεῖν illo verbo Calcare interpretari: dicimur enim Calcare locum in quo ambulamus. Item pass. πατεῖσθαι pro Percurri: Diog. L. Archelao, Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, ὁ χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, i. e., ut Bud. vertit, Terræ percursæ et exercitu ambitæ ac lustratæ. "Diversas huic v. signif. tribuit Hes. afferens sc. "πατέουσι pro καταπατοῦσι, καταφρονοῦσι, Calcant, "Conculcant et proculcant pedibus ut rem vilem et "rejiculant: et πατεῖν pro πορεύεσθαι: præterea "πατέοντο pro ἐγένοντο: nisi forte scr. ἐγέοντο: "de qua signif. dictum est in Πατέονται." ["Bentl. Opusc. 76. Valck. Phæn. p. 566. Callim. 298. Wakef. S. Cr. 1, 102. Trach. 500. Phil. 1060. Eum. 215. Abresch. Æsch. 2, 103. Jacobs. Anth. 6, 57. 308. 8, 276. 9, 223. 252. Huschk. Anal. 263. Viljoison. ad Long. 245. Lobeck. Aj. p. 397. Thom. M. 696. Tero, ut librum, Heind. ad Plat. Phædr. 335. Eo, Vado, T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1309. Athen. 550. Theocr. 18, 20. Spolio, Corai. ad Heliod. 166. "Contemtui habeo, sc. dolores, Euseb. H. E. 297. De rebus inanimatis, Opp. K. 3, 488. Πεπατημένος, Vulgaris, de stilo, Phot. 156." Wakef. Mss.] "Πατῶσας, Hesychio "διατριβοῦσας, a th. πατῶ, [unde Πατάσσω.] Πάτημα, τὸ, Quod calcatur, s. potius calcatum est, q. d. Calcamentum, Conculcamentum. Metaph. ap. Basil. de homine conculcabili, inquit Bud., Καὶ δέδοται π. τῷ πεπατημένῳ. [LXX. Esai. 63, 2. Ezech. 34, 19. "Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss. Aret. 4, 12. *Πατησμός, Conculcatio, Æsch. Ag. 936. "Hanc formam genuinam esse, nou *πατισμός, docuit Bergler. Alciphr. 1, 22. p. 88.: ἀγαπησμός habet Menander in Συναριστώσαις ap. Lex. Seguiet. p. 324." Blomf. Gloss. "Ad Charit. 264." Schæf. Mss. *Πατητής, Gl. Calcator, Schleusner. Lex. V. T. *Πατητήρ, unde *Πατητήριον, Gl. Torcular, Inscr. Pocock. p. 16, 6. ubi perperam extat παγ.]

Πατητός, Calcabilis, Conculcabilis, Qui calcari potest s. conculcari. Et pro Calcat, ut cum dicitur per compositionem λακπάτητος s. λαξπάτητος. || Π. φοῖνιξ, Palmæ genus tertium, ut scribit Plin. 13, 4., sed nimio liquore redundans, cujus pomum etiam in sua matre dehiscit et rumpitur, calcatoque simile apparet: inde nomen inditum. Sunt autem qui eo nomine palmulas passas, et a sole in ipsa arbore uistas et corrugatas intelligendas censeant: quo etiam modo πατηθείσας σταφυλὰς interpr.: e quibus Aët.

9, 24. vinum scybelites stillare scripsit. Quamquam eo loco revera calcatas intelligere possumus, e quibus vinum sponte fluere dicitur, si rationem habeamus ejus quod prelo expressis uvis manat. Ceterum palmularum prædictum genus non de iis modo dicitur, quæ jam diutius in arbore solem passæ fuerint et prope exiccatæ, sed de iis etiam quæ ante maturitatem succo gravidæ et turgentes rumpi solent. Hæc Gorr. Affertur autem e Gal. ista φοινίκων appellatio, Methodi l. 10. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ διὰ τῶν φοινίκων ἐπίθεμα τῶν λιπαρῶν, ὀνομάζουσι δ' αὐτοὺς πατητοὺς, ἀγαθὸν φάρμακον. Quod autem ad πατηθείσας σταφυλὰς attinet, vide et in Θειλοπεδευθεῖσα σταφυλῇ, T. 1. c. 1180. Ἀπάτητος, q. d. Incalcabilis, Qui calcari non potest, Epigr. "Ἀπατητὸν quoque "Hes. e Democrito affert pro ἀνωμάλως συγκείμενον. "Sed pro eo puto scr. ἀπάτητον proparoxytonως, et "intelligendum de Eo quod calcando complanatum "et pavitum non est." ["Δυσπάτητος, Lucian. Tragop. 226.] Εὐπάτητος, Qui facile calcari potest. [*"Νεοπάτητος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. *Πολυπάτητος, Plut. 8, 44. Schol. Callim. H. in J. 26.]

Πάτος, ὁ, Calcata s. Trita via, ἡ πεπατημένη ὁδός. Exp. et Via publica, ἡ λεωφόρος ὁδός. Il. Y. (137.) Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν. Et Od. I. (119.) ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν Ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει: ubi Eust. πάτος ait exponi ἀναστροφῇ, ἥτοι ὁδός, item esse Prov. Ἐκ πάτου pro ἐκ ποδῶν. Itidem vero πάτον ἀνθρώπων dixit, Il. Z. (202.) de Bellerophonte, Ἦτοι δὲ καππεδίον τὸ Ἀλγίον οἶος ἀλᾶτο Ὀν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Quos versus Cic. ita reddidit, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. Lucian. pulcra metaph. dixit ἔξω πάτου ὀνόματα, (2, 57.) Μῆτε ἀπορρήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις τοῦτοις καὶ καπηλικοῖς. || Pulvis qui luctaturis post olei illitionem conspergebatur et affricabatur, κονίσσαλος ab Atticis vocatus, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui non hunc modo Pulverem, sed Sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut Aet. 2, 107. scriptum reliquit. Gorr. Quoniam autem πάτος dicebatur etiam de hoc pulvere qui corpori jam adhæserat ac sudori mistus erat, eratque jam velut strigmentum et sordes corporis, Gal. ne signif. has confunderet, pulverem illum, ψιλὸν πάτον alicubi appellavit. || Πάτος, si quis prius esse velit quam verbum πατῶ, atque adeo hoc ex illo factum esse, ei non magnopere refragabor: licet alioqui in utramque partem rationes afferri posse videantur. Ceterum si πατῶ e πάτος esse dixerimus, itidem ἀποπατῶ ex ἀπόπατος fieri dicendum erit. ["Heyn. Hom. 5, 231. 8, 37. Jacobs. Exerc. 2, 150. Anth. 9, 362. T. H. ad Plutum p. 463. Thom. M. 696. Ἐκτὸς πάτου, Musgr. Iph. T. 1307." Schæf. Mss. Πάτω καὶ ὄρυχῃ, Plut. 8, 663. Excrementum, Nicander Θ. 933. Ἀ. 535. *Πατοσκόπος, unde "Πατοσκοπία, Greg. Nyss. Ep. de Pythonysa." Kall. Mss.]

Ἀναπατέω, Sursum versus gradior: Hippiatria, Δεῖ εἰς ποταμὸν ἢ εἰς ρεῖθρον εἰσάγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, Bud. interpr. Adverso flumine progredi. || Secundum Eust. autem ἀναπατεῖν est etiam ἄνω πον οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι. [Anecd. Bekkeri 1, 397.] Ἀντιπατέω, Vicissim calco, conculco, Eum conculco a quo sum conculcatus. At in VV. LL. perperam exp. Obstrepo, confundendo cum ἀντιπαταγέω. ["T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 577.]

Ἀποπατέω, A via recedo, deflecto, digredior. Intellige autem proprie a via trita s. calcata, quam propriam esse nominis πάτος signif. dictum est. Quoniam autem ad exonerandum ventrem solemus a via recedere, et aliquem secessum quærere, hinc fit ut ἀποπατῶ ponatur pro Exonero ventrem, Caco. Eand. certe signif. eadem de causa dederunt verbo ἀφοδεύειν. Suidas ut ἀπόπατον exp. κένωσιν τῆς γαστρὸς ap. Aristoph., sic ἀποπατησόμενοι exp. τὴν κόπρον κενώσαντες, in Il. (1182.) νῦν δ' οὐδὲ εἰς Θίει

τοπαράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται, Πλὴν ἀποπατησόμενοι γε πλείν ἢ μύριοι: ubi notandum est futurum mediæ vocis. Interdum vero adjunctum casum habet, accus. sc.; ac tum redditur potius Excerno: ut ap. Gal. Εἰ ἀποπατήσκειν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα. ["Epicteti Manuale c. 63. Cum accus., Aristoph. Ἐκκλ. 251." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 1, 565. 2, 225. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Aristoph. Πλ. 463. Kuster. Aristoph. 211. Schneid. Anab. p. 40. * Ἀποπατητέον, Aristoph. Ἐκκλ. 326." Schæf. Mss.] Ἀποπάτημα, τὸ, Excrementum, Quod excretum est, Merda, Stercus. ["Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] "Ἀπόπημα, Stercus, VV. LL. perperam pro ἀποπάτημα." [* Ἀποπάτησις, Theophil. Protosp. 824. * Ἀποπατητός, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπόπατος, ὁ, Secessus quem petimus ad exonerandum ventrem, Locus ubi venter exoneratur, Aristoph. Ἀ. (81.) Ἄλλ' εἰς ἀπόπατον ὄχετο, στρατιὰν λαβὼν, Κἄχ' ἔξω ὅκτω μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὄρων. Non ignoro tamen Suid. exp. τὴν κένωσιν τῆς γαστρὸς, Evacuationem ventris, et exonerationem, eodemque modo a Schol. accipi; sed huic loco aptiorem esse puto signif. illam, qua ponitur pro Secessu in quo ventris onus deponimus. Hanc autem agnoscit alioqui et ipse Suid., ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. Fateor alioqui posse dici ὄχετο εἰς ἀπόπατον, pro Ad exonerationem ventris profectus est, i. e. Ivit exoneratum ventrem: sicut ὄχετο εἰς περίπατον, Profectus est ad deambulationem, Ivit deambulatum. Ceterum quæ de πάτος et πατεῖν dixi, quod ad ordinem attinet quo collocari debent, eadem et de his comp. ἀπόπατος atque ἀποπατεῖν dicta existimari debent. ["Diog. L. 221. Excrementa alvi, 371." Seager. Mss. "Ad Mær. 311. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Plutum p. 463." Schæf. Mss. "Ἀπόπατος, ἡ, Greg. Cor. Dial. Ion. §. 119." Boiss. Mss. * Ἀπόπατον, Gl. Culina assatoria. * Ἐναποπατέω, Aristoph. Εἰρ. 1227. * Ἐξαποπατέω, Hippocr. de Morbis 4.]

[* Διαπατέω, Conculco, Polyb. 3, 55, 2. "Obambulo, Clem. Alex. 251." Kall. Mss.] Ἐκπατέω, q. d. ἔξω πάτου πορεύομαι, Extra viam tritam gradior, Ἐναγορ, Spatior, Inambulo, Bud. ap. Diog. L. Epimenide, Εἰσὶ δ' οἱ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. [Hesych. Miles. p. 35. Meurs. Ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν.] "Ἐκπάτιον, Hesychio τὸν ἔξω πάτου, Devium," [Æsch. Ag. 48. ἄλγος. Erotian. Ἐκπατήν ἐκτρώσις. "Ἐκπάτιος, * Ἐκπατίως, Koen. ad Greg. Cor. 267." Schæf. Mss.] "Διεκπατέω, E via s. semita digredior: Suid. διεκπατῆσαι, τοῦ πάτου παρελθεῖν, in "h. l. Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Quæ verba e Diog. L. desumpta sunt, p. 43. meæ Ed. Ubi tamen "simpl. habetur ἐκπατῆσαι, et τινὰ rectius pro ἕνα." [* "Ἐμπατέω, Nicet. Eugen. 9, 243." Boiss. Mss. J. Poll. 7, 151.: μέλαθρον, Ingredior domum, Æsch. Ag. 1443.]

Καταπατέω, Conculco, s. potius Proculco: si quidem velimus in hoc Lat. verbo præp. esse ἐπιτακτικήν: cum alioqui alium esse ejus usum quidam tradant; addit enim vehementiam significationi præp. κατά. Thuc. 7, (84.) Ἐπέπιπτον τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτου. Et metaph., sicut de simplici πατεῖν dictum est, Il. Δ. (157.) Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν, ubi Eust. Quod antea, inquit, πημῆναι ὄρκια et δηλῆσασθαι dixerat, hic dicit ὄρκια πατῆσαι: quod est δριμύτερον quam illa. Et addit, hoc verbum indicare magnum contemtum: i. valens q. ῥίψαι quasi εἰς πάτον, i. e. τρίβον, et ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. Sed miror Eust. non animadvertisse, Hom. hic non simplici πατεῖν, sed comp. καταπατεῖν uti. Licet alioqui non me lateat idem de hoc quoque dici posse; præsertim cum Arrian. eadem metaph. ipsum usurparit cum eod. vocab., saltem cum ὄρκους, quod nihil aliud est quam ὄρκια: Καὶ ὄρκους πατήσας, οὐς ὤμοσε. Lucian. quoque μεταφορικῶς usus est hoc verbo, (2, 348.) Τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, Ξηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. ["Jacobs. Anth. 8, 277. Villosion. ad Longum 245." Schæf. Mss. * "Καταπατηγέος, Gcop. 6, 13." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Α Καταπάτημα, τὸ, Quod conculcatur. Sonat enim q. d. Conculcamentum, sicut et πάτημα. AT Καταπάτησις, Conculcatio, i. e. Ipsa conculcandi actio. Exp. tamen καταπάτημα in VV. LL. nomine hoc Conculcatio. [Exempla utriusque nominis quærenda sunt in Schleusneri Lex. V. T. * Συγκαταπατέω, Diod. S. 17. p. 580, 7. "Cyrill. V. S. in Monum. Eccl. Gr. 3, 225." Boiss. Mss.]

Περιπατέω, Ambulo, Deambulo, Obambulo, Spatior, Herodian. 4, (7, 11.) Τὰ πλείστα τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν, σπανίως ἄρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. Ex Aristoph. autem affertur Α. (709.) περιπατεῖν ἄνω κάτω, pro Cursitare sursum deorsum. || At vero cum dicitur a Paulo (Eph. 4, 1.) περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως, et (2 Thess. 3, 6.) περιπατεῖν ἀτάκτως, item περιπατεῖν ἐν ἀμαρτίαις: itidemque cum dicit Lucas περιπατεῖν τοῖς ἐθεσι, et Marc. (7, 5.) περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, his omnibus in Il., atque aliis hujusmodi, verbum περιπατεῖν, sicut et πορεύεσθαι in nonnullis, quod magis ad verbum est Incedere, metaph. habet non Græcam, sed Hebr., i. e. ex Hebraico loquendi genere petitam; ita enim Hebræi suo תָּרַג, quod proprie significat Ambulare, utuntur pro Vitam instituere. Quæ tamen metaph. non valde ab usu Gr. nec Lat. linguæ abhorret, cum illa βίον ὁδὸν et τρίβον, hæc autem Viam, quod ei significatione respondet, dicat pro Vitæ instituto s. Vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Epigr. Ποίην τις βίῳ τῶν τάμων τρίβον; Sed et ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τρέπεσθαι legimus ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) Ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γινόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας, quæ Cic. ita interpr. Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est. Vitæ viam autem dixerunt cum alii, tum Horat. Epist. 1, 17. Contra, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si conversa decebit. I. e. Nova vitæ ratio. ["Thom. M. 696. Περιπατοῦν μουσεῖον, Bibl. Crit. 1, 1. p. 123." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 1, 17, 7, 22. Diog. L. 7, 109. * Περιπάτημα, Schleusu. Lex. V. T. "Hes. v. Διαβήματα." Wakef. Mss. * Περιπάτησις, Diog. L. 7, 98. * Περιπατητής, Gl. Ambulator.] Περιπατος, ὁ, Ambulatio, Deambulatio, Plut. Symp. 1. Ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων ὅτι πλοῦς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἡδιστός ἐστιν. Lucian. (3, 255.) Ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον, Acceleremus deambulationem, i. e. Magis celeri s. citato gressu ambulemus. Et ap. Xen. Σ. (9, 1.) Ἐκρίστατο εἰς περίπατον, Surrexit ad deambulationem, s. deambulandum. Sic ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (fin.) Κἀγὼ δὲ ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες, ἐς περίπατον, ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. Et Philosophorum περίπατοι, de quibus dicam paulo post. || Sed hoc sciendum est, περίπατον appellari Locum etiam ipsum in quo ambulans, sicut et Lat. nomini Ambulatio hanc quoque signif. tribuunt, Ambulationem dicentes pro Ambulacro. Habes autem hunc vocis περίπατος usum cum ap. alios, tum vero ap. Plut. et Athen.; ita enim quidam ap. huic l. 5. Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει, Summa pars navigii gymnasium habebat ambulationesque laxas pro portione magnitudinis suæ, Bud. || Disputatio philosophica, Disceptatio, Dissertatio, etiam Sermocinatio, quæ sc. fit ἐν τῷ περιπατεῖν, Inter deambulandum. Aut brevius, Disputatio ambulatoria. Qui erant cum Aristotele, inquit Cic., περιπατητικοὶ dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cæterus erant et sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Gell. 20, 4. de Aristotele loquens, Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικήν, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa, atque in discendo studium laboreinque explorasset. Illas vero ἐξωπρεπικὰς eod. in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat; atque eam, δειλινὴν

περίπατον appellabat: illam alteram supra, ἑωθινόν: utroque enim tempore ambulans disserebat. Hæc ille. Posumus autem, ut opinor, περίπατον hac in signif. Scholam etiam interpretari e Fabio; quippe qui ita scribat 3, 1. Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Solitos autem fuisse et ceteros Philosophos disputare in suis deambulationibus, e multis multorum scriptorum ll. discimus. Quas deambulationes, i. e. quos περιπάτους, festivissime irridet Baton Comicus in his senariis, [ap. Athen. 163.] Τῶν φιλοσόφων τοὺς σάφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ, τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ δίδοντας οὐδὲ ἐν· τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. [Cf. Eund. 103. et ibi Animadv. Schweigh.] Ubi inter alia animadvertit copulari περιπάτοις cum διατριβαῖς: quod certe nobis comprobare potest expositionem Scholiastæ Aristoph. B. (953.) Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τοῦτον: hic enim περίπατος exp. διατριβή. Dicitur autem περίπατον ποιῆσθαι, item περίπατον ἔχειν. Plato Phædro, Κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιούμεαι τοὺς περιπάτους, Plut. de Alex. Fort. "Οτι δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν, οὐδὲ περὶ ἀξιωματικῶν ἔγραφεν, οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχευ. Pro quo facere loco mihi videtur is quem supra e Cic. protuli, in quo dicit, In Academia cœtus erant et sermones habere soliti. Nec enim dubitem his verbis ad interpr. horum Græcorum uti. Sed ad exprimendam vim nominis περίπατος, adderem participium Ambulans, atque ita verterem, Nec in Lyceo ambulans cœtus et sermones habuit. Nam certe, a Bud. dissentio, ita h. l. reddente, Nec in Lyceo peripateticorum more ambulavit. Dissentio, inquam quod uim dilutam, ut ita dicam, hanc interpr. esse censeam. || Porro ut dixi περίπατον significatione generali accipi et pro Ambulatione, significante Locum in quo ambulamus s. deambulamus; ita etiam peculiariter Ambulationem philosophicam, i. e. Locum in quo Philosophi deambulantes disputabant, declarari interdum hoc vocabulo sciendum est: Xen. (A. 1, 1, 10.) Πρῶτ' γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ἦει. Sic ap. Athen. (354.) Εἰτα ἀναπεπταμένον τοῦ Πλάτωνος περιπάτου. Quo dicitur modo Latine Scholam aperire, item Ludum: a Cic. autem et Explicare scholam. Sed cum ap. Scriptt. Gr. legimus περίπατον sine adjectione dictum pro Schola, intelligendum est de illa Aristotelis schola, s. Aristotelea secta, cujus facta fuit supra mentio. Plut. Symp. 8. 'Ο δὲ Φαῖβωρινος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστὴς ἐστὶ, καὶ τῷ περιπάτῳ νέμει μερίδα τοῦ πιθανοῦ πλείστην. Hinc etiam οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, pro Peripateticis. ["Thom. M. 696. Heind. ad Plat. Theæt. 291. Οἱ ἐκ τοῦ π., Act. Traj. 1, 236. Bergler. Alciph. 405. Τοῖς ἐκ τῶν π., Strabo 5, 386. 431. v. Tzsch. ad 6, 490. 'Εν π. εἶναι, Xen. K. A. 113. Schn. Πρὸς, εἰς π., Heind. ad Plat. Phædr. 187. Περίπατος, ἢ, Timæi Lex. 89." Schæf. Mss.] Sed et uno verbo fuerunt APPELLATI Περιπατητικοί, Qui sectam Aristotelis sequebantur, s. sectatores erant Aristotelis. Sic tamen ut et ipse Aristot. hac appellatione comprehendatur. Plut. c. Col. "Οτι τοῖς τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολούθησαν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί. Pro quo περιπατητικοί elegantissima periphrasi dicere possis, οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον ἐπιγραφόμενοι, vel τὸν Ἀριστοτέλην: ut cum περιπατητικοί habes οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι in isto Luciani l. (1, 753.) Μάλα πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι: (755.) Οἱ περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες. Sic et in sing. DICITUR Περιπατητικός, Peripateticus philosophus. Sed et adjective pro Ad peripateticos s. Ad peripateticorum sectam, disciplinam, philosophiam pertinens. Item π. φιλοσοφία, Peripatetica philosophia. Sed et π. αἵρεσις, Peripatetica secta. Aut etiam π. σχολή vel διατριβή: Plut. de Exil. (386.) Ibi enim cum dixisset; 'Επὶ τοῖς σοφοῖς ἐλθεῖ καὶ τὰς σοφὰς Ἀθηνῆσι σχολὰς καὶ διατριβὰς, ἀναπέμψασαι τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημία, τὴν στοᾶν, τὸ παλλάδιον, τὸ ὠδεῖον, subjungit, Εἰ

τὴν περιπατητικὴν ἀσπάζη μάλιστα καὶ τεθαύμακας, Ἀριστοτέλης ἦν ἐκ Σταγείρων, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσου, κ. τ. λ. Unde etiam discimus, π. σχολὴν s. διατριβὴν posse dici alio nomine τὴν ἐν Λυκείῳ, respiciendo tamen ad ejus auctorem et primos ejus sectatores, qui in eod. illo loco disputantes et suos docentes περιεπάτου. [Cic. Acad. Q. 1, 4.] Sed et ADV. Περιπατητικῶς, Peripateticorum more. Bud. tamen περιπατητικῶς dixit etiam pro Deambulando, cum sonet proprie q. d. Deambulatorie. ["Notandum vero, jam ante Aristotelis ætatem in usu fuisse vocab. ab isto Περίπατος, quatenus Scholam significat, proxime derivatum, * Περιπατικός, Qui scholam habet, Scholæ magister, Scholasticus, Literarum et eloquentiæ professor, quo vocab. usus est Cebes Socraticus in Tabula Vitæ humanæ; (quem quidem egregium prorsus libellum præter rationem negant docti quidem viri Socraticum Cebetem Thebanum habere auctorem;) ubi c. 13. Περιπατικοί, quorum in locum a sequioribus librariis temere Περιπατητικοί positi erant, e probatissimo Cod. Meibomiano restituti sunt a Schw. in Cebetis Tab. cum Epicteti Manuali Lipsiæ anno 1798. edita, p. 306. eandemque scripturam firmat duorum Codd. Parisiensium, in his unius præstantissimi, auctoritas, de quorum Codd. consensu idem Schw. in Præf. eid. Editioni præmissa p. cxix. et cxii. monuit. Cf. Ejusd. Animadv. in Athen. 103." Schw. Mss. * Εὐπερίπατος, Qui bene ambulare sinit, Lucian. 3, 663. * Διαπεριπατέω, Athen. 157. 539.] Ἐμπεριπατέω, Inambulo. Et metaph. ap. Schol. Aristoph. ἐμπεριπατῆσαι περὶ τινος, pro Disceptare de re quapiam, more Philosophorum qui disceptabant deambulantes. [Plut. 6, 209. 242. 8, 104. * Παραπεριπατέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Συμπεριπατέω, Una deambulo, Athen. 545. Plut. 6, 695. Plato Protag. p. 314. Lucian. 2, 831. Justin. Mart. Dial. cum Tryphone init. "Menander Diogenis L. 6, 93." Boiss. Mss.]

["* "Προπατέω, Athan. 2, 353." Kall. Mss.] Συμπατέω, Conculco. Et pass. Συμπατέομαι, Conculcor. unde συμπατούμενοι ap. Greg. ["Diog. L. 4, 36." Wakef. Mss. Lucian. 1, 848. 3, 75. * Συμπατητικῶς, vox susp., Hesych. 754.] "Υποπατέω, Ventrem exonero. Datur enim illi signif. τοῦ ἀποπατέω." [Schneidero susp.]

"Μονοπάτιον iter, in Pand. differt τῆς πλατείας ὁδοῦ, inquit Bud. Significare videtur Quod unus tantum calcare queat." ["* Ψευδόπατον, pro Fictitia æra, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

"Πατηνόν, Hesychio πεπατημένον, κοινόν, Proculcatum, s. Conculcatum pedibus, Vulgare, Tri-viale."

"Παταί, Hesychio χώραν."

ΠΑΤΑΣΣΩ, Cum strepitu palpito, Vehementer palpito: πατάσσει μοι ἡ καρδιά, Strepat mihi cor palpitando. Cur autem ita hoc verbum interpretandum censeam priore in signif., docebo mox. Il. N. (282.) Ἐν δὲ τὴν οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας οἰόμενῳ, πάταγος δὲ τε γίνετ' ὁδόντων. Et H. (216.) Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσει. Nec tantum πατάσσει μοι ἡ καρδιά, sed et πατάσσει μου ἡ καρδιά, ex hoc Poëta dicere possumus: Ψ. (370.) πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου Νίκης ἱεμένων. Ceterum in illum l. Il. H. annotat, verbo πατάσσειν significari τὴν καρδίαν ἀποτελεῖν ποιὸν ἤχον, ἐν τῷ κραδαίνεσθαι: et Poëtam alibi declarare volentem hanc cordis agitationem dixisse, κραδίη δὲ οἱ ἔξω στήθεων ἐκθρόσκει, sc. πατάσσουσα. Quibus addit, usurpari hoc verbum et pro πλήσσειν: ut ἐπάταξε μαχαιρὰ: perinde ac si quis dicat, ἐθούρβησε, ἐπατάγησε, κτύπον ἐποίησε πλήξας. Quibus e verbis in eam sum adductus sententiam, ut putarem verbi πατάσσω priorem esse quam ei tribuo priore loco significationem: præsentim cum alterius nullum ex eod. Poëta exemplum afferatur. Idem porro Gramm. alibi hoc verbum eadem de re dictum exp. βαμβαίνειν, alicubi etiam scribit significare ἐναγώνιον παλμόν καὶ τὸν ποιὸν ἤχον τῶν ἐντός. Quinetiam e πάτος derivatum esse, duobus in ll. testatur, et quidem in altero addens, ὄνομα-

τοποιίας λόγῳ. Ceterum iis, quæ ille de ista hujus A verbi signif. tradit, addo, mihi videri dixisse Hom. πατάσσειν de corde, quod ejus posteri, et præsertim solutæ orationis Scriptt., πηδᾶν. Quod si verbo Lat. illud interpretari libeat alio quam Palpito, non puto aptius ullum reperiri posse quam Mico: quod tamen in carmine potius quam in prosa est usitatum. Dicitur autem cor micare, interdum quidem sine adjectione, interdum Micare timore, metu. Quod autem cum illo Palpito, addidi Cum strepitu; itidemque dixi Strepsitat mihi cor palpitando, in eo non tam Lat. linguæ consuetudinem secutus sum, quam etymon interpretatione mea exprimere studui. Ceterum ad priorem hanc signif. pertinet πατάσσειν τῷ χεῖρει ap. Synes. pro Complodere manus. || Percutio, Pulso, Ferio: unde est Gallicum, sed ἰδωτικὸν vocabulum, Patarrasse pro Ictu, male enim pronuntiat a nonnullis Petarrasse. Proprie autem, sequendo ea quæ modo dixi de hac posteriori signif., diceretur de eo qui ita pulsatur ut ictus sonitum aliquem s. strepitum edat; sed generalius de eo qui quovis modo pulsatur, usurpari videmus. Plut. Apophth. Ἐπαρμένον δὲ τὸν Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, Πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Idem in Alcib. (25.) Τὸν Φρόνιχον πατάξαντος ἐγχειριδίῳ, καὶ διαφθεῖραντος. Sic in pass. voce cum dat. instrumenti, Παταχθισόμενος τῷ ξύλῳ, ap. Lucian. Et cum accus. πληγᾶς, ap. Plat. Subauditur autem aliquando hic accus., ut ὅσας ἂν πατάξῃ, pro ὅσας πληγᾶς. Dem. dixit etiam πατάσσειν ἐπὶ κόρῃς, (562.) Gallice ad verbum, Frapper sur la joue, i. e. Infligere colaphum, s. Incutere. Sed et pro Vulnerare poni πατάσσειν, annotat Bud. || Et ut Latine Pulsare januam, itidem Græce πατάσσειν τὴν θύραν: quo utitur Aristoph. (B. 38.) E Plut. autem (Romulo 28.) affertur πατάξας κίονα τῇ χεῖρι, ubi πατάσσειν esse dicitur Quatere. Sed et metaphorice ap. Aristoph. (B. 54.) πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. || At vero πατάσσειν τῷ χεῖρει pertinet potius ad priorem signif., ut ibi docui. || Sed et obscenam signif. dat huic verbo Schol. Aristoph. (Ὀρν. 1258.) ad quam allusisse vult Poëtam in ficto a se ADVERBIO Πατάξ. ["Πατάσσω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 10. Brunck. ad Anacr. p. 111. Ed. 1. ad Charit. 296. ad Herod. 436. Heyn. Hom. 5, 345. 6, 418. 8, 434. Med., Buttm. ad Plat. 530." Schæf. Mss. Antiphanes Athenæi 446. Parthenius p. 13. Polyb. 8, 31, 8. "Pungo, de ape, Achill. Tat. 77." Wakef. Mss. * Πολυπάταξ, Strepitu plenus, Athen. 617. * Πατακτικός, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 561." Elberling. Mss.]

[* Ἀμφιπατάσσω, Anthol. 4. p. 510.] Ἀναπατάσσω, q. d. Repulso, pro Iterum pulso. Hesych. ἀναπατάσθαι τὸ ἄσμα esse ait i. q. ἀνακρουσάσθαι, cujus verbi signif. pertinentem ad musicam, vide supra. [* Ἀντιπατάσσω, Gl. Repercutio.] Ἐκπατάσσω, Strepitu aures alicujus percello, et attonitas reddo, Attonitum reddo. Unde pass. Ἐκπατάσσομαι, a quo PARTIC. Ἐκπεπαταγμένος, Od. Σ. (326.) Ζεῖνε τάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι, q. d. Attonitus mentem. I. e. Qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet: ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ut inquit Eust., ὅποιοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὃ ἐστὶ κτύπων, γίνονται. ["Wakef. Herc. F. 889. Jacobs. Anth. 8, 103. Musgr. Cycl. 152. Ἐκπεπαταγμένος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. ad Herod. 276. Heringa Obs. 214." Schæf. Mss. * Ἐπιπατάσσω, Schol. Aristoph. Θ. 1013. * Συμπατάσσω, Eur. Suppl. 699. "Planud. Ovid. Met. 12, 468." Boiss. Mss.]

¶ Πάταγος, ὁ, Strepitus, Fragor, Crepitus. Alicubi etiam Fremitus. Il. Φ. (9.) Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. Ubi annotat Eust., Poëtam data opera τραχύναι ταῖς λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. Idem Poeta alibi usus est hoc vocab. de arboribus quæ violento venti impetu franguntur. Ubi quin aptissime reddi possit voce Fragor, minime dubium esse debet: cum eam a rebus quæ franguntur esse sumtam constet. Locus autem is habetur Il. Π. (769.) Φηγὸν τε, μελὴν τε,

τανύφλοιόν τε κράνεια, Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἐβαλον τανύηκας ὄζους, Ἥχῃ θεοπεσίῃ πάταγος δέ τε ἀγγυμέναων. Sic autem et de fragore tonitruī ap. Aristoph. et Aristot. Sed pro Crepitu usus est idem Hom. appellans πάταγον ὀδόντων, Crepitum dentium. Pro Fremitu autem ap. Philon. ["Ad Lucian. 1, 324. ad Herod. 604. 720. Thom. M. 694. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 167. 249. 8, 95. 11, 172. Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss. Il. N. 283. ὀδόντων, Callim. L. P. 44. ἵππων καὶ σακέων. Patagus, Genus morbi. Fest.] Invenitur et FEMIN. Παταγή, cum alibi, tum ap. Dionys. P. (574.) qui utitur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens, p. 93. Ed. patris mei, παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἡχή. Ubi annotat Eust. hoc vocab. κοινότερον quidem ὀζύνεσθαι, sicut ἀλαλαγή: at Herodianum βαρύνειν, dicentem fieri non a πατάσσω, alioqui debere ὀζύνεσθαι, ut ἀλαλαγή, sed a πάταγος, cujus fem. πατάγη. Sunt autem qui ibi interpr. voce Plausus; sed hæc mollior esse mihi videtur, quam ut Græcæ vel hoc loco respondeat: at certe si eligendum sit unum ex iis quibus πάταγος sum interpretatus, malim Fremitus. [Longus 1. p. 20. χειρός.] Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ, Fragorem edens in cursu, inter currendum: Orph. αὐδή, Vox fragorem habens in cursu, stridens in cursu; si tamen voci Stridens satis inestet vehementiæ. Locus Orphei est in Hymno Διὸς Ἀστραπέως, p. 106. μετὰ Ed. Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ: quæ pulcra est tonitruī periphrasis. "Ἀπαταγί, Suidæ ἀνευ ψόφου, Sine "strepitu s. crepitu, qui πάταγος dicitur." [* Εἰπάταγος, Opp. K. 4, 131. * "Πολυπάταγος, Etym. M." Wakef. Mss. * "Παταγώδης, Suid. v. Βυσῆς." Boiss. Mss. "Prov. Vat. 1, 26." Wakef. Mss. "Huschk. Anal. 14." Schæf. Mss.]

Παταγέω, Strepo, Strepito, Fragorem edo, Crepito, Aristoph. N. (378.) loquens de ipsis nubibus, εἶτα βαρεῖαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. Et, Πνεῦμα σφόδρα παταγοῦν, ap. Suid.: Soph. autem dixit (Aj. 168.) Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. Cum quo loco convenit παταγεῖν, de merula dictum, pro Strepito, ut quidem annotat Bud. Ceterum in VV. LL. habetur et Παταγέω, cum duplici ττ, itidemque παττάγημα, et πάτταγος. Sed quin mendosa sit hæc scriptura, minime mihi dubium est, cum primam nominis πάταγος syllabam passim corripi videamus, itidemque verbi παταγέω ab eo derivati: cujus verbale est πατάγημα. Atque adeo cum πάταγος a πατάσσω esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex iis quos protuli Homeri locis satis superque notum esse possit. Adde etiam, si altius repetenda est origo, cum πάτος et πατέω, unde ipsum πατάσσω derivatum existimatur, brevem itidem habeat primam. Quinetiam cum παταγεῖ ap. Hes. videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quod ibid. sequatur πάταγος, unico τ scriptum. ["Ruhnck. Ep. Cr. 302. Pierson. Veris. 174. Toup. Opusc. 1, 328. ad Lucian. 1, 324. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 248." Schæf. Mss. Theocr. 22, 15. Aristot. H. A. 9, 49. de merula, Θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ καὶ θορυβῶδες φθέγγεται, cf. Ælian. H. A. 12, 28. Active, Hephæst. p. 400. Αἷς ἐντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Phot. Καλὰ δὲ παταγεῖται ἀντὶ τοῦ λέγειν. Cf. Plat. Euthyd. p. 293. Heind. p. 373. et Schn. Lex.] Πατάγημα, τὸ, Strepitus, etc., ut dictum est in Πάταγος. Sed dicitur et de Homiæ garrulo, ac veteratore. Πατάγημα, inquit Suid., ἀντὶ τοῦ λάλοι καὶ πανοῦργος. Cui expositioni subjungit hoc exemplum e Menandro, οἶον πατάγημα ἦκεῖς. ["Jacobs. Anth. 7, 248." Schæf. Mss. * "Παραγητικός, Streptians, Clem. Alex. 188(=221)." Kall. Mss.]

Ἀντιπαταγέω, Contra strepo, Vicissim strepo, fragorem edo, Plut. (10, 162.) ἀντιπαταγεῖν cum ἀντηχεῖν copulavit. ["Cattier. Gazoph. 67. T. H. ad Plutum p. 350. * Ἐκπαταγέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 147." Schæf. Mss. Themist. Or. 21. p. 253. I. q. ἐκφωνέω, Hes. * Ἐμπαταγέω ταῖς μαστίξιν, Increpo scuticis, Themist. Or. 4. p. 50. Abresch. 583.] Ἐπιπαταγέω, q. d. Superstrepo. Fortasse autem et

Obstrepo reddi alicubi potest. ["Toup. Opusc. 1, 328. * Καταπατάγω, Jacobs. Anth. 8, 95." Schæf. Mss. Eust. Ism. 378.] Συμπατάγω, q. d. Constrepo, Simul strepo, fragorem edo s. crepitum aut etiam fremitum: sequendo signiff. datas nomini πάταγος. Exp. etiam Collido, Palma aut Vola aperta quatio, quod Hes. συμπατάγησαν exp. verbo συνεκρότησαν: addens etiam, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείαις ποιήσαντες. ["Ad Il. Ψ. 102. Συμπατάγω, * Συμπατάγω, Heyn. Hom. 8, 378." Schæf. Mss.] "Υποπατάγω, Substrepo," ["Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss.]

[* Παταγῖον, Lat. Patagium, idem erat matronis, quod Clavus viris: Festus, Patagium est quod ad summam tunicam assui solet. Apul. Crines sinuato patagio desinentes. Tunica patagiata, Plaut. Epid. 2, 2, 47.]

ΠΑΤΗΡ, Pater. Gen. πατέρος, et per contractionem πατρός, itidemque in dat. Sed contractis duntaxat utuntur prosæ Scriptt., utrisque autem Poetæ, sicut et in aliis nominibus. Od. Θ. (550.) Εἶπ' ὄνομ' ὅ,τι σε κείθε κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Apud Eund. plerisque in Il. habetur istud hemistichium, πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. Et πατρός ἐμοῖο πατήρ, ap. Eund., Patris mei pater. Pro quo πατρός πατήρ dictum postea fuit comp. voce πατροπάτωρ. Apud Eund. πατρός ἐξ ἀγαθοῦ γένος εἶναι: ut Gallice dicitur Etre fils d'un bon père. Il. Ε. (113.) Πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι, Τυδέος. Ab Eod. dicitur Ζεῦ πάτερ, Jupiter pater: H. (179.) Ζεῦ πάτερ, ἦ Διάντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν. Sic πατρός Διός, Ε. (414.) Alicubi vero addit gen. πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, non addens Ζεύς: ut Il. O. (47.) Ὡς φάρο· μεῖδῃσεν δὲ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Qua appellatione et ab Hesiodo insignitur, A. (28.) πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἄλλῃν μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Itidem Virg. dixit Hominum sator atque deorum: et quidem uno in l. cum vocab. Subridens: Æn. 1. Olli subridens hominum sator atque deorum: ut in l. quem modo protuli, cum illo πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, habes μεῖδῃσεν. Alioqui ab eo Divum quidem pater, at Hominum rex vocatur: Æn. 1. namque tibi divum pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, etc. Et in 2. e quo me divum pater, atque hominum rex Fulminis afflavit ventis, et contigit igni. Revocat autem mihi in memoriam nomen istud Rex, quæ scribit Aristot. de ratione propter quam Jupiter ab Hom. vocatus est πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: scribit, inquam, duobus in ll., sc. et in Eth. et in Politicis. Nam Eth. 8, 10. scribit, Ἡ μὲν γὰρ πατρός πρὸς νείεις κοινωνία, βασιλείας ἔχει σχῆμα· τῶν τέκνων γὰρ τῷ πατρὶ μέλει ἐντεύθεν δὲ καὶ Ὀμήρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει· πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἢ βασιλεία εἶναι: Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert; liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam et Hom. Jovem patrem appellat; vult enim regnum esse paternum quoddam imperium. Polit. autem 1, 8. hæc ab eo scribuntur, Ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀρχὴ, βασιλική· τὸ γὰρ γεννήσαν, καὶ κατὰ φιλίαν ἄρχον καὶ κατὰ πρεσβείαν ἐστίν· ὅπερ ἐστὶ βασιλικῆς εἰδος ἀρχῆς· διὸ καλῶς Ὀμήρος τὸν Δία προσηγόρευσεν, εἰπὼν, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν βασιλέα τούτων ἀπάντων· φύσει γὰρ τὸν βασιλέα διαφέρειν μὲν· δεῖ, τῷ γένει δ' εἶναι τὸν αὐτόν· ὅπερ πέπονθε τὸ πρεσβύτερον πρὸς τὸ νεώτερον, καὶ ὁ γεννήσας πρὸς τὸ τέκνον. I. e. Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreavit, id et amicitiae ergo et prærogativæ ætatis, imperium obtinet: quod regii species est imperii. Quare aptum nomen Jovi tribuit Hom., cum dixit, Hominum pater atque deorum, de eo loquens, qui universitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eund. esse: quod usu venit seniori erga juniorem, et procreatori erga suam prolem. Hactenus Aristot.; sed quæ hujus appellationis ab eo affertur ratio de Jove, ubi itidem aliis minoribus diis tribuitur, ut certe illis quoque Lat. Poetas eam tribuere docebo, locum fortasse habere, haud itidem habere posse videatur. Ut autem prius

PARS XXII.

ad Virg. locum redeam, nullo modo assentior iis, qui Rex seorsum accipientes, jungunt nomen Pater cum utroque gen.: ut conveniat hæc appellatio cum Homericæ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed adjunctam habeat vocem Rex. Minime inquam iis assentior, cum aliis de causis, tum quod alibi idem Virg. Jovem vocet Patrem deum s. divum, omisso prorsus altero illo gen.: Æn. 10. Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo. Et 9. Aut tu, magne pater divum, miserere. Quinetiam vocat Magnum patrem, non adjecto gen., sed referendo ad Mercurium, Æn. 4. ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit et Summum patrem. Ut autem interdum nominat Patrem divum, non addens alterum gen. Hominum: ita vicissim a Flacco Jupiter dicitur simpliciter Humanæ gentis pater, addendo Atque custos. Sed ap. Hom. legimus etiam Διὶ πατρὶ, sine adjectione genitivi: Il. II. 227. Οὐτε τῶ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ: 254. Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ, ubi annotat Eust. πατέρα vocari ἀπολύτως, tanquam archetypum, quia τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρός Διός veteres esse dicunt. Virg. autem etiam Pater solum de Jove dixit, i. e. non habens adjunctum illud nomen; sed ejus loco usus est emphatico pronomine Ipse; ut Georg. 1. Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Et non multo post, Ipse pater statuit quid menstrua luna moneret. Et Æn. 2. Ipse pater Danais animos etc. Alicubi vero pronomen hoc postposuit, sc. Georg. 1. pater ipse colendi Haud facilem esse viam voluit. Imo vero alicubi usus est nomine Pater de Jove, ne hoc quidem pronomen addens: sc. Georg. 1. Ter sunt conati imponere Pelio Ossam Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum: Ter pater extractos disjecit fulmine montes. Horat. quoque ita est usus, etiam in sententiæ atque adeo Odes principio, 1, 2. Jam satis terris nivis atque diræ Grandinis misit pater, etc. Verum Lat. Poetæ appellationem Patris non soli Jovi, sed et minoribus diis tribuunt. Legitur enim ap. Virg., ut exempla petere ex eo pergam, Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis: sed et Rex Gradive, in hoc versu, Lecta refert humeris, tibi, rex Gradive, trophæum. Legimus et Saturnius pater, item Pater Portunus, et Pater Lemnius et Ipse pater Pluton: et in vocandi casu, Pater Neptune, et Pater o Lenæe. Sed quod ad hunc deum attinet, sciendum est ei magis peculiarem quam ceteris esse Patris appellationem: unde Serv. in Georg. 2. Huc, pater o Lenæe, veni, nudataque musto Tinge etc. annotat, Pater, licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret; nam Liber pater vocatur. Sed hactenus de isto nominis πατήρ ap. Græcos Poetas, itidemque nominis Pater ap. Latinos usu.

Venio ad alium usum quem nomen πατήρ aliquoties habere videmus ap. eund. Poetam, Homerum inquam: sc. ubi senex aliquis honoris causa compellatur πατρός nomine ab eo qui alioqui nulla est illi consanguinitate junctus. Sic Od. P. 553. Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Itidem Od. 408. Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Sed et Od. H. (28.) Τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὃν με κελεύεις, Δεῖξω. Proxime autem sequentia verba sunt, quibus sc. posterior versus absolvitur, ἐπεὶ μοι πατρός ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει: adeo ut habeamus in uno eodemque membro, ab una eademque persona usurpatam hanc vocem πατήρ utroque modo: sc. priore quidem loco honoraria, ut ita loquar, appellatione positum; posteriore autem, in propria signif. Sed, quod hic observandum est, is qui nomine πατρός compellatur, illam quæ hoc nomine eum compellat, ipse paulo ante itidem τέκονς appellatione dignatus erat: dicens, Ὡς τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Ubi tamen non itidem honoris, sed potius amoris s. benevolentiae demonstrationem habet hæc compellatio. Huc autem pertinent ea quæ supra ex Aristoph. Gramm. attuli, πατέρας solitos appellari Ætate provectos: itidemque μητέρας, Mulieres quæ

20 T

sint ætatis provectæ: quamvis nulla his vel illis affinitate sint juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis dici *παῖδας* et *τέκνα*. Vicissimque juvenes a senibus vocari *παῖδας* et *τέκνα*. Itidem certe nostrates, ut de aliis linguis taceam, Mon père et Ma mère, i. e. *πάτερ* et *μήτηρ*, vicissimque Mon fils et Ma fille, i. e. *παῖ* et *θυγάτηρ*, usurpare consueverunt.

Hic autem omittendum non est, ap. Lat. quoque Poetas, interdum hoc nomen Patris aliquibus tribui non ab iis qui filii sint, aut ullo modo iis genere propinqui, sed ab iis qui appellatione honorifica et testante eam, qua illos prosequuntur, reverentiam, uti volunt. Nam, ut omittam locos in quibus appellatio hæc datur heroibus, veluti Anchisæ, pariterque Æneæ a Virg., adeo quidem ut hunc sine adjunctione etiam Patrem sæpe vocet: ut omittam et eos in quibus Augustus, aliusve e Cæsaribus, aut alius princeps, dicitur Patriæ pater, Parens, Populi pater, Urbis pater, etiam sine gen., Pater optimus, ut ap. Ovid.; quibus simile est, quod legimus in hoc Ionis Chii versu, *Χαίρετω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε*; ut, inquam, hæc omittam, audimus Horat. dicentem Mæcenati, rexque, paterque Audisti coram. Audimus eund. dicentem Trebatio, Pater optime, in quo tamen l. aliquid mox præterea considerandum proponam. Sed et de hoc nominis istius usu satis. Superest ut de hoc genere loquendi *πατέρες συγγεγραμμένοι*, quod ap. Plut. reperitur, verba faciam. Sciendum est igitur, *πατέρες* cum hac adjunctione, aut alia hujusmodi, non tam e Gr. quam Lat. linguæ consuetudine usurpari. Nam *πατέρες συγγεγραμμένοι* positum est pro eo quod passim ap. Lat. legimus Patres conscripti, de senatoribus. Qui et Patres verendi ab Ovidio vocantur hoc versu, Curia, cum patribus fuerit stipata verendis. Sed et Patres sine adjunctione plerumque nominantur: Horat. Carm. 4, 14. Qua cura patrum, quæve Quiritium: significare volens Senatam populumque Romanum. Et alibi, Donec labantes consilio patres firmaret. Sed et Epist. 1. Qui consulta patrum, qui leges juraque servat. Hujus autem appellationis rationem reddit Sallust. B. C., Delecti, inquit, quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia validum erat, reip. consulebant. Hinc vel ætate, vel curæ similitudine, Patres appellabantur. Nec me fallit tamen inter Patres conscriptos, et eos qui sine adjunctione Patres vocabantur, i. e. inter *τοὺς συγγεγραμμένους πατέρας* et *τοὺς ἀπλῶς πατέρας*, ut loquitur Plut., differentiam cum ab aliis, tum ab illo ipso statui. Sed cum minime postulet hic locus, ut de isto discrimine disseramus, missum id faciens, hoc tantum obiter addam: illos Horatii locos in quibus dicit Consulta patrum, et Labantes consilio patres, facere ut suspicer eum, cum vocavit Trebatium, qui jurisconsultus erat, Patrem optimum, ad hanc potius patrum appellationem respexisse. Totum porro hunc sermonem libet quodam Plutarchi loco claudere, quo declaratur quam sit honorifica patris appellatio. Is est in Vita Fabii Maximi, ubi Minutius inducitur his ap. ipsum Fabium verbis utens, *Πατέρα δὴ σε χρηστὸν προσηγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν· ἐπεὶ τῆς γε τοῦ τεκόντος μελίζων ἢ παρὰ σοῦ χάρις αὐτῇ· ἐγεννήθη μὲν γὰρ ὑπ' ἐκείνου μόνος, σώζομαι δὲ ὑπὸ σοῦ μετὰ τοσούτων*.

Πατήρ in soluta oratione passim itidem usitatum pro Pater. Atque ut Hom. dixit *πατὴρ ἐμοῖο πατήρ*, Patris mei pater, pro Avus: sic et Xen. *πατὴρ πατήρ*, Έλλ. 6, (3, 4.) ubi Calliam inducit ita loquentem, *ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατὴρ πατήρ ἔχων παρεδίδου τῷ γένει*. Ubi *πάππος* quidem dicere poterat, sed addendo *πρὸς πατὴρ*, vel *ἐκ πατρός*: dicendoque *πάππος ὁ πρὸς πατὴρ*, s. *πάππος ὁ ἐκ πατρός*: de quibus loquendi generibus dixi in *Πάππος*. Sed hoc *πρὸς πατὴρ* ac *πρὸς μητὴρ* usurpatur etiam pro eo quod Lat. dicunt Genere paterno, materno, etiam A patre, matre: quæ ad verbum Græcis illis respondent. Extant autem cum alibi, tum in isto Æschinis l. *Πρῶτον μὲν ἐλευθέρων αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατὴρ καὶ μητρός*. Præterea ut habes in quodam l.

quem ex eod. attuli Poeta, *γένος ἐξ ἀγαθοῦ πατρός*, vacante præp. ἐξ, sic in soluta etiam oratione dici solet *παῖς πατρός ἀγαθοῦ*, vel *νιός*: eademque forma, *παῖς καλοῦ πατρός*. J. Poll. in Epist. ad Commodum quam primo sui Onomastici præfixit libro, *ὦ καὶ πατὴρ ἀγαθοῦ, πατῶν ἐστὶ σοι κτῆμα κατ' ἴσον βασιλεία τε καὶ σοφία*. Et in plur. *πατέρες ἀγαθοὶ* ap. Plut. Pol. Præc. *ὑπομνηστέον δὲ καὶ πατέρων ἀγαθῶν ἐνίοις, ὅταν ἐξαμαρτάνωσιν*. At vero *παῖς καλοῦ πατρός, νιός*, s. potius *καλὸς νιός καλοῦ πατρός*: ut ap. Lucian. initio Alcyonis. Cui simile est, sed relinquendo subaudiendum *παῖς* s. *νιός*, *βέλτιστε βελτίστον πατὴρ*, ap. Plat. Symp. *τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν, ὦ Ἐρυξίμαχε βέλτιστε βελτίστον πατὴρ καὶ σωφρονεστάτον, χαίρε*. Apud Plut. autem (9, 102.) *Γήμας δὲ Δαμοκρίταν, πατὴρ θυγατέρων γίνεται*, a Polit. redditur, Ducta Damocrita uxore, binos ex ea feminei sexus liberos suscepit. || Metaph. etiam ponitur *πατήρ*, quemadmodum ap. Lat. Pater, Parens. Plato Timæo, *Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γεγόμενα, ἄλυσά, ἐμοῦ γε θέλοντος*: quæ Cic. ita vertit, Quorum operum ego parens effectorque sum, quæ per me facta, hæc sunt indissoluta nutu meo: quanquam omne colligatum solvi potest. Et *τῆς βίβλου πατήρ*, Libri pater, pro Auctor. Hoc enim est initium libri primi Diogenes. Athenæi, aut, si mavis, eorum quæ e l. 1. excerpta sunt, *Ἀθηναῖος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς Τιμοκράτη*. Jam vero et Proverbiali genere loquendi *πόλεμος* vocatur *πάππος πατήρ*, q. d. Bellum omnium parens. Quod Prov. inde ortum existimatur, quod bellum miras rerum mutationes afferat, atque ita plerumque res omnes novet, ut ex eo nata quodammodo universa videri possint. Lucian. (2, 4.) *Ἄλλ' ἂν οὐ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κελίηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θεοκνιδίδαι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἀπαντες· καὶ ὡς εἴκεν, ἀληθὲς ἂν ἦν ἐκεῖνο, τὸ, πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἴγε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφευσεν ὑπὸ μᾶ τῇ πληγῇ*. Quæ Micyllus ita vertit, Sed e quo obvia illa et velut ante pedes posita, semel moveri cæpere, puta bellum istud adversus barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, continuæque victoriæ illæ, ne unus quidem jam est, qui non historiam scribere velit: imo vero Thucydides et Herodoti et Xenophontes, cuncti nobis facti sunt: et, ut apparet, verum illud tandem fuit, quod dicit, Bellum omnium pater est. In qua interpr., ut omittam alia graviora, maluissem dicere Parens, quam Pater: non quod aliud sonet illud quam hoc, sed quoniam mollius jungi videtur Parens cum nomine neutro Bellum, quam Pater. Cujus rei lectorem monendum existimavi, propter alios ll., si qui hujusmodi illi occurrant interpretandi. Ceterum quod attinet ad Lat. hanc vocem Parens, Pater, eam quoque metaph. usurpari constat, ut cum ab Horatio Mercurius Cyræ parens vocatur.

Πατέρες in plur., interdum quidem pro Patres in propria signif.: ut in l. Plut. quem initio hujus col., *πατέρων ἀγαθῶν*: et Oid. O. (196.) *ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι ἔκ πατέρων φιλόπῃτος*; interdum vero accipitur pro *πρόγονοι*, Majores: quam signif. Patres itidem habet ap. Lat., ut in hoc ejusd. Poetæ l. Od. Θ. (244.) *Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἔξέτι πατέρων*: nam Eust. *ἔξέτι πατέρων* exp. *ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν*: quod ait subjunxisse ipsum Poetam ad exponendum adv. *διαμπερές*. Non ignoro autem posse videri eand. esse et in illo proxime præcedenti signif. geuitivi *πατέρων*: sed idem Gramin. quamvis et ibi fateatur his verbis *ἐκ πατέρων* exponi *διαμπερές*, non tamen itidem *πατέρων* pro *προγόνων* intellexisse videtur: quippe qui postquam scripsit, *Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέρων, ἐρμηνευτικόν ἐστι τοῦ διαμπερές*, addat, *καὶ ὅτι ταυτὸν ξένους ἐκ πατέρων φιλόπῃτος εἰπεῖν, καὶ ξένους πατέρων*: quales, inquit, in Hiade Glaucus et Diomedes. Est certe in soluta oratione frequentissima hæc *πατέρων* signif. Thuc. 2, (11.) *Μῆτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους*: 4, (95.) *Ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων*.

Rursum 2, (71.) Οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὐδ' ἀξία οὐθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστέ, ἐς γῆν τῶν Πλαταιῶν στρατεύοντες. Lucian. Halc. (8.) Κλέος δὲ μύθων οἶον παρέδοσαν πατέρες. Idem in Macrobian. Ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ.

Πατήρ, si et hujus vocabuli etymologiam fas est inquirere, Gramm. quidam tradiderunt dictum quasi σπατήρ, a verbo σπεῖρω. Aut παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων. Aut etiam παρὰ τὸν ἥχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν τὰ παῖδια. Sed ea etymologia quæ hominis est non tam aperte nugantis, et Oro ascribitur, vult πατήρ esse dictum παρὰ τὸ παῖδας τηρεῖν. Hanc autem et Eust. sequitur; sic tamen ut et aliam afferat: scribit enim ille, Πατήρ, cum de homine quidem dicitur, ita vocatur quasi παῖδας τηρῶν: at cum de deo, sic appellatur quasi πᾶν τηρῶν. At ego totam hanc in scrutandis talium nominum etymis ματαιοπονίαν irrideo: multo vero magis hoc consilium dandi duplicem uni eidemque vocabulo, simplici, ac præsertim quale hoc est, etymologiam.

[“ Πατήρ, Luzac. Exerc. 78. Stanl. Eum. 608. Simonid. 60. Jacobs. Anth. 11, 259. Cattier. Gazoph. 97. Improperie usurpatum, Wakef. S. Cr. 2, 58. 5, 39. ad Herod. 244. 629. Casaub. ad Athen. p. 3. Heyn. ad Virg. 2, 151. Jacobs. Anim. 88. ad Diod. S. 2, 530. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284. 299. 343. Jupiter, Harles. ad Theocr. 283. Jacobs. Anth. 9, 391. De Avo, ad Charit. 216. ad Herod. 461. Subaud., ad Anton. Lib. 214. Verh. Repetitum, Lobeck. Aj. p. 388. Sine artic., Porson. Hec. p. xxxvii. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 461. Conf. c. παλαιός, Boiss. Philostr. 398.: cum πνεῦμα, Ruhnck. Epist. ad Ern. p. 131. Combef. ad Clem. p. 112. Π. i. q. πατήρ μου, Clark. ad Il. A. 396. Ὁ π. τε καὶ φυτουργός, Philostr. 258. Boiss. Βασιλῆος π., Jacobs. Anth. 12, 84. Πατέρος, per sync. πατρός, Markl. Suppl. p. 251. Πατὴρ ὕπνος, Bergler. Alciph. 176. Πατέρι, Valck. Hipp. p. 237. Πατέρα μῦθον —, Koen. ad Greg. Cor. 45. Πάτερ, in fine senarii, Valck. Diatr. 226. ad Herod. 223. Πατέρες, Theocr. 22, 164. Parentes, Diod. S. 2, 561. ad Charit. 204. Xen. Eph. 19, 57. 99. Dionys. H. 1, 291. ad Livium, 1, 161. Alciph. 428. Majores, Philostr. 38. Boiss. Qui coloniam deduxerunt, ad Herod. 534. 629. Ἐκ πατέρων, Dioscorid. 36. Jacobs. Anth. 9, 102.” Schæf. Mss. “ Possessor opum, Stob. 431, 36. Auctor, Dionys. H. 2, 226. libri, Athen. p. 1. (Ἀθηναῖος μὲν δὲ τῆς βίβλου πατήρ.) Dat. plur. poet. πατέρεσσι, Quint. Sm. 10, 40.” Wakef. Mss.]

[“ Πατρόδοτος, Euseb. V. C. 5. ap. Maittair. Misc. 142.” Kall. Mss.] Πατροκασίγνητος, ὁ, Patris frater, Patruus, Hesiod. (Θ. 501.) Ἀὔσε δὲ πατροκασιγνήτους. [* Πατροκασιγνήτη, Quint. Sm. 10, 58.] Sic Μητροκασίγνητος, Matris frater, Avunculus. Et Μητροκασιγνήτη, Matris soror, Matertera. [* Πατροκός, Nonn. D. 26. p. 682.] Πατροκτόνος, Parricida, Patris interfecto, Plut. Apophth. Ὁμολογοῦμεν, ἔφη, καὶ παρ' ἡμῖν πατροκτόνον γενέσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνον. Item Πατροκτόνος χεῖρ, Manus interfectrix patris, parricidæ, parricidio contaminata. At ex Eur. (Iph. T. 1083.) affertur, μ' ἐσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς, pro Servasti me a manu patris interficere me volentis. [Æsch. S. c. Th. 758. Choeph. 974. 1015. Soph. Œd. T. 1288. C. 601. 944. “ Ad Charit. 237. Brunck. Soph. 3, 525.” Schæf. Mss.] Ut autem πατροκτόνος capitur active pro Patris interfecto, ita vicissim dicitur Πατρόκτονος signif. passiva, pro A patre interfectus. [* Πατροκτονέω, Æsch. Ch. 909. Lucian. 2, 142. “ Schol. Pind. Ὁ. 2, 71. Pallad. H. L. 5.” Boiss. Mss.] “ Πατροκτονία, Patris occisio, Parricidium.” [“ Euseb. V. C. p. 406.” Boiss. Mss.] Πατρομήτωρ, vide Πατροπάτωρ. [* Πατρομήτωρ, unde * Πατρομήτωρ, Anon. Poët. de S. Theod. 142. p. 32. Wernsd. “ Toll. Insign. p. 186.” Schæf. Mss. * Πατρομύστης, Pater mystarum Bacchi. At in Muratorii Inscr. p. 313. extat * Πατρομύστης. * “ Πατρόνῃ, Nom. propr., Valck. Anim. ad Ammon. 167.” Schæf. Mss.] Πατρονόμος, Paterna administratione utens, Paternam in sua administratione

curam adhibens, Qui tanquam pater res administrat, s. paterna quadam cura, Plut. in libello quo quæritur an Seni gerenda sit Resp., de Lacedæmonii loquens, Ἄλλ' ὅτι τρόπον τινὰ πάντες οἱ τηλικούτοι τάξιν ἀρχόντων ἢ τινων πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν νέων ἕκαστα ἀεὶ περὶ τε τὰ γυμνάσια καὶ παιδείας καὶ διαίτας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως, φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἀμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. Q. l. ita vertit Gibertus Longolius, Verum quia nemo quisquam istic ætatis maturæ sit, qui munere aliquo publico non fungatur. Nam aut magistratum gerunt, aut paterna curatione rebus provident, aut in pueris educandis recteque instituendis occupati sunt: ita non modo remp., sed et juventutem universam regunt et gubernant. Hinc in exercitationibus, hinc in literis, hinc in victu recte instituendo, adolescentibus veluti discipulis, non sane leviter, non oscitanter præcipiunt. Hac de causa fit, ut iis qui peccant, aut minus recte officium faciunt, formidolosi sint; venerandi vero et desiderabiles iis qui a probitate non discedunt. Q. l. ideo attuli totum, quod ex eo colligi possit, quæ horum πατρονόμων partes fuerint. Nam πατρονόμους appellatos fuisse quosdam Lacedæmoniorum magistratus, e Paus. manifestissimum est, Cor. (c. 9.) (is autem, de quo loquitur, est Cleomenes ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου,) Καὶ τὸ κράτος τῆς γερονσίας καταλύσας, πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο κ. τ. λ. Existimo igitur πατρονόμους fuisse dictos Quibus rerum quarundam cura incumberebat, quæ paterna quodammodo esse videbatur. [Corsini Diss. 5. post Not. Græc. p. 95. “ Ad Timæi Lex. 210.” Schæf. Mss.] Πατρονομία, q. d. Paterna administratio, Munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur. At in VV. LL. e Luciano (in Dem. 12.) affertur πατρονομία pro Paternum imperium. [“ Ad Timæi Lex. 210.” Schæf. Mss.] Πατρονομική ibid. e Plat. pro Paterna gubernatio. Πατρονομοῦμαι ex Eod., quod exp. Patris voluntate pro lege utor. At Bud. affert e Plut. πατρονομοῦμενοι, quod ait ea forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι, et (Dione 10.) πατρονομούμενα, pro iis quæ imperio paterno reguntur, ut quæ a patre patriæ administrantur. [Plato de LL. 3. p. 114. πατρονομοῦμενοι, i. q. πατρικοῖς νόμοις ἐπόμενοι καὶ ζῶντες. Cf. M. Anton. 1, 9. Ruhnck. ad Tim. 209. Euseb. H. E. 3, 1.] Πατροπαράδοτος, A patre traditus. Et e consequente, A patre acceptus: ἡγεμονία, A patre acceptum imperium. Bud. e Diod. in historia Alexandri. Accipitur alioqui frequentius πατροπαράδοτος, pro A Patribus traditus, i. e. a majoribus. Potest item exponi, A majoribus quasi per manus traditus; etiam brevius, Per manus traditus: Liv., Etiam si nobis cum urbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent, Disciplina militaris tradita per manus jam inde ab initiis urbis. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ ap. Euseb. At vero ap. 1 Petr. 1, (18.) πατροπαράδοτον redditur Accepta e patrum traditione. [Thuc. 1, 85. Diod. S. 17, 4. Dionys. H. 5, 48. p. 314. “ Ad Diod. S. 1, 254. Eran. Philo 174.” Schæf. Mss.] Πατροπάτωρ, vide infra una cum ceteris comp. in ωρ terminatis. [* Πατροποιέομαι, Patrem mihi adopto, vide Ἀδελφοποιέομαι.] Πατροπαίστης, i. q. πατροκτόνος: sed omnino Poeticum est illud comp., sicut et ραίω, e quo factum est, a Poetis duntaxat usurpatur. [Πατροπαίστης, Suid. * Πατροστερής, Æsch. Ch. 251.] Πατροτύπτης, Patris percussor, pulsator, verberator, Qui patrem verberibus afficit. J. Poll. scribit Isæum Πατροτύπτας appellasse, quos ceteri πατραλοῖας vocarint. Sic a Suida πατραλοῖας exp. nomine hoc πατροτύπτης. [“ Valck. Diatr. 189. Thom. M. 695.” Schæf. Mss. “ Philo J. 1, 135.” Wakef. Mss. * Πατρονύψια, Sext. Emp. adv. Math. 2, 46. * Πατροφάγος, Gl. Polio. * Πατροφαῖς, Greg. Naz. 2, 131. * Πατροφεγγής, Pisd. Opif. 428. * “ Πατροφίλη, Toup. Opusc. 2, 146.” Schæf. Mss. “ Theoph. ad Autol. 2, 8.” Kall. Mss.] Πατροφόνος, i. q. πατροκτόνος, Parricida, Patris interfecto. Usurpatur et fem. genere pro Inter-

sectrix patris: Eust. (Od. A. p. 58.) "Ἰνα μὴ καὶ Τηλέμαχος * προσερεθισθῇ κατὰ τῆς μητρος, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς π. [Æsch. S. c. Th. 789. Eur. Or. 193. Plato de LL. 869. 960. "Markl. Iph. p. 362." Schæf. Mss.] Idem HOMERO Πατροφονεύς: nam ab hoc nominativo est accus. πατροφονῆα, quo utitur Od. A. 300. ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, ubi annot. Eust. nomine isto πατροφονεύς significari non Eum solum qui patrem suum interfecerit, sed et Eum qui alius patrem; ideoque Homerum postquam Ægisthum πατροφονῆα vocavit, cum alioqui Ægisthus non suum, sed Orestis patrem interemerit, exponendi gratia subiunxisse, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, significantem Ὀρέστου πατέρα. Πατροφόντης, i. q. πατροφόνος, πατροφονεύς, Parricida, Patris interfecto. Sed interdum usurpatur et fem. genere, pro Interfectorix patris: quo dixit modo Eur. Or. (193.) τῆς πατροφόντου μητρός. [Soph. CEd. T. 1441. Tr. 1127. "Brunck. Soph. 3, 525. Lobeck. Aj. p. 275. Monthly Review July 1799. p. 333." Schæf. Mss. * Πατρόφωτος, Cyrill. Hierosol. ap. Bibl. Patrum 13, 852.] A dat. autem πατρὶ formatum nomen COMP., est Πατριάρχης, Primus patrum. Sed non eod. semper initio. Abraham enim dicitur patriarcha populi, cum ad Abraham usque genus populi deducitur. Itidem Israel, cum ab eo populus Israel denominatur. Sic et duodecim filii Jacobi dicti πατριάρχαι, quod singulæ tribus ab iis, tanquam auctoribus generis, nomen acceperint. At David non tam generis quam præstantiæ ratione Patriarcha vocatus putatur: necnon quoniam sanhedrin, i. e. Summus senatus, erat e familia David: scimus autem senatores patrum quodammodo haberi loco: adeo quidem ut a Romanis hoc etiam appellati nomine fuerint. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] || Postea vero in ecclesia, tanquam spirituali familia, episcopi quidem, πάππαι, i. e. πατέρες, Patres: archiepiscopi vero, πατριάρχαι, Inter patres primi s. principes, appellati fuerunt. Sed horum crescente ambitione, præcipui archiepiscoporum, quos vocabant primæ sedis episcopos, hoc nomen ad se rapuerunt: donec quatuor primum nomen hoc præ ceteris obtinuerunt: sc. Romanus, Hierosolymitanus, Antiochenus, Alexandrinus. Quibus accessit postea Constantinopolitanus, e quinto propter novæ Romæ dignitatem factus secundus. Tandem vero tribus illis abolitis factus est πάππας universalis Romanus: ea excepta prædæ portiuncula, quam ad hunc usque diem retinet Constantinopolitanus patriarcha. Πατριαρχικός, Ad patriarchas pertinsens. Πατριαρχεῖον, Decret. distinctione 23. Patriarchæ domus. ΑΤ Πατριαρχία ap. Dionys. Areop., Paternitatis principium, Bud. [* Πατριλῆκτος, Photio ἡ οὐσία ἡ πατρική καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρη. Anecd. Bekkeri 294.]

Compp., in quibus amittitur o, item i dativi πατρί: contra quam in præced. genitivi πατρός.

Πατραγαθία, ἡ, Paterna strenuitas, Patris strenuitas, aut Patrum. Vel, Paterna fortitudo. Apud Plut. (6, 696.) Antigonus secundus juveni cuidam, qui strenuo quidem patre natus erat, sed ipse non item strenuus miles esse videbatur, sibi que tamen peusionem paternam poscebat, respondet, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. ["Ad Herod. 382." Schæf. Mss.] Πατράδελφος, ὁ, Patris frater, Patruus; etiam Patruellis, VV. LL. ex Hieron. in c. 6. Es. At Bud. hoc nomine Patruelis interpr. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων in hoc Es. loco, Κατὰ γὰρ αὐτὸ τὸ γένος ἂν ἡμφισβήτει, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων. Itidemque in hoc, Καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, Fratres patruelis. Observa autem obiter his in II. et usum NOMINIS Ἀνεψιός. Idem in Dem. (1084.) "Ὅποτε γίγνεται Ἀρχιάδης, ὑπὲρ οὗ τοῦ κλήρου τὴν ἐπιδικασίαν ποιούμεθα νυνὶ, θεῖος τῇ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς μητρὶ ἐκ πατραδέλφων, πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, interpretatur θεῖος ἐκ πατραδέλφων, Patruus. Hes. πατράδελφος exp. θεῖος πρὸς πατρός. Poëtæ pro hoc dicunt πατροκασίγνητος. [* Πατραλίτωρ, i. q. πατραλοίας, Tzetz. Ch. 6, 443.

p. 107.] Πατραλοίας, ["Bekk. Anecd. 384." Boiss. Mss.] ET Πατραλφας, Patris percussor, etc. vide supra, T. 1. c. 327. "Πατρέμματα, Hesychio ὑψηλοί, "Alti, Celsi." [* "Πατρολέτωρ, Antiphanis Epigr., ubi Παντολέτωρ iu impressis." Schn. Lex.] Πατροσχος, ὁ, ἡ, Patris bona habens, s. possidens: παρθένος ἐπικληρος, ap. Herod. (6, 57.) Virgo quæ sola bonorum patris est hæres, s. Cui tota patris obvenit hæreditas, q. d. ἡ τὰ τοῦ πατρὸς ἔχουσα. Exp. ἐπικληρος, de qua v. suo dictum loco fuit. [Cf. Schol. Aristoph. Σφ. 581. Ruhnck. ad Tim. p. 208. * "Πατρώνυμος, Patris nomen habens, Ignat. 36." Kall. Mss. Blomf. ad Æsch. Pers. 151., ubi vulgo * Πατρωνύμιος. * Πατρωνυμέω, Eust. II. A. p. 11, 8=13, 41.] Πατρωνυμικός, q. d. A patre denominativus. Apud Gramm. nomina πατρωνυμικά, Quæ e patris nomine facta sunt, ut Πριαμίδης patronymicum est, a nomine Πριάμος factum; ac sonat Πριαμίδης i. q. Πριάμου υἱός, Priami filius. Itidem Ἀτρείδης ab Ἀτρεΐς: et Πηλεΐδης a Πηλεΐς. Interdum tamen πατρωνυμικά habent non patris, sed avi nomen, ut cum Achilles vocatur Æacides, ab Æaco, qui non pater, sed avus fuit. Sed hujusmodi nomina καταχρηστικῶς appellantur πατρωνυμικά, dicenda potius παππωνυμικά. [Schol. II. A. 69. "Schol. Apoll. Rh. 1, 51." Boiss. Mss. * Πατρωνυμικῶς, Schol. Pind. N. 6, 30. Schol. II. A. 392. Od. Δ. 755. Schol. Theocr. 7, 40. Eust. II. A. p. 58, 25. "Iren. 14. 18." Kall. Mss.] Ceterum extat et subst. NOMEN Πατρωνυμία ap. Eust. (10, 25.) Λέγονσι γὰρ (οἱ παλαιοὶ) τὸν Ὀμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός: paulo post, (11, 16.) Ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεΐς, οὐκ εὐθὺς ἐκ Διός διὸ οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τῷ Ὀρέστῃ ἔσται πατρωνυμία. Est igitur πατρωνυμία, Denominatio a patre, Nomen e patris nomine factum, etiam Denominatio tanquam a patre, seu, tanquam a patris nomine. ["Brunck. Apoll. Rh. p. 8. (* Πατρεπώνυμος, unde) * Πατρεπωνυμία, Const. Manass. Chron. p. 240. Meurs." Schæf. Mss.]

Compp. in ωρ desinentia.

Πατροπάτωρ, ὁρος, ὁ, Patris pater, i. e. Avus paternus, qui ab Hom. dicitur πατὸς πατήρ, itidemque a Xen., ut antea docui: cum alioqui usitatus sit ὁ πρὸς πατὸς πάππος. ["Ad Anton. Lib. 248. Verb., Koen. ad Greg. Cor. 197." Schæf. Mss.] ITIDEM Μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus, ὁ πρὸς μητρός πάππος. Esse autem hæc vocabb. ποιητικώτερα τὴν σύνθεσιν tradit J. Poll., quibus tamen uti nobis liceat, sicut et τῷ προπάτωρ: Ἐξεστὶ δὲ κεχρησθαι καὶ τῷ μητροπάτωρ, καὶ προπάτωρ τε, καὶ πατροπάτωρ, κἂν ἡ ποιητικώτερα τὴν σύνθεσιν ἢ λέγῃς: quod tamen de tertio tantum, sc. de πατροπάτωρ, dictum quis putet: licet alioqui, quod ad σύνθεσιν, eadem esse videatur horum trium ratio. ["Lucian. 1, 8. Koen. l. c. Quid ap. Orphicos? Wessel. Obs. 178." Schæf. Mss.] Ceterum affertur ETIAM Πατρομήτωρ, ead. signif. qua μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus; sed inusitatus illud fuisse puto quam hoc, præsertim cum nullam illius mentionem J. Poll. faciat. [Lycophr. 502. "Lucian. 2, 262." Schæf. Mss.]

"Ἀμφιπάτωρ, ὁ, ἡ, Qui ex alio patre est, sed ex ead. matre. Vide Ἀμφιμήτωρ." [Eust. II. A. p. 85, 10.] Ἀπάτωρ, Carens patre. SICUT Ἀμήτωρ, Carens matre. Qui matrem non habet, inquit J. Poll., ἀμήτωρ, quemadmodum Minerva: et ἀπάτωρ, Qui patrem non habet, ut Vulcanus. Quorum utrumque a Theologis de Christo dictum fuit, sed diverso respectu: nam divinæ naturæ respectu ἀμήτωρ, humanæ autem respectu, ἀπάτωρ vocarunt: fuit enim factus homo non e patris semine, sed e mulieris substantia. At vero Melchisedec ab Auctore Epistolæ ad Hebr. 7, (3.) alio sensu dicitur ἀπάτωρ atque ἀμήτωρ, sc. habita ratione descriptionis Mosis, qui perinde nobis eum proponit ac si repente e cælis delapsus esset, et mox eo se recepisset, nulla ipsius majorum nec mortis mentione facta, ut ibi doctissimus Interpres annotavit: non assentiens iis qui reādund Ignoti patris. "|| Qui patre est orbus, Orpha-

nus; nam J. Poll. iis quæ modo ex eo protuli de hujus nominis, item de nominis ἀμήτωρ significatione, addit, Καλοῖντο δ' ἂν οὕτω καὶ οἱ ἀποβεβληκότες πατέρας ἢ μητέρας, οὓς λέγομεν ὀρφανούς. || Spurius: quod spurium esse perinde sit quodammodo ac patre carere. Plut. Probl. Rom. Διὰ τί τοὺς ἀπάτορας, σπορίους νίους καλοῦσιν. ["Eur. Iph. T. 863. Wakef. Ion. 109. Herc. F. 114. Jacobs. Anth. 7, 220. Catter. Gazoph. 96. ad Mær. 83. Wessel. Obs. 177. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. "Gen. Ἀπατρός, quasi ab *Ἀπάτηρ, Andr. Cr. p. 5. nisi leg. ἀπάτορος." Kall. Mss. Cf. Blomf. ad Æsch. Pers. 90.] Ἀυτοπάτωρ, Qui sibi est pater, per se est pater, VV. LL. ["Clement. Recognit. 3. §. 3. 4. 11." Kall. Mss. "Wessel. Obs. 178. Valck. Diatr. 41." Schæf. Mss.] Εὐπάτωρ, Qui bono patre est natus, i. e. patre bonæ famæ, s. claro, Qui paterno genere est clarus s. nobilis. Sed ut plurimum est Nomen proprium. ["Ad Charit. 746." Schæf. Mss.] Εὐπάτηρ, unde esse ap. Hom. FEMIN. Εὐπατέρεια, [pro Εὐπάτειρα,] scribit duobus in ll. Eust.: nam in hunc versum Il. Z. 292. Τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν, postquam dixit εὐπατέρειαν significare τὴν εὐγενή, addit deductum esse ab Εὐπάτηρ εὐπάτερος: at nominis εὐπάτωρ usum esse posteriorum Homeri. Itidem in Od. Λ. (234.,) ubi Homerus Τυρῶ appellat εὐπατέρειαν, ait hujus nominis πρωτότυπον esse εὐπάτηρ, pro quo posteri Homeri dixerint εὐπάτωρ. Habent tamen VV. LL. MASC. Εὐπατέρειος, quod exp. Bono patre natus, Magnis natalibus ortus. Sed exempla feminini duntaxat afferunt, sc. εὐπατέρεια Ἀρτεμης ex Apoll. (1, 570.): et εὐπατέρεια αἰλὰ, ex Eur. (Hipp. 68.) Boni patris aula, intelligendo de cælo. ["Εὐπατέρειος, ad Charit. 592. Macedon. 38. Εὐπατέρεια, Valck. Hipp. p. 170. Musgr. ad l. c." Schæf. Mss.] "Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorium, Herba, "de qua Diosc. 4, 41." ["Nothis 457." Boiss. Mss.] "rejiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse existimant, s. cum Argemone, ut quidam legunt. "Nomen invenit a Mithridate cognominato Eupatore: unde et Plin. 25, 6. de herbis a Mithridate inventis loquens, Eupatoria quoque, inquit, regiam auctoritatem habet. Affertur et ἀντιδότον τῆς Εὐπατορίου λεγομένης, pro Antidoti quod Eupatorium dicitur." [*Θεοπάτωρ dicitur David, Andr. Cr. 13. Dionys. Areop. 289. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 186. 2, 42. *Ἱεροπάτωρ, Sanctus pater, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. *Λειοπάτωρ, Qui patrem deserit, Eur. Or. 1305. *Ἀλειοπάτωρ, Theod. Prodr. 402." Elberling. Mss. *Μουσοπάτωρ, Anacr. Od. 151. v. 1281." Kall. Mss.] Ὀμοπάτωρ, Eod. patre genitus, Frater qui non est uterinus. Is enim vocatur ὁμομήτωρ, Eadem matre genitus. Habes autem supra in h. v. Ὀμομήτωρ, verba Pollucis. Ὀμοπάτριος, pro eod. Solet vero dici aliquis esse ὁμοπάτριος ἀδελφός, vel ὁμομήτριος: interdum vero utrumque, ut etiam affertur e Ctesia, Ἀδελφὸς ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος. ["Ad Corn. Nep. p. 6. 7. 146. 148. Stav., ad Lucian. 1, 383. Diod. S. 1, 316. 2, 357. Markl. Iph. p. 419. Marcell. de V. Thuc. p. 2." Schæf. Mss. Ὀμοπατρία ἀδελφῇ, LXX. Levit. 18, 11.] SED ET Ὀμοπατρίας, VV. LL. [*Ὀπάτωρ, pro ὁμοπάτωρ, Simm. Rhod. Ara 7. *Ὀπάτριος, Lycophr. 452. Affertur etiam *Ὀμοιοπάτριος in Schn. Lex., sed ἀμαρτύρως.] Προπάτωρ, Avus, q. d. Antepater, i. e. Antecessor patris, Qui patrem tempore antecedit, qua in signif. affertur ex Herod. (2, 169.) ap. quem tamen Valla vertit Proavus. Alioqui προπάτωρ dicitur etiam Progenitor, qui alio nomine πρόγονος: quo Plato utitur itidem illo, in ead. re significanda. Dixit tamen Soph. (Aj. 387.) Ὡ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ. Et προπάτορες, Progenitores, Majores, πρόγονοι: qui vocati fuerunt etiam οἱ ἄνω πατέρες, et γενάρχαι, item ἀρχηγοὶ γένους, et ἀρχηγέται, necnon ῥίζαι τοῦ γένους, et πηγαι τοῦ γένους, J. Poll.: sed hæc duo postrema θρασύτερον dici admonens. Latine vocari possunt et Generis auctores, imitando Virg. ["Procl. H. in Hec. 3, 15." Boiss. Mss. "Wakef. S. Cr. 2, 59. 4, 251. Anton. Lib. 248. Verh., Toup. Opusc. 2, 75. Herod. 183. 186. Diosc. 13. et Jacobs., ad Charit.

478. 510. ad Lucian. 2, 162. 249. Jacobs. Anth. 12, 296." Schæf. Mss.] Προπατορικὸς, Ad avum s. avos pertinens, Ad majores s. progenitores pertinens, Qui est aut fuit majorum, A majoribus proveniens, s. progenitoribus. A Bud. autem redditur Originalis. [*Πρωτοπάτωρ, Primus pater, Generis humani auctor, Schneidero susp. *Ταυτοπάτωρ, Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss. *Τριπάτωρ, Anecd. Bekkeri 307. Τριτοπάτωρ, Tertius pater, ut Virg. dixit Æn. 10. Pylumnusque illi quartus pater, Proavus. Vide Πρόπαππος. Item Τριτοπάτορες ET Τριτοπάτρες, Qui primi nati sunt: quod pro tertiis parentibus haberentur, utpote præcedentibus aliis parentibus, sole et luna: ut discimus ex iis quæ e Philochoro tradit Etym., ap. quem vide plura de h. v. ["Ad Lucian. 1, 282. Musgr. Ion. 1130." Schæf. Mss. *Υιοπάτωρ, Cyrill. Alex. 4, 243. Greg. Nyss. 2, 733. "Athan. 1, 682. *Υιοπατήρ, 395. *Υιοπατορία, vox Theol., Coalitio indivisibilis patris et filii, Cyrill. Hier. 26. 99. 100. 162." Kall. Mss.] Φιλοπάτωρ, Amans patris, Plut. (6, 456.) Sed et Nomen s. potius Cognomen fuit unius e regibus Ægypti qui dicti fuerunt Ptolemæi. Antiochum quoque vocatum fuisse Φιλοπάτορα testatur Xen. (K. 1, 14.) Ceterum quamvis φιλοπάτωρ proprie sonet duntaxat Patris amans, intelligendum est tamen non simpliciter de Eo qui patrem amat, sed de Eo qui insigni quodam amore eum prosequitur. [*Φιλοπατορία, Pietas in patrem, Cæsarius Dial. 3. Interr. 171. *Χρυσόπατωρ, Aurigena, Epith. Persei, Nonn. D. 47. p. 1230. *Χρυσόπατρος, de Eod., Lycophr. 838. *Ψευδοπάτωρ, Callim. H. in Cer. 99.]

Compp. e πατήρ, in τρις et τρος desinentia.

Εὐπάτρις, ἰδος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre qui bonæ est famæ, boni nominis, etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, claris est natalibus, Clarus natalibus, utrumque enim horum Lat. habet lingua, Nobilis. At in VV. LL. habetur duntaxat εὐπατρίς, ἰδος, ἡ, expositum Generosa. Cui opp. κακόπατρις, ejusd. formæ, de quo infra. ["Lobeck. Aj. p. 368. Musgr. Hipp. 1139." Schæf. Mss.] Est alioqui usitatus NOMEN Εὐπατρίδης. Utuntur certe vocab. isto cum alii, tum Xen.; ac testatur Plut. hoc nomine vocatos a Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate ceteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei Vita (25.) postquam dixit primum totam populi multitudinem in tres ordines divisisse, in εὐπατρίδας et γεωμόρους, et δημιουργούς, subjungit, Εὐπατρίδας μὲν, γινώσκειν τὰ θεία, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδούς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς τοῖς ἄλλοις δὲ πολῖταις ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, εὐπατρίδων, χρεῖα δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δουκόντων. Idem Plut. et Herodian., alique qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt quos Romani Patricios appellabant. Extat autem et ap. Xen. vox ista εὐπατρίδης, Σ. (8, 40.) Τὰ μέγιστα γὰρ σοι ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἑρεχθέως. [Soph. El. 859. "Ad Charit. 592. Musgr. Ion. 1577. Scolion 6. Lobeck. Aj. p. 368. Thom. M. 392. ad Diod. S. 1, 84. 468. Theocr. 18, 53. Ind. Xen. Œcon. Mær. 141. et n." Schæf. Mss. Procop. Hist. Arc. c. 16. p. 47. Dio Cass. 482. "Eur. Iph. A. 177. Ion. 1073. Hipp. 1283. Alc. 923." Seager. Mss. "Clem. Alex. 221." Kall. Mss.] "Εὐπατρίδας, Dorice pro εὐπατρίδης dicitur." Κακόπατρις, oppositum præcedenti εὐπατρί, uti dixi, eandemque compositionis formam habens. Sonat igitur q. d. Qui malo est patre natus, i. e. malæ famæ, s. mali nominis, Qui est obscuris natalibus, Ignobilis. Ponitur autem et in fem. genere pro Ea quæ malo patre est nata etc. Theognis (193.) Αὐτὸς τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν, Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος, Ἐνδοξος κακόδοξον. At in VV. LL. κακόπατρις exp. Quæ patriam vexat, cum alioqui, etiamsi a πατρίς deducere quis velit, sonet potius Cui mala est patria.

AT VERO in τρος desinentia compp. sunt [*Ἀντιπατρος, Qui adversatur patri, Theocr. Syr. 2. Sic dictus Jupiter, quod Saturnum patrem e regno ex-

pulerit. Salmasius autem scripsit * Ἀντίπατρος, A quod lapis pro Jove datus est Saturno devorandus.] Ὀμβριμόπατρος s. Ὀβριμόπατρος, et Ὀμόπατρος. Dicitur AUTEM Ὀμβριμόπατρος, Cui pater est validus, vel robustus, s. magno robore praeditus, aut fortis, Natus patre praeválido, s. praepotente. Unde FEM. Ὀμβριμοπάτρη, sive Ὀβριμοπάτρη, itidem Nata patre praeválido: quo epitheto Minerva insignitur ab Hom. Od. Γ. 135. Μήμιος ἐξ ὀλοῆς γλανκώπιδος ὀβριμοπάτρησ. At masculini Ὀβριμόπατρος exemplum nullum affertur, sed ejus signif. ap. Hes. habet NOMEN Ὀβριμοπάτηρ: exp. enim ab eo ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων, Validum patrem habens, s. Robustum aut Fortem. Sed et alius formae COMP. Ὀβριμόπατρις ap. eum legitur, et aliam itidem exp. habens. Si enim ei credimus, ὀβριμόπατρις dicitur ὁ ἰσχυρὸς πατήρ, Validus pater s. Robustus aut Fortis. ALTERUM COMP. Ὀμόπατρος sonat, sicut δημοπάτωρ et δημοπάτριος, Cui idem est pater, Eod. patre natus. [“Heyn. Hom. 6, 165.” Schæf. Mss.] Sed potius DICTUR Ὀπατρος facta syncope, et mutato spiritu aspero in tenuem. Il. Α. 257. Ἦτοι ὁ Ἰφιδήμαντα: κασίγνητον καὶ ὄπατρον Ἐλκε ποδὸς μεμαῶς. Ubi ann. Eust. κασίγνητος quidem generale vocab. esse, ὄπατρος autem speciale et ἀντιδιαφεῖσθαι τῷ δημομητρίῳ: ac posse particulam καὶ pro supervacanea haberi. Quod vero ad scripturam attinet, licet ὄπατρος sit pro ὀμόπατρος, ideoque aspirari debeat, tenuari tamen, quoniam ο praefixum literae π, tenuem spiritum habere solet: exceptis nominibus quæ ἀναφορικά sunt, item ὀπλή, et ὀπλαν et iis quæ hinc sunt derivata. Invenitur tamen aspiratum nomen illud ap. Orph. Argon. (1023,) in quibusdam exempl., Μαστεύειν δ’ ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον. [“Toup. Append. in Theocr. p. 10. Gesner. Ind. Orph. Dawes. Misc. Cr. 177. Heyn. Hom. 4, 394. 6, 165. 340.” Schæf. Mss. * Τρίπατρος, Lycophr. 328.]

Πατρότης, -ητος, -ής, -q. d. Paternitas, VV. LL. [Eust.]

Πατρόθεν, adv. A patre, A parte patris, Plut. (6, 1.) Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γέγονοσι. Sæpe autem accipitur pro Denominative a patre: si ita liceat loqui, ut adverbium reddatur adverbio, et quidem cum periphrasi, cum aliqui πατρόθεν sonet q. d. Paternitus: pro quo dicendum potius De nomine patris. Usus est autem hac in signif. Thuc. (7, 69.) Π. ἐπονομάζων. Et Xen. (Cec. 7, 3.) Ἰσχυόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται, h. e. Ἰσχυόμαχον τὸν τοῦ Ἰσχυομάχου, Bud. Et Plut. dicens πατρόθεν ὀνομάζειν, καλεῖν. Ante eos autem Hom. Il. K. 68. Πατρόθεν ἐκ γενεὴς ὀνομάζων ἄνδρα ἔκαστον, Πάντας κυδαίνων, ubi annotat. Eust. παρόθεν compellari eum cui dicitur Λαερτιάδῃ: at vero ἐκ γενεὴς, i. e. ἐκ προγόνων, cum additur διογενὲς: quia vox Γενεὴ Jovem ἀρχηγὸν τοῦ γένους indicat. Dem. autem dixit, (999.) Ἠναγκαζόμεν κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἑμμενοῦ παρόθεν δέχεσθαι τὴν λῆξιν. Alioqui παρόθεν aliis etiam verbis aut nominibus jungitur: ut ap. Aristid. p. 115. de Heraclidis, Ἀλλὰ καὶ ὡς παρόθεν εὐεργέτας τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε, Tanquam hoc a patre habentes ut essent benefici. Sed ita reddere malim, Ut quibus patria et avita esset beneficentia. [Æsch. S. c. Th. 847. Ag. 1516. “Heyn. Hom. 6, 20. 7, 626. Paus. 1, 388. Plut. Mor. 1, 2. Oxon., Eran. Philo 163. ad Lucian. 1, 49. ad Herod. 82. 445. 611. 661. Soph. Aj. 547. Plato Lys. p. 7. Schneid. ad Xen. Cec. p. 41. ad Viger. 167. Adjecto nomine patris, Memnon p. 98. Orell., Herod. 6, 14.” Schæf. Mss.]

Πατρώιος, ὁ, ἡ, Paternus, Patrius, Od. M. (136.) Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώια καὶ ἑλικας βοῦς. Apud Eund. aliquot locis πατρώιος ξείνος et πατρώιος ἐταῖρος, Is cum quo intercedit paternum hospitium, s. jus hospitii jam inde a patre. Et πατρωίῃ γῇ ap. Eund. Paterna s. potius Patria terra, ut Ovid. dixit Humo patria contumulari, pro πατρί, ut Latine una itidem voce Patria. Sed accipitur et pro Avitus; atque ita exp. ap. Apoll. Rh. πατρώιος Ἀπόλλων, de quo epitheto dicam in Πατρώος, item πατρώιος

ἐμπορία ap. Dionysium Afrum. [“Valck. ad Rov. 69. ad Mær. 295. Koen. ad Greg. Cor. 72. 207. ad Charit. 725. Musgr. Hel. 224. Wakef. S. Cr. 4, 111. * Πατρώιος, Koen. ad Greg. Cor. 75.” Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1086-7.] || At in soluta oratione DICTUR Πατρώος, eadem illa signif.: δόξα, Xen. (Ell. 7, 5, 16.) Apud Dem. autem et πατρώα et πατρώα, (150.) Παπρώα καὶ πατρώα δόξα σοι ὑπάρχει. Plut. de Frat. Car. Καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς τοῖς πατρώοις χρήμασι, καὶ φίλοις, καὶ δούλοις. Et πατρώα οὐσία, Paterna substantia, bona, i. e. A patre relicta, Alexis ap. Athen. (165.) Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἑταῖροις δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν π. οὐσίαν. Οὕτως ἱταῶς ἅπαντα κατεμασθήσατο. Alius Comicus ap. Eund. μενράκιον ἐρωμένην ἔχων, πατρώαν οὐσίαν κατεσθίει, Menander vero dixit etiam γῆν πατρώαν καταφαγεῖν, Agros paternos devorare, i. e. A patre relictos. Sæpe autem τὰ πατρώα dicunt sine adjectione pro illo πατρώα οὐσία, s. illa πατρώα χρήματα: Κατέφθαρε τὰ πατρώα, ap. Athen. Et τὰ πατρώα καταγελάστως προέμενος, Æsch. c. Ctes. (78.) Sic cum verbo νείμασθαι: dicitur enim νείμασθαι τὰ πατρώα: itidemque νομὴ τῶν πατρώων ap. Aristot. Polit. 5. Δύο ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρώων νομῆς διενεχθέντων. Quibus in Il. τὰ πατρώα nihil aliud est quam Patrimonium, Paterna hæreditas: quem nominis hujus usum aperte ostendit et is Luciani l. (3, 561.) in quo scribit Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, cuiquam qui aiebat, ἰκανὰ ἔχω τὰ π., dixisse, πῶς φῆς; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; Possumus autem τὰ πατρώα reddere etiam Fortunæ patriæ, e Cic. Item πατρώων ἢ μητρώων νόσημα, Plut.: ubi πατρώων possis etiam reddere A patre proveniens, ut μητρώων, Proveniens a matre. Et πατρώοι καὶ μητρώοι θεοὶ Xenophonti, (K. 1, 15.) Itidemque ap. Aristoph. πατρώοι θεοὶ, Σφ. (388.) Ubi quidam Penates deos interpr. Plut. πατρώους θεοὺς cum μελεχίους junxit. Possumus certe πατρώους θεοὺς reddere Patrios deos, e Virg. Dii patrii servate domum, servate nepotem. Item, Dii patrii, quorum semper sub numine Troja est. Fortasse autem addere licet et Indigetes, ut Virg. G. 1. fine. Alioqui πατρώιος dictus est peculiariter Apollo, cognomento, ut e Paus. (Att. 3, 3.) discimus. Coli autem ab Atheniensibus τὸν Πατρώον Ἀπόλλωνα scribit Schol. Aristoph., quoniam Ἴων ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίων ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ζεῦσιν ἐγένετο. Legitur et ap. Plut. (Alcib. 2.) Ἡμῖν Ἀθηναίους Ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ καὶ Πατρώος Ἀπόλλων ἐστί. Ceterum exp. Ἀπόλλων Πατρώιος, quod Poëtice dicitur pro Πατρώος, ut satis ex iis quæ antea protuli exemplis liquet, apud Apoll. Rh. (1, 410.) Apollo avitus. Apud Dem. autem Πατρώος Ἀπόλλων Bud. interpr. Patrius, Quem majores coluerunt, ubi etiam additur dat. τῇ πόλει, qui observandus est, et dicitur Apollo ille esse ὁ Πύθιος: (274.) Καλῶ δὲ ἐναντίον ὑμῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὅς πατρώος ἐστί τῇ πόλει. Apud Plat. et Xen. legitur itidem Ζεὺς Πατρώος: atque adeo et Ἑστία Πατρώα ap. hunc (K. Π. 1, 6, 1.) Κύρος δὲ οἰκαδὲ ἐλθὼν, καὶ προσευχόμενος Ἑστία Πατρώα καὶ Διὶ Πατρώῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Sed in VV. LL. Ζεὺς Πατρώος ap. Plat. de LL. exp. Jupiter Tutelaris, In cujus tutela est civitas. Tradit porro Bud. πατρώος in multis aliorum etiam Scriptorum Il., et nominatim Herodoti, accipi pro Traditus a majoribus, Avitus. [“Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Sylb. ad Paus. 217. ad Thom. M. 9. 695. Valck. ad Rov. 69. ad Lucian. 1, 384. ad Diod. S. 1, 241. 2, 127. ad Herod. 464. Brunck. CEd. T. 1394. Phil. 398. Musgr. Alc. 250. Cycl. 342. Heracl. 877. El. 671. Wytttenb. Ep. Cr. 21. ad Mær. 295. Ammon. 111. Lennep. ad Phal. 20. Koen. ad Greg. Cor. 75. T. H. ad Lucian. Dial. p. 46. Plut. Mor. 1, 815. Markl. Suppl. 264. 1156=1147. ad Charit. 477. 725. Wakef. Alc. 694. Jacob. Anth. 8, 27. Longus p. 107. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Conf. c. πάτριος, ad Dionys. ii. 4, 2139.; cum πατρικός, 2180.; cum πρῶτος, Fahse ad Plat. 380. Π. Ζεὺς, Brunck. Aristoph. 2, 128. 3, 210. Porson. Med. p. 91.: Ἀπόλλων, Brunck. Ar-

stopph. 2, 194. Πατρώοι θεοί; 217. Fac. ad Paus. 1, 288. Kuhn. ibid. Wessel. Obs. 21. Bergler. Alciph. 264. Τὰ π., Lucillius 12." Schæf. Mss.] Libet autem huic nomini subjungere VERBUM Πατρώω, quod in eo habeamus itidem ω. Redditur certe πατρώω, Patrisso, e Plauto et Terentio. Herodian. 1, (7, 2.) Πατρώζειν τὸ μεράκιον ἡγούμενοι: quæ vertit Polit. Credentibusque universis paternis eum vestigiis perrecturum. Hes. et Suidæ πατρώζειν est τὰ τοῦ πατρὸς φρονεῖν. [Phrynich. Bekkeri p. 59. "Bergler. Alciph. 308. (3, 14.) Πατρωῖζω, Πατρώω, Valck. ad Rov. p. 69." Schæf. Mss.] Vicinam autem vel eand. etiam habet signif. verbum Πατριάω, atque adeo exp. itidem Patrisso: J. Poll. tamen πατριάζειν ad actum potius refert, ut apparet e verbis ejus quæ in Πατριάω protuli, cum, sequendo illam duorum Lexicographorum exp., πατρώζειν dici possit aliquis etiam, qui οὐδὲν πατριάζει.

Πατρικός, Qui est patris, Paternus, Patrius: λόγος, Paterna verba, Patris verba. Aristot. Eth. 10, 9. "Ὅσπερ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἥθη, οὕτω καὶ ἐν οἰκίαις οἱ π. λόγοι καὶ τὰ ἥθη. Et π. ἀρεταί, Thuc. Virtutes paternæ, patris, s. potius patrum, i. e. quibus patres præditi fuerunt; sed Patres hic aptius pro Progeutoribus s. Majoribus acceperis. Vicissimque π. κακία ap. Theophyl. Et ut habes πατρώοι φίλοι supra e Plut., sic πατρικός φίλος ap. Eund. legitur, quinetiam ap. Xen. et Æschin.: itidemque φιλία π. ap. Isocr. Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Ac vicissim ἐχθρα πατρική, ap. Dem. (410.) ut Paternæ inimicitiae ap. Cic. Thucydidi 1, (13.) π. βασιλείαι, sunt Regna patria, avita, hæreditaria. Atque ut τὰ πατρώα docui sine adjunctione dici pro Hæreditate paterna, sic τὰ πατρικά quoque, minus tamen usitate, ut a Lucillio, Epigr. (17.) Εἴτ' ἀπογραφάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα, "Ὅστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος. || Paternus, i. e. Qualis est patris: ἀρχή, Paternum imperium, pro Imperio quale est patris in liberos, ut cum Aristot. scribit Eth. 8, (10.) Πατρική γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἢ βασιλεία εἶναι· ἐν Πέρσαις δὲ ἡ τοῦ πατρὸς, τυραννική· χροῶνται γὰρ ὡς δούλοις τοῖς νείεσι. Sic π. παρρησία καὶ πρόνοια, ap. Plut. Polit. Præc. Ἀλλὰ ἥθους ἀπλάστου καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παρρησίας π. καὶ προνοίας καὶ συνέσεως κηδομένης ὁ λόγος ἔστω μεστός. Itidem π. εὐνοία, Paterna benevolentia, i. e. qualis esse solet patris in liberos. At vero cum dicitur εὐνοία καθάπερ π., tunc π. capitur simpliciter pro πατρός. ["Dionys. H. 4, 2326. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. ad Mær. 77. Brunck. ad Eur. Med. 434. Phil. 398. Valck. Phæn. p. 627. Ammon. 111. Toup. E. mendd. 2, 158. ad Diod. S. 1, 98. 241. 2, 136. 298. 552. Eur. Ion. 1323. Jacobs. Anim. 226." Schæf. Mss.] Πατρικός, Paterne, More patris, Affectu paterno, s. patrio, qualis est patris erga liberos, Amore paterno, Paterna quadam benevolentia, etiam Paterna quadam cura, qualis esse solet patris, Athen. 7. Τοῖς ἐταίροις π. πως συμβουλευέων φησίν. Sic Aristot. Polit. 5. Τὰς μὲν κολάσεις π. φαίνεσθαι ποιοῦμενον. [* Πατρικότης, Gl. Paternitas.]

Πάτριος, ὁ, ἡ, Patrius, A patre traditus, vel A patribus, i. e. A majoribus: ἀρχή, ap. Xen. et Aristot. Patrium imperium, s. A majoribus traditum, Hæreditarium, Bud. Qui et πάτριος λόγος ap. eund. Aristot. de Mundo, reddit, Sermo a majoribus proditus, cum hæc ejus verba, ἀρχαῖος λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, vertit, Vetus sermo est a majoribusque proditus inter omnes homines. Sic π. νόμιμα, et π. νόμοι, Patria instituta, Patriæ leges, Leges a majoribus traditæ, Leges majorum. Aristot. certe Polit. 2. cum πατρίους νόμους dixisset, paulo post ἀρχαίους νόμους dixit: Ἀποροῦσι γὰρ τινες πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους, ἀν' ᾧ τις ἄλλος βελτίων. Et paulo post, Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἀπλοῦς εἶναι καὶ βαρβαρικοῦς. Nec multo post, Ζητοῦσι δ' ὅλως οὐ τὸ πάτριον, ἀλλὰ τὰγαθὸν πάντες. Itidem ἱερωσύναι πάτριον, e Plat. affertur pro Sacerdotiis quæ a majoribus quasi per manus sunt tradita. Apud Plut. autem ἡνὶ πάτριον θυσίαν ἐπιτελεῖν exp. Sacra patrio ritu peragere. Ut

autem θεοὺς πατρίους vocari dictum est, quos Virg. Deos patrios appellat, sic et πατρίους dici sciendum est; a Plut. Οὐ θύοντες οὗτοι συνεληλύθασι πατρίοις θεοῖς. At de Πάτριος Ζεὺς, quod existimatur dictum quasi φράτριος, verba faciam in Φράτριος post Φρατρία. Sed minime dubito quin πάτριος alicubi apte reddere possimus et Avitus, ad vitandam ambiguitatem: aut etiam Patrius et avitus, ut Cic. Patrium et avitum aliquot in ll. copulavit. Sed cum dicitur κατὰ τὰ πάτρια, quidam interpr. non solum More s. Ritu aut Instituto patrio, et More majorum, sed et More patriæ: secundum quam exp. esset πάτρια a nomine πατρίς. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) Ὁ δὲ Κύρος ἔθυσσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τὸν χοροὺ ἡγήσάτο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, ubi reddiderim More institutoque majorum; ita enim Cic. copulare hæc solet. Plato, Δωριστὶ ἔην κατὰ τὰ π. Et cum gen. ap. Thuc. 2. Εἰ τις βούλεται κατὰ τὰ π. τῶν πάντων Βοιωτῶν συμμαχεῖν: nam subauditur ἔθνη, vel νόμιμα, aut tale quid. Ceterum dixeris quidem hic quoque More institutoque, sed pro illo gen. Majorum, addes eum quem in ipso textu habes: hoc modo, More institutoque Bæotorum. Sic et absque illa præp. affertur e Plut. Καὶ γὰρ οὗτο τῶν Νομῶν πατρίων ἐν εἶναι λέγουσιν, pro E Numæ institutis. Dicitur etiam πάτριον ἐστὶ, sequente infin. Plut. Camillo (29.) Πάτριον ἐστὶ τοῖς Ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν, pro Patrium est, Mos est patrius. Bud. tamen vertit simpliciter, Solemne est, Consuetum est, in hoc Æsch. l. (56.) Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγον· ὃν γὰρ πάτριον αὐτοῖς: subaudito inf. στεφανοῦσθαι. Sed et Thuc. ante illos sic locutus est, 1, (123.) Πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι. Potest autem hæc oratio in aliam resolvi, in qua pro πάτριον ἐστὶ, usurpes illud κατὰ τὰ πάτρια: si pro illis Thucydidis verbis utaris istis, ἡμεῖς γὰρ ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶμεθα κατὰ τὰ π. Dicunt etiam aliquid εἶναι πάτριον cuiquam, aut in plur. aliqua esse πάτρια: cuiquam, s. quempiam· ἔχειν πάτριον aliquid: ubi itidem possis fortasse illud Avitum cum Patrium conjungere, ut hæc duo a Cic. alicubi copulari docui. Dem. (295.) Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς εἴκοι, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἐμφυτα. Herodian. 7, (1, 4.) de Maximino, Τό τε φονικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον. Q. in l. non minus quam in quoquam alio cuius meminerim, πάτριον posse intelligi tanquam a πατρίς derivatum existimo. ["Valck. Diatr. 38. Anim. ad Ammon. 7. Brunck. CEd. T. 1394. Phil. 398. Ammon. 111. Bergler. Alciph. 264. ad Lucian. 1, 384. 3, 561. T. H. ad Dial. p. 46. ad Diod. S. 1, 98. 531. Musgr. Alc. 250. Hel. 224. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Thom. M. 793. Markl. Suppl. 264. Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Dionys. H. 1, 261. 508. Conf. c. πατρώος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 256. Porson. Med. p. 39. Brunck. ad Eur. Med. 434. Porson. ad Hec. 81. Add.:— 'πατρίων. Sic edidi, licet omnia exempl. πατρίων habent. Cum enim Attici πάτριος et πατρώος promiscue usurpent, enī ad licentiam poetice, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide ad v. 1098.' De femin., ad Diod. S. 2, 373. Κατὰ πάτρια, Græv. Lectt. Hes. 627. Τὰ π., Thom. M. 695. Jacobs. Anth. 12, 198. Bast Lettre 38." Schæf. Mss. * Πατρίως, Joseph. B. J. 5, 2, 1.] Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hes. ἐκπάτριον exp. ἀνόμιον, "Dissimilem:" sed fortasse mendose ap. eum illud ἐκπάτριον scriptum est. At VERBUM Πατριάω Atticis est Facio aliquid more paterno, s. tanquam pater, Morem paterno, vel, mores paternos in aliqua re agenda refero. Scribit enim J. Poll., Καὶ Πατριάειν δὲ τι ελεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Ubi animadvertit etiam non πατριάζειν absolute, sed πατριάζειν τι, ab eo dici. Vide Πατρώω. ["Bergler. Alciph. 309. * Πατρίω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 4, 170." Schæf. Mss. "Patrisso, Priscian. 1, 6, 31." Elberling. Mss.]

Πατρίδιον, τὸ, Paterculus. Utitur Aristoph. (Σφ. 986.) atque adeo Eust. annotat hoc vocabulum φανερώς ὑποκορίζειν· κωμικώτερον, p. 886 (= 839.) ubi et vide exemplum. [Athen. 340. 569.] "Πατέριον, Paterculus."

[* “ Πατρότης, Paternitas, Dionys. Areop. 275. A 278.” Kall. Mss.]

“ Πατερῖζω, Patrem nomino, Patrem voco s. ap-
“ pello, πατέρα καλῶ, quod et παπιάζω Aristoph.
“ Σφ. (652.) παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε, Desine, nec pa-
“ tris nomen ingemina, ad eum qui dicebat, ὦ πάτερ
“ ἡμέτερε Κρονίδη.” [Gl. Parento : * Πατερίσματα
Parentalia.]

[* “ Πατερικὸς, Niceph. Callist. in Fabr. B. Gr.
10, 441.” Boiss. Mss. * “ Πατερικὸν, Liber dicta Pa-
trum continens s. Paradisus, Montf. Palæogr. p. 53.”
Kall. Mss.]

ΠΑΤΡΙΣ, ἰδος, ἡ, Patria, Od. Δ. 586. τοὶ μὲν ὅκα φί-
λην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν, Od. O. 227. Δὴ τότε γ' ἄλλον
δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. Incipio autem ab his
exemplis, licet rarioribus, quod in iis sit idem usus
nominis πατρὶς cum eo qui in soluta oratione extat.
Habet alioqui multo crebriora exempla alterius usus,
ejus sc. quo jungitur hoc nomen, tanquam adjectivum,
cum γαῖα, αἶα, ἄρουρα : ut infra docebo. Isocr.
Paneg. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τρο-
φὴν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει, Dem.
(296.) Ἦγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ
μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Extat
autem cum his verbis conveniens sententia, ut id
obiter annotetur, in Plat. Epist. ad Archytam,
utentis quidem voce πατρὶς itidem, sed pro πατὴρ
et μήτηρ dicentis οἱ γεννήσαντες : q. l., una cum
Cic. interpretatione, vide p. 42. mei Cic. Lex.
Eodem respiciens Plut. et ulterius tamen progrediens,
dixit in .l. An Seni capess. Resp. Ἡ δὲ πατρὶς καὶ
μητρὶς, ὡς Κρήτες καλοῦσι, πρεσβύτερα καὶ μείζονα δι-
καῖα γονέων ἔχουσα : ubi observa etiam μητρὶς, de
quo paulo post. Est item Proverbiale dictum, se-
nario comprehensum ab Aristoph. Πλ. (1151.) Πα-
τρὶς γὰρ ἐστὶ πᾶς, ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. Pro quibus
habet idem Cic. Patria est, ubicunque est bene. Sed
hæc verba e Tragœdia quapiam sumens Teucro
ascribit. Dicebant porro στερεῖν τῆς πατρίδος, Pri-
vare patria, pro Mittere in exilium. Xen. Ἑλλ. 1, (4,
6.) Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρεσαν τῆς π. Sed et στερεῖσθαι
τῆς π., simpliciter dictum pro Privari patria : Plut. in
Cor. Ἀνάγκη γὰρ ἡ τῆς π. ἡ τοῦ στερεῖσθαι γυναικὶ σῆ
καὶ τέκνοις. Idem in Alex. (69.) dixit, Ἀποξενούν
τῆς π. εἰαυτόν. Ceterum πατρὶς vocatur Patria de no-
mine πατρός, ut μητρὶς de nomine μητρός eadem a
Cretens. vocata fuit, ut testatur Plut., quem modo
protuli, itidemque Synesii l. qui in Μητρὶς citatus
fuit. Sed quamvis μητρὶς peculiariter etiam accipitur
pro Matris patria, haud vicissim πατρὶς restringitur ad
peculiarem signif. Patriæ patris, quod quidem sciam.
Sed quemadmodum μητρόπολις dicitur pro μητρὶς
habente peculiarem illam signif., i. e. significante Ma-
tris patriam, sic Πατρόπολις Patris patriam signif.,
meo quidem iudicio : licet Hes. exponat, ἡ πατρώα
οἰκία. [“ At non esse Græcum vocab. Πατρόπολις
indicare videtur Antiphanes ap. Athen. 100. Μητρό-
πολις ἐστίν, οὐχὶ πατρόπολις.” Schw. Mss.] Quod
vero ad exp. attinet nominis πατρὶς, quam affert
Eust., dicens esse πόλιν τινὰ περὶ ἣν ἐγράφη τις γεννη-
θεῖς, ea certe duobus modis falsa mihi videtur. Pri-
mum enim cur potius dicemus πόλιν τινὰ quam κώ-
μην τινὰ, aut etiam κωμύδιον τι? Deinde quidni
patria dicetur locus ille in quo nati fuerimus, etiam-
si in eo non educemur, sed statim alio transporte-
mur? ut omittam, novum auribus meis esse περὶ ἣν
pro ἐν ἣ, in hoc quidem loquendi genere. Quid
igitur proprie πατρὶς sonare diceudum est? Existimo
certe, ut Lat. Patria a Patris nomine, sic Græcis πα-
τρὶς ab appellatione πατρός significare Locum in quo
pater nobis ortum dedit, sive sit urbs, s. pagus.
Quod si in aliqua domo quis natus sit, aut casula
etiam, ab omni urbe atque adeo pago remota, tunc
patria ejus esse dicetur ager ille, aut etiam regio, ubi
domus illa sita est. Quod animadversione dignum
lector existimavi, vel propter Od. Δ. (521.) Ἦτοι δ'
μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, Καὶ κύνει ἀπρό-
μενος ἦν πατρίδα : nam et hic latius extenditur signif.
nominis πατρὶς ad totam regionem in qua erant My-
cenæ, quæ proprie erat πατρὶς. || Adjective autem

positi nominis πατρὶς exempla solos habere Poetas
existimo : i. e. juncti alicui ex illis substantivis
quorum supra memini, aut alii hujusmodi. Cum
substantivo γαῖα : Od. Ω. (321.) Ἦλυθον εἰκοσφ' ἔρει
ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Ψ. (102.) Alicubi vero additur
pronomem possessivum : Il. Ω. (556.) σὺ δὲ τῶν ἀπό-
ναιο, καὶ ἔλθοις Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od. E.
(42.) ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι. Cum subst. αἶα :
Od. K. (236.) πατρίδος αἴης. Itidem T. (301.) Protuli
vero et in proxime præcedente tmemate locum, in
quo et πατρίδος αἴης dicit, et statim post ἦν πατρίδα.
Denique cum substantivo ἄρουρα, Od. Υ. (193.)
|| Πατρὶς ponitur et pro φῶλη, i. e. Tribus, teste Hes.
item Suida in Πάρης. Sic autem et Πάρη exp. ab
Hes. φῶλη. [“ Ad Charit. 213=710. Eichst. de
Dram. 136. Ammon. 115. ad Phalar. 271. Markl.
Iph. p. 291. Wakef. S. Cr. 4, 27. 5, 105. Anacr.
Epigr. 14. Aristot. Pepl. 27. Porson. Phœn. 1644
=1623. Jacobs. Anth. 11, 278. Heyn. Hom. 4, 277.
Conf. c. Περσῖς, ad Diod. S. 2, 331. Adj., Ammon.
115. Π. ἐμῇ, Heyn. Hom. 5, 618. Π. ἀρχαία,
Freinsh. Ind. in Curt. v. Patria.” Schæf. Mss. * Λει-
πόπατρὶς, Exul, Fugitivus, Eust. in Dionys. P. 1022.
p. 176. Etym. M. 518. Spohn. de Extr. Odys.
Parte p. 190. “ Nicet. Eugen. 5, 107.” Boiss. Mss.
* Λιπόπατρὶς, Nonn. D. 1, 131. 3, 301. Jacobs.
Anth. 13, 737. * “ Πολύπατρὶς, Eust. 4, 20.” Seager.
Mss.] “ Φιλοπατρία, Amor patriæ, Aristoph. Σφ.
“ (1465.) διὰ τὴν Φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν, ubi Schol.
“ vult esse διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡγωνίσθαι, vel
“ ὑπὲρ τοῦ πατρός. Prius autem esse videtur ADJ.
“ Φιλόπατρὶς, ἰδος, ὁ, ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator.
“ Item τὸ φιλόπατρι pro ἡ φιλοπατρία.” [“ Schol.
Aristoph. Πλ. 902. Schol. Eur. Phœn. 1320. * Ψευ-
δόπατρὶς, Quæ patriam mentitur, Sibyll. ap. Fabric.
B. Gr. 1. p. 25.” Kall. Mss.]

Πατριώτης, ὁ, Qui ejusd. est patriæ, Conterraneus,
Popularis, Plato de LL. 6. Μῆτε πατριώτας ἀλλήλοις
εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥῶν δουλεύσειν. Et τὸν π. θεόν,
ap. Plut. (8, 668.) J. Poll. vult. barbarorum esse mu-
tuo sese appellare non πολίτας, sed πατριώτας : pro
quo Archippum dixisse συμπατριώτας. Platonem ta-
men de LL. πατριώτας de Græcis quoque dixisse.
Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Plat. l. qui
modo prolatus a me fuit. At Hes. ita scribit, Πα-
τριώτης παρὰ Ἀθηναίους ὁ βάρβαρος καὶ ὁ πολίτης. Vi-
dendum est autem an huc referendum sit quod a
Luciano (3, 562.) narratur de Socr. illo, quem vocat
τὸν ἀπὸ Μόψου : eum sc. cuiquam, qui ita locutus
erat, Συμπατριώτης ἐστὶ μοι, dixisse, ἐλάνθανες ἄρα
ἡμᾶς βάρβαρος ὢν. At vero Bud. annot. Πατριώτης,
ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ : quorum verbo-
rum auctorem non nominat : esse autem suspicior
Scholiastem quempiam. Ceterum videri possit pro
hac exp. facere hic Niconis Comici l. ap. Athen.
(487.) Καὶ πάνν τις εὐκαίρως προκίπων, φησὶ, σοι, Πα-
τριώτα· μάνην δ' εἶχε κεραμεύειν, ἀδρόν : videntur
enim esse alicujus verba qui μάνην, quod erat Po-
culi genus, ita compellarit tanquam conservum ; nam
μάνης unum fuisse e nominibus quod plerumque
imponeretur servis, docui antea, c. 771. Sed πα-
τριώτης generalius usurpari pro Eo qui est ejusd.
patriæ, ostendit Xen. locus, in quo et equos appel-
lat πατριώτας : (K. Π. 2, 2, 15.) Ἄλλ' ὥσπερ ἵππους
οἱ ἂν ἀριστοὶ ᾧσι, οὐχ οἱ ἂν πατριώται, τοὺτους ζητεῖτε.
Ostendit vero et Lucian. dicens, Πατριώτης σπολή :
sed ibi redditur Patria stola. [“ Ammon. 115. Thom.
M. 793.” Schæf. Mss. Soph. (Ed. T. 1091. Jamb.
Pyth. §. 21. Πατριώτης, Eur. Heracl. 755. “ Dio
Cass. 209.” Wakef. Mss.] Πατριωτικός, Pertinens
ad eos qui sunt ejusdem patriæ, s. conterranei.
[Steph. B. v. Πάτρα.] At comp. Συμπατριώτης pro
πατριώτης, vide in ll. quos modo protuli ex J. Poll.
et Luciano. [Bekk. Anecd. 113.]

ΠΑΤΡΑ, et IONICE Πάτρη, simul autem et Poë-
tice, i. q. πατρὶς, Patria, Il. M. (243.) Εἰς οἰωνὸς
ἀριστος ἀμύγεσθαι περὶ πάτρης, Il. Ω. (500.) Τὸν σὺ
πρώην κρεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης ἔστορα, π.
(157.) οἱ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ
δῆριν ἔθεντο. Existimat porro Eust. factum esse

πάτρα e πατέρα accusativo nominis πατήρ, per sync., in quo illi assentior: at vero in eo quod addit, πατρίς esse παρώνυμον τοῦ πάτρα, prorsus ab eo dissonatio; cur enim πατρίς potius quam πάτριος e πάτρα factum esse dicemus? aut cur, unde formatur πάτριος, etiam πατρὶς formari non putemus?

Πάτρην Hom. vocasse existimatur a Schol. Aristoph. τὴν πατρίαν, in hoc versu, Ἡ μὲν ἀμφότεροι σὶν ὁμῶν γένος ἦδ' ἱα πάτρης. De qua exp. dicam et in Πατρία. || Πάτρην, Hes. non solum exp. πατρίδα, sed et πόλιν, item ἐπαρχίαν, ap. eum tamen scriptum est ἐπαρχίας: quæ scriptura si mendo caret, existimo cum πόλιν debere jungi: cum alioqui ibi post hunc accusativum sit interpunctio, necnon φυλήν. [Boeck. ad Pind. p. 523.] Sed præterea VOCEM Πάτρης postquam dixit significare πατρίδος, addit significare etiam τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν, Ortum ex eodem patre: intellige autem Ortum a substantivo Ortus, non a partic. At Suid. habet, Πάτρης, ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γέννησις. Quibus subiungit, Καὶ Πάτρης, τῆς πατρίδος, ποιητικῶς, ap. Hom. Πατρὶς δέ, ἡ φυλή. At in meo vet. exempl. illa de altera signif. nominis πάτρης non habentur, cetera eodem scripta sunt et ibi modo. Ego tamen, ut taceam de exp. illa, qua dicitur πάτρης esse γέννησις, non video quomodo admitti terminatio hæc possit pro nominativo. Rursum vero si tanquam gen. exponere voluisset Suid., dicturus erat γεννήσεως. At Hesychii verba nobis hoc in ambiguo relinquunt. ["Πάτρα, Valck. Phæn. p. 229. ad Charit. 432. 710. 733. Wakef. S. Cr. 4. 27. Meleager 123. Heyn. Hom. 6. 436. Πάτρης, Valck. l. c. Hipp. p. 276. ad Eur. Fragm. p. 478. Lips." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. *Πάτραρχος, Schleusn. Lex. V. T. *Ἀθλιό-πατρα, Lycophr. 903.] Πάτρηθεν, adv., E patria, Dionys. P. (657.) Apud Apoll. Rh. 2, (541.) πάτρηθεν ἀλώμενος exp. A patria procul errans.

ΠΑΤΡΙΑ, ἡ, Familia, Cætus eorum qui communem patrem familias habent, [Herod. 1, 200.] Paulas ad Eph. 3, (15.) Ἐξ οὗ πᾶσα πατριά ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ubi tamen non Familia, sed Paternitas a vet. Interpr. redditur, ab Erasmo Cognatio a communi patre, ab Hieronymo Parentela: qui alioqui aunotat πατρίαν dici, cum ex una radice, multa generis turba diffunditur. Sed rectius Familia eo loco redditur. Sic autem et e Græcis Bibl. Interpr. ὁ ἐπὶ τῆς πατριάς affertur, pro Præfectus familiæ. Verum ex iisd. et pro Tribus: veluti cum dicunt, ἄρχοντες τῶν πατριῶν. Sic autem πατριά ab Hes. exp. φυλαί: [quemadmodum et ap. Herod. l. c. intelligi potest:] a Suida vero non solum φυλαί, verum etiam χώραι et τοπαρχίαι. ["Alibi vero rectius exp. Genus, Generis origo, Herod. 3, 75. Ἐγενεολόγησε τὴν πατρίην τὴν Κύρον: 2, 143. Ἀναδήσαντι τὴν πατρίην ἐς ἑκαιδέκατον θεόν." Schw. Mss. "Heyn. Hom. 6, 436." Schæf. Mss.] Accedit autem prior ista πατριά signific. proxime ad signif. NOMINUM Πατρία ET Φατρία. Atque adeo hæc subjungo nomini πατριά, quod existimem dictam esse φατρίαν primum quasi πατρίαν, deinde φατρίαν per epenthesein literæ ρ. At certe pro me facit, quod a Schol. Aristoph. (Ἰππ. 255.) scribitur, sc., Εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριάς τινός. Unde etiam Hom., inquit, vocat eam πάτρην. Addit Idem et Πάτριος Ζεὺς, quod dictum sit pro Φάτριος. Quinetiam Oro ap. Etym. φατρία dicitur οἷον πατρία: quibus addit, Ὅταν ἀφ' ἐνός καὶ εὐγενούς ἀνδρός ὡς πατὴρ κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τότε ἐπὶ τινὰ ἀναφέρεσθαι: ut Heraclidæ, inquit, et Achæmenidæ, apud Persas. Aristot. Polit. Τοῦ μὲν οὖν μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἢ παρὰ δόξιν γινέσθω παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ ἀντίγραφα κατὰ φατρίας καὶ φυλὰς τίθεσθωσαν. Ubi φατρίαι vocantur, teste Bud., Conventus quidam hominum, aut etiam Conventicula, quasi Pagi, propria sibi sacra peculiarique communiter habentium. Hæc ille, afferens quidem certe aliud etymum, ut docebo infra. At in VV. LL. φατρία exp. non solum Conventiculum, et Contubernium, sed et Sodalitium. Verum nomine Curia rectius interpretabimur, e Dionys. H. Rom. Archæol.; itidemque φράτωρ, Curialis. Hoc certe constat, φατρίαν s. φατρίαν quo-

A canque nomine Latino reddatur, fuisse dicta In Athen. populo tertiam tribus partem: constat, inquam, cum ex aliis multis, tum ex J. Poll.: qui tamen dicit impositum fuisse hoc nomen tertiæ parti tribus, tunc cum in quatuor duntaxat tribus divisus erat, postea autem in duodecim distributus fuit. Ejus verba sunt, l. 8. Ὅτε μέντοι, nam προῶτι respondo ὅτε, τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαί, εἰς τρία μέρη ἐκάστη διήρπτο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριτὴς, καὶ ἔθνος, καὶ φατρία. At vero populus Romanus cum in tres φυλὰς distributus fuisset a Romulo, unaquæque φυλή habebat decem φατρίας, ubi φατρίαι vocantur quæ a Latinis, de ead. re agentibus, Curiæ. Ceterum licet hic φατρίας legamus, in aliis ejus ll. φατρίαι legimus. Denique et ap. ceteros Scriptt. utraque scriptura extat. Reperitur certe φατρία et ap. Æschin. (47.) Εἶναι δ' ἐκ φατρίας τὸ γένος ἡ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἑρεοβουράδαις μετέχει. Sic et Isoer. Symm. (29.) Τὰς δὲ φατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Et Lucian. (1, 762.) Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψαι, καὶ φυλὴν ποιήσεσθαι, καὶ φατρίας μεταδώσειν. At vero Aristot. φατρία potius dicit; ac profecto si de illa derivatione constaret, quæ a Bud. affertur, sc. ἀπὸ τοῦ φρέατος, A puteo, quod sc. qui erant ejusd. φατρίας, communi puteo uterentur, hanc scripturam priorem esse, et in φατρία prius ρ abjectum fuisse, merito quis affirmaret. Sed contra et ipsum Eust. de scriptura hac ambigere videmus: quippe qui scribat quosdam φρήτην, quo Hom. usus est pro φατρία, derivare a φατρία, per pleonasmum literæ ρ, et per sync.: alios autem censere φατρίαι prius esse, et ab eo fieri φατρίαν abiectione prioris ρ: atque adeo a φατρία vocatos esse φράτορας. At vero paulo post ex Ælio Dionysio affert, φατρίαν ab Ionibus vocari πατρίαν. Ceterum a voce φατρία merito censebimus manasse Gallicam Confrerie, s. Confratrie, ut alii pronuntiant. [Vide omnino Schn. Lex. v. Πάτρα. Πατρία, Gl. Decuria: Φατρία: Contubernium. "Φατρία, Timæi Lex. 66. ad Herod. 63. Kuster. Aristoph. 106. Reisk. ad Liban. 1, 507. Heyn. Hom. 4, 265. *Φάτρα, *Φατριάκος, ad Herod. l. c. Φατρία, ad Lucian. 1, 349. 762. Heyn. Hom. 6, 436. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Πατρία, Photio σύνταγμα. Φατρία, i. q. συσσίτιον, Joseph. A. J. 3, 10, 5. Τελούμεν τὴν θυσίαν κατὰ φατρίας, B. J. 6, 9, 3. Ὅσπερ δὲ φατρία περὶ ἐκάστην γίνεται θυσίαν. *Φατρεία, Athen. 141. Cf. Ignarra de Phatriis p. 61. Φατρία Conspirationem signif. ap. Canon. 18. Concilii Chalced. cf. Balsam. et Zonar. ad l.] Φατρίαρχος, Præfectus curiæ, s. sodaliti, quod φατρία vocabatur. Dem. (1305.) Εἰλοντό με φατρίαρχον. Φάτριος, Curialis, i. e. Ad curiam pertineas: αἰξ, J. Poll., (3, 52.) Capra quæ immolabatur ab iis qui ejusd. curiæ erant. Sed et Φάτριος Ζεὺς a Bud. affertur e Dem. pro Curialis Jupiter. Habet autem Schol. Aristoph. Φάτριος Ζεὺς, quod vult esse dictum quasi πάτριος, ut supra docui. [Plato Euthyd. "Kuhn. ad Paus. 165. Wessel. Obs. 21." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Φάτριον, τὸ, sive Φάτριον, Locus in quem conveniunt curiales, τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, Eust. 239. quod et 735. ab eo repetitur, addito particip. ὠρισμένος post τόπος: utrobique autem φάτριον. At J. Poll. φάτριον habet, et quidem dicens non simpliciter τόπος, sed ἱερὸν, Templum. Legitur enim ap. eum, Τὸ δὲ ἱερὸν, εἰς ὃ συνέσαν, φάτριον ἐκαλεῖτο. Φατριάκος, Curialis, Ad curiam pertineas. ["Φατριάκος, Dionys. H. 2, 686. (ἐκκλησίαν φατριάκην, Comititia curiata.)" Schæf. Mss.] ΑΤ Φατριάς, Curiones, VV. LL. ["Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss.] Est et VERB. Φατριάω, sive Φατρίζω, pro Sum in consortio curiæ, Sum unus e eurialibus, vel, Sum Particeps curiæ, reddendo ad verbum exp. Suidæ, qui φατρίζειν esse dicit τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχειν. At Eust., s. potius Ælius Dionys. ap. Eust., φατρίζειν esse dicit τὸ εἰς φατρίαν συνιέναι. Idem vero, Eust. inquam, alibi, postquam dixit, Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἰστορίαν φάτριον τόπος ὠρισμένος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, subiungit, Καὶ φατριάζειν εὐφρονέτερον ἐλέγετο παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ εἰς ταυτὸ συνιέναι. Affertur alioqui pro

exemplo prioris illius signif. e Dem. 111(=1054.) Μεθ' ὧν καὶ ὁ Θεόπομπος, ἔως ἔζη, ἐφρατρίαζε. [Φρατρίῳ, Suid. Harpocr. et Phot. in Ναυτοδίκαι. Affertur etiam * Φατρίῳ e Lysia ap. Anecd. Bekkeri p. 115.] Φρατρίαστῆς, Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, [Dionys. H. 1, 236. * Φρατρίαστικός s. * Φρατρίατικός, Dio Cass. 39, 11. 19. 45, 5.] Ceterum addit Eust. illis quæ modo protuli ex eo verbis, Dicebatur autem ΕΤ Φράττηρ per η, ΕΤ Φράτωρ per ω, Qui erat ex eadem phratría, i. e. Curia. Itidemque alibi ex Ἄλῳ Dionysio affert, Φράτορες, Qui sunt ejusd. phratría. Sed prisci DICUNT Φράτερες per ε, a Φράττηρ. Tribui autem Atticis in alio quopiam Lex. nomen hoc Φράττηρ, ibid. testatur. [“ Φράτερες, Titulus est Fabulæ ap. Athen. 343. Λεύων ἐν Φράτερσι.” Schw. Mss.] At J. Poll. habet ETIAM Φραττήρ οἷς, cui videtur eand. dare signif. quam habere Φράτριος cum αἰξ, supra ex eo docui. Multo certe est USITATIUS Φράτωρ pro Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, Qui habet ejusd. curiæ consortium. Redditur autem et generalius nomine Tribulis, Contribulis: licet alioqui φρατρίαν non i. esse q. φυλὴν, antea dictum sit. Dem. Κάλει δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατόρων, ὡς εἶλοντό με φρατρίαρχον: [cf. 1305.] Aristot. Polit. 2. Φράτορα ἢ φυλῆτην. Dicebant autem εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας de iis qui liberos profitebantur. Dem. (1053.) Καὶ εἰσήγαγον τὸν παῖδα τουτονὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἀγνίου καὶ Εὐβουλίδου φράτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τουτονὶ πατήρ Μακαράτου ἐφρατρίαζε. Itidemque dicitur εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς φράτορας. Bud. cum dixisset φρατρίαῖς esse fortasse a quibus vocabulum Confratrias lingua vernacula mutuata sit, subjungit, Et εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγεσθαι, est In eam sodalitatem adoptari: ἀπὸ τῶν φρεάτων, i. e. A puteis, nomen ductum, qui communes erant inter φράτορας. Alibi autem affert illud genus loquendi ex Eodem, ita scribente, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἀρρὴν αὐτῷ οὐδὲ εἰς, μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐποῦδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, Studio contendit ut e filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in ejus familiam transiret, nomenque daret phratría, ut ille ipse vertit. Qui alibi ex Eod. (1313.) affert, Μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσήχθη εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφη εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθη ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῇ Ἡρακλεῖ, Quod in phratríam ad profitendum admissus sum, quod inter populares conscriptus sum: quod ab ipsis inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. Quemadmodum autem habes in isto Dem. I. ἐνεγράφη εἰς τοὺς δημότας post hæc verba, εἰσήχθη εἰς τοὺς φράτορας, sic etiam ἀπογράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας dictum fuisse sciendum est, et activa signif., ἀπόγράφασθαι εἰς τοὺς φράτορας. Plut. Pericle, Συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας. Legimus vero et ap. Suid. Τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σύμβολον εἶχον τῆς συγγενείας. Item, de eo qui φρατρίαρχος vocabatur, Ἐγράφετο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν ἀπατουρίων ἐορτῇ. Apud Eust. vero aliud præterea legimus, quod alioqui huc pertinet: sc. τοὺς φράτορας fuisse Athenis σύστημα quoddam τοὺς τικτομένους ἀπογραφόμενον, ὥστε φανεροὺς εἶναι ὅτι πολῖται εἰσι. Sed nec ea exp. omittenda est, quam Idem tribuit isti nomini φράτορες, dicens esse τοὺς συμφυλῆτας: eadem enim ratione Tribules s. Contribules Latine reddere possumus, uti dixi, licet φυλὴν ἀπὸ φρατρίαῖς distingui perspicuum sit ex iis, quæ supra de hujus vocab. significatione dicta fuerunt. Idem vero exp. et τοὺς συγγενεῖς, sicut φρήττας ap. Hom., τμήματά τινα φυλετικά καὶ συγγενικά, quam expositionem habes itidem ap. Suid., et Hes.: sed hic habet præterea φράτοριν explicatum ἐταίροις et συμμάχοις. Suspicio autem illud συγγενεῖς ab ea γένους signif. esse, quam habet ap. J. Poll., ubi postquam dixit, unamquamque tribum dividi in tres partes, et unamquamque harum vocari φρατρίαν et τριττὴν et ἔθνος, subjungit, Ἐκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γενῆται, καὶ ὁμογάλακτες. Sed

et ipse his addit, Γένει μὲν οὐ προσήκοντες, ἐκ δὲ τῆς συνόδου οὕτω προσαγορευόμενοι. [“ Φραττήρ, Toun. Opusc. 1, 252. Φράτωρ, ibid. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. ad Timæi Lex. 66. Heyn. Hom. 6, 436. Luzac. Exerc. 194. Brunek. Aristoph. 1, 167. Conf. c. πατήρ, 3, 64.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 14.] Est autem ab illa φρατόρων appellatione, ETIAM Φρατορία ap. Suid., i. significans q. Φατρία. Legimus enim ap. eum, Φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔθνος εἶναι τριττὴν, ἥτοι τὴν φρατρίαν, ἢ φρατορίαν. Ubi tamen reponendum censeo φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι, ἔθνος, τριττὴν, etc. ut sc. τὸ αὐτὸ minime jungatur cum ἔθνος, sed dicat idem valere hæc quatuor, ἔθνος, τριττὴν, φρατρίαν, φρατορίαν. Atque ita convenient hæc cum iis quæ J. Poll. habet, scribens unamquamque φυλὴν, Tribum, in tres partes dividi: unamquamque autem vocari τριττὴν, ἔθνος, φρατρίαν. Stare certe nullo modo potest altera illa lectio; nam τὸ αὐτὸ ἔθνος quid dici possit, cum nulla ἔθνους mentio præcedat? [* Φρατορικός, Dem. 1092. * Φρατόριος, Athen 460.]

Est autem IONICUM Φρήττηρ, pro hoc φρατρία, Curia, etc. quo φρήττηρ usus est Hom. II. B. (363.) Κρίν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήττας, Ἀγάμεμνον, Ὡς φρήττηρ φρήττηρ φιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις, ubi Eust. φρήττας exp. τμήματά τινα φυλετικά καὶ συγγενικά. Perinde certe esse puto, Ὡς φρήττηρ φρήττηρ φιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις, ac si quis diceret, Ut curiales curialibus, populares popularibus opem ferant. Hoc autem φρήττηρ tradit Eust. quosdam a φατρία deducere, dicentes in eo abundare prius ρ, et factam esse sync.: alios velle prius esse φρατρία, ut antea quoque docui. Paulo post vero addit e quodam Lex., Atticorum esse φράττηρ, at Iones id efferre per ω: Eosd. vero et φρήττηρ dicere. [“ Wessel. ad Herod. 63. (1, 125.) Heyn. Hom. 4, 265.” Schæf. Mss.] Hinc autem est COMP. Ἀφρήτωρ, Qui in nullius curiæ consortio est, s. sodalitis, II. I. (63.) Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ἐστὶν ἐκεῖνος ὅς πολεμὸν ἐραται ἐπιδημίον ἀκρύοντος. Ab Eust. exp. ὁ μὴ ἔχων φρήττηρ et μεμονωμένος συγγενείας, item ἀπολις. Ego certe existimo ἀφρήττορα hic vocari non simpliciter Qui in nullius curiæ consortio est, s. tribus, nam ex illo possumus hoc intelligere, sed qui ab eo prorsus abhorret. Eandemque interpretationis formam nomini ἀνέστιος dandam censeo: adeo ut hisce duobus significetur Qui ab omni communitate et societate cum hominibus abhorret: tertium autem illud ἀθέμιστος dicatur de eo, qui divina omnia jura contemnit. [* “ Φρήτταρχος, Inscr. Gruteri p. 125. Ignarra de Phratris p. 133. ubi etiam extat θεῶν * φρητρίων.” Schn. Lex.]

ΠΑΤΡΩΣ, ὁ, Gen. πάτωρ, vel πάτρωος, Patronus. Suspiciatur autem Eust. [ad II. B. p. 239, 24.] Ionicæ linguæ hoc vocab. esse potius quam communis; ita enim intelligo, quod dicit de πάτρωος et μήτρωος, ea esse Ἰακὰ μᾶλλον: addit porro significare θεῖους ἐκ πατρὸς καὶ μητρός. Id certe Herod., quem lingua ea uti scimus, aliquot usurpat locis, e quibus duos proferam: quorum unus est hic, 2. Ἀντιμεμύμενον ὅτι ὁ μὲν αὐτοῦ πατήρ καὶ πάτρωος κ. τ. λ. Alter autem est hic, 4, (76.) Εἶναι δ' αὐτὸν Ἰδανθόρσον τοῦ Σκυθέων βασιλέως πάτρωος. Affertur vero et dat. πάτρω ex Eod. (6, 103.) || Sed πάτρωος signif. etiam Progeniitrem a paterno genere, τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, Eust.: is enim postquam dixit quosdam vocare πάτρωος et μήτρωος, quos alii appellant πατραδέλφους et μητραδέλφους, addit, Stesichorum πάτρωα dixisse τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον: idque probat exemplo, quod ibi vide, p. 316. [Barker. ad Etym. M. 1087. “ Ad Herod. 167. 316. 486. Thom. M. 846. 848.” Schæf. Mss.] AT VERO Πατρώος, ὁ, Vitricus: sicut μητριά, Noverca, cujus signif. exemplum Bud. e Pand. affert. [“ Ad Mær. 255, ad Charit. 297. Thom. M. 640.” Schæf. Mss. Plut. Arato 38. Cleomene 11.] J. Poll. tamen I. 3. non valde nomen hoc probat: ei anteponens NOMEN Ἐπιπάτωρ, opus, ὁ, quod est itidem Vitricus. [“ Ad Mær. I. c. Thom. M. 849.” Schæf. Mss.] Sonat vero ἐπιπάτωρ, q. d. Superpater. I. e. Qui superadditur patri, ut ita dicam. Sed mendose ap. eum scriptum esse πατρώον pro πατρώος,

a nominativo πατρώος, admonitus esto lector. Invenitur autem ETIAM Πατρύος ap. Eust.: quæ per vi scriptura conveniet cum scriptura nominis μητρύα, necnon NOM. Μητρύος, quod itidem Vitricum significare docet. Atque adeo cum ita scripserit Eust. Ἰστέον δὲ ὅτι τε καὶ μητρύον οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρώον, * ἄρρενωνυμουντες τὴν μητρύαν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος κ. τ. λ., et cum subjunxerit aliquanto post, de scriptura vocabuli μητρύα disserens, Τὸ δ' αὐτὸ λογιστέον καὶ ἐπὶ τοῦ πατρύος: cum, inquam, hæc ita sint, non immerito fortasse suspicetur quispiam, non πατρύος, sed μητρύος hic ab eo scriptum fuisse; nam πατρώος quidem certe locum hic non habet, cum ea, quæ de scriptura dicuntur, nullo pacto ei conveniant. Alioqui enim cur in illo priore l., ubi πατρώον habemus, non itidem πατρύον scripsisset? Porro ex iis quæ illum de nominis μητρύα scriptura disserere dixi, addit autem, hoc idem nobis in πατρύος considerandum esse, colligo eum in ea fuisse sententia, id enim aperte non indicat, ut putaret in NOMINE Μητρύα esse duas illas syllabas e compositione cum νίος: dicit enim τέθριππος quidem ἀναλόγως vertisse tenuem in aspiratam, quod aspiretur ἴππος: at in μητρύα idem factum non fuisse, sed μητρύα scribere placuisse: quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, s. potius aperte indicat, scr. fuisse μηθρυά, quod itidem de μηθρυός ac παθρυός iudicandum est, sicut τέθριππος, per θ. Verum ad me quod attinet, prorsus ab Eust. de illa terminatione in νια dissentio, eam non e comp. cum νίος, sed simpliciter ἐκ παραγωγῆς esse, s. κατὰ παραγωγὴν ita efferri existimans. ["Ad Mær. 255." Schæf. Mss.]

Vox autem LATINA est Πάτρων, meo quidem iudicio, sicut ET Πατρίκιος, i. e. e Latina Patronus facta. ["Cf. Fabretti Inscr. Domest. 756." Boiss. Mss.] Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem usum huius nominis Πάτρων ap. quempiam perantiquum Scriptorem Gr., antiquiorem quidem certe quam ut e Romano sermone mutuatus id videri queat, mihi ostenderit. Nihil enim me movet quod scribit J. Poll., sc. τοὺς ἀρχηγούς γένους, s. ἀρχηγέτας, qui etiam γενάρχαι ac προπάτορες appellantur, Latine generis auctores, e Virg., dici etiam Πάτρωνας. Hoc inquam minime me movet, quod nequaquam ap. ullum e vetustioribus Scriptt. invenisse eum hanc vocem existimem. Multo vero minus his Schol. Eur. verbis moveor, Ἀπελευθέρους δὲ, ὁ ἀργυρωτός μὲν πρῶτον, εἶτα ἐλευθερωθείς· ὁ δὲ ἐλευθερώσας αὐτόν, Πάτρων, καὶ κλίνεται Πάτρωνος. Est enim hic usus nominis Πάτρων, non, ut ille quem affert J. Poll., remotus aliquantum ab eo quem habet ap. Latinos Patronus: sed cum eo prorsus conveniens, quem ap. illos interdum habuisse, e Plut. etiam discimus. Is enim in Fabio Maximo, postquam scripsit, Οἱ δὲ στρατιώται τοὺς στρατιώτας Πάτρωνας ἡσπάζοντο, addit, Τοῦτο δ' ἐστὶ τοῖς ἀπελευθεροῖς προσφώνημα πρὸς τοὺς ἀπελευθερώσαντας. Alioqui Πάτρωνα sonare i. q. προστάτην, et relationem habere ad κλέντα, Clientem, quod sonat πελάτην, ex eo discimus in Vita Romuli (13.) p. 44. meæ Ed. Ubi docet etiam a Patrone quodam nomen hoc ortum habuisse. ["Thom. M. 849. ad Charit. 415. ad Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Hec. 420." Kall. Mss. * Πατρώνισσα, Gl. Patrona: * Πατρωνεύω. Patrocinator.] Ibid. EST ET Πατρωνεία, quod perinde est ac si dicas Patronatus; magis enim respondere huic nomini existimo, quam nomini Patrocinium, et ab eo exp. itidem προστασία. ["Dionys. H. 1, 258." Schæf. Mss. * Πατρωνικός, Suid. 3, 60.] Alterum quoque nomen LAT. Πατρίκιος, unica quidem certe litera a Lat. Patricius differeus, in eod. Plut. l. habetur: ita ut eadem opera de utroque doceri ab eo possis. Sed vide ut e duabus derivationibus eam sequaris, qua nomen hoc a patris appellatione deducit, non autem eam, qua ἀπὸ τῆς πατρωνείας: cum vel terminatio huic derivationi aperte refragetur. Ceterum quanto manifestius est Πατρίκιος, mere Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Bud. duobus in ll. anrem Suidæ nugis præbuisse, scribentis, Πατρίκιος, πατὴρ τοῦ κοινοῦ: quasi sc. Patricius dicatur ex

eo, quod sit velut Communis pater reip. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas species? contra vero terminationem illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eod. modo terminata vocabula testantur. [Dionys. H. 1, 81. 82. 108. 191. 276.]

"ΠΑΥΡΟΣ, Poëticum adjectivum est, i. significans q. ὀλίγος in prosa, Paucus, Non multus, Il. B. (675.) παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαὸς, Γ. (214.) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως: erant enim Lacoues sua natura βραχυλόγοι, Breviloqui et pauciloqui: unde etiam subiungit, ἐπεὶ οὐ πολὺ μύθος. Utitur etiam comparativo παυρότεροι, Pauciores: Il. O. (407.) οὐδὲ δύναντο Παυρότεροις περ ἔοντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν: N. (739.) μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι, Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχεος Ἀρείον, Pauciolem populum, Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro Parvus, Brevis, Nicand. Θ. (224.) ἄλλοτε μήκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. ["Heyn. Hom. 7, 70. Voss Myth. Br. 1, 125. Toup. Opusc. 1, 366. Valck. Callim. 267. Brunck. Aj. 1022. Parvus, Jacobs. Anth. 6, 207. Simonid. 13. et Jacobs., Apoll. Rh. 1, 573. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελίσματα, Wakef. Herc. F. fin. Παῦροι, Nemo, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss.] "Neutrum plurale παῦρα adverbialiter ponitur interdum pro Paucies, Raro, Non sæpe, "Non multum, Hesiod. Θ. (780.) Παῦρα δὲ πωλεῖται. Alioqui DICITUR Παυράκις e signif., ut ὀλιγάκις. Hes. [Theognis 859.] "Pro παῦρος dicitur ETIAM Παυρίδιος, forma dimin., Pauculus, Paucillus, Hesiod. Ἔργ. (1, 132.) Παυρίδιον Ζῶεσσκον ἐπὶ χρόνον, Ad paucillum tempus. Ex eod. παῦρος COMP. Παυροεπής, Pauciloquus: Erinnae epith. in "Epigr." ["Jacobs. Anth. 8, 48." Schæf. Mss. * Παυράς, i. q. παῦρα, Nicander Θ. 210.] "Παῦρον, Hesychio μικρόν, Parvum, Paucum, ut παῦρον. Sed "addit quosdam exp. μέγα, ἀγαθόν."

ΠΑΥΩ, Finem impono, Finio, Cessare facio s. Desistere, Xen. K. Π. 8, (6, 4.) p. 136. meæ Ed. Τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον, Tunc finem imposuit suæ orationi, Tunc finit orationem suam, quod Finio ponitur et pro Cessare facio. Sic cum jungitur participio, commode reddi potest Finem impono: Isocr. Πόλιν δυστυχοῦσαν παύσαι, Urbis calamitatibus finem imponere: quod perinde est ac si diceretur πόλιν δυστυχίῳ παύσαι. Eadem constr. dixit in Paneg. Ἀλλ' ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω, καθ' ὅσον ὁ λόγος δύναιται, τοιαύτην γνώμην ἔχοντας, Ut finem imponam huic eorum opinioni, Ut desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Ut desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac, quam habent, opinione. Itidem, Στρατηγούντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε, ap. Dem. (1187.) Et παύειν ἄρχοντα ap. Lys., nisi quis ἄρχοντα loco nomiuis habere malit, q. d. Facere desistere a magistratu. Sed redditur potius Abrogare alicui magistratum, imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accus., commodius redditur Reprimo, Coerceo: ut cum dicitur πάντῃ τὴν ὕβριν a Dem. Reprimo insolentiam, Coerceo, etiam Compesco: quæ multo significantius dicuntur quam Fuiem impono insolentiae, Cessare facio insolentiam. Sic ap. Hom. παύειν ἐὼν ῥόον, et aliquoties παύειν χόλον, ac μένος, Reprimere iram s. Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc observandum est, cum dicitur, παύω τὸν σὸν χόλον, τὸν χόλον σου, τὸ σὸν μένος aut τεὸν, tunc, si aliquo istorum verborum uti non velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio ut cesses aut desistas ab ira, Impono finem iræ tuæ: at cum dicitur, παύω ἐμὸν χόλον, s. ἐμὸν μένος, reddi Cesso vel Desisto ab ira: nec solum Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem facio iræ. Sic Il. A. 283. Ἀρτεῖδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ etc. Utrique autem loco convenit verbum Sedo, cum dici possit παύω τεὸν μένος, Sedo iram tuam: itidemque παύω ἐμὸν μένος, vel simpliciter παύω μένος, aut παύω χόλον, Il. T. (67.) Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, Sedo iram meam. Cui

imponere calamitatibus. Ad quam interpr. nisi quid nos confugere cogat, cum hunc vocis παύσασθαι usum nullo alio exemplo confirmari videam, malim exponere, Finem malorum habere, invenire. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, παύω in quibusdam ll. posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quæ sunt propria vocis passivæ παύομαι: ita vicissim esse ubi παύομαι reddi possit Finem impono, Finio, quæ alioqui proprie activæ voci παύω conveniunt: ut sc. cum dicitur παύομαι τοῦ δρόμου: hoc enim reddere potes non solum, Finem facio currendi, Desisto a cursu, sed etiam, resolvendo orationem in aliam structuram, Finem impono cursui, Finio cursum, aut etiam Sisto cursum; nam qui dicit παύομαι τοῦ δρόμου, i. e. Finem facio currendi, Desisto a cursu, Desino currere, non aliud dicit quam παύω τὸν ἐμὸν δρόμον: ut vicissim qui ita loquitur, παύω τὴν ἐμὴν ὁργὴν, Finem impono iræ meæ, perinde est ac si diceret Finem facio irascendi, Desino irasci. At vero in παύσασθαι κακῶν idem non spectatur, cum is, qui dicit παύομαι τῶν κακῶν, Finem habeo malorum, non continuo dicere possit παύω τὰ κακὰ, Finem impono malis: nihilo certe magis quam is, qui dicit Convalesco ab hoc morbo, vel Sanatus sum ab hoc morbo, dicere potest itidem, Sanavi me ab hoc morbo. Ceterum affert Bud. e Synes. παύομαι cum gen. τῆς ἀρχῆς, expositum activo itidem verbo, sc. Abdico, cum accus. Me: nam παύομαι τῆς ἀρχῆς redditur Abdico me magistratu. Simul tamen vertit hoc verbum et neutro Abeo: interpretans, Abeo magistratu. Ut porro παύω genitivo junxit Soph., juncta præp. ἐκ; sic παύομαι Aristoph. (B. 1531.) ubi dicit παύομαι ἐκ μεγάλων ἀγέων: quod παύομαι redditur rursus passivo verbo Recreor.

Παύομαι in altera constr., sc. cum participio, proasæ potius quam carmini usitatum, Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἔδεισάν τε καὶ ἰκέτεον παύσασθαι ὀργιζόμενον, ubi observa παύσασθαι ὀργιζόμενον eadem signif. qua habuisti supra παύσασθαι τῆς ὀργῆς. Tale est παύομαι διψῶν, (K. Π. 1, 3, 10.) Et παύομαι φονέων, Thuc. Plato quoque dixit de Rep. 1. Ἐπειδὴν αἱ ἐπιθυμίαι παύσονται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. Jungitur vero et participio passivo, ut παύομαι βασανιζόμενος, Desino torqueri, ap. Antiphonem. Pro quo et παύομαι στρεβλούμενος ap. Eund., Ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσαιο στρεβλούμενος ὅποτε εἴποι τὰ τοῖσι δοκούντα. Sic Παύσασθαι ὀδυνώμενος, Plato de Rep. 9. Et, Παύομαι ταπαττόμενος, Plut. Solone, Desino trahi.

Παύομαι sine adjectione etiam ponitur, relinquendo, ut opinor, subaudiendum participium, aut certe gen. Aliquos tamen excipio locos, cujusmodi est hic Gregorii, Ταῦτα πέπανται, pro Hæc desita sunt haberi, desierunt. Sed et in hoc Gellii loco, Disciplina tibiis canendi desita est, sicut Desita est sine adjectione ponitur, non dubium est quin de πέπανται idem dici hic possit. Alioqui ponitur pro Quiescere, s. Requiescere: in qua signif. frequentius est ἀναπαύεσθαι. Sed et pro Quiescere in ea signif., qua dixit Virg. Flammam quiescere, Æn. 6. Postquam collapsi cineres, et flamma quievit. Nec enim dubium est quin tale sit istud Homericum, παύσατο δὲ φλόξ, atque adeo Virg. id exprimere voluerit: Il. Ψ. (228.) Τῆμος πυρκαῖη ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ. Quod si παύεσθαι reperiatur et pro Tacere, sicut de παύε dictum fuit supra, tunc quoque verbum Quiescere ejus interpretationi adhibere poterimus, cum Terentio; si tamen eos sequamur, qui in quibusdam ejus ll. accipi simpliciter putant pro Tacere, a quibus ego dissentio. At vero Desinere ita sumi ab hoc ipso Comico, minime controversum est. Sed in VV. LL. e Theophr. affertur παύεσθαι oppositum etiam τῷ ἴστασθαι, significanti Reniti et obsistere: H. Pl. 5, 8. Εὐκρίστα δὲ καὶ εὐσχεῖστα τὰ ἐνικρότερα τῶν πάντων ξηρῶν τὰ μὲν γὰρ παύονται, τὰ δὲ ἴστανται. Afferturque ad hujus interpr. confirmationem, e Plin. 16, 43. Arida latius quam viridia serris cedere. Sed quibusdam suspectum est παύονται in illo Theophr. 1., cum alioqui constet Plinium quæ ibi dicit, ex ipso Theophr. mutuari.

A MONOSYLL. Παῦ per apoc. pro παῦσαι dictum fuisse, testatur ap. Eust. [Od. A. p. 43, 45.] Ælius Dionys. sed ambiguum est intelligatne pro παῦσαι infinitivo activo, an pro παῦσαι imperativo medio. Ego certe de hoc potius quam de illo intelligendum putarim.

[“ Παύω, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. Heringa Obs. 145. ad Charit. 254=686. ad Il. N. 424. ad Herod. 335. ad Xen. Eph. 239. Valck. Hipp. p. 237. Markl. Suppl. 310. Il. O. 459. coll. Wolf. Proll. 225. Heyn. Hom. 6, 208. 7, 77. Brunck. Aristoph. 1, 34. 3, 37. De constr., ad Xen. Mem. 4, 2, 17. Phalar. p. 28. ad Herod. 536. 613. Brunck. CEd. C. 1751. Παύω τινά τινος, Ind. Xen. Mem. Τὸν νοσοῦντα παύειν, Simon. Dial. 100. Παύε, Brunck. Aristoph. 3, 42. Epigr. adesp. 661. Heyn. Hom. 5, 586. 6, 31. Heind. ad Plat. Phædr. 193. Vox celeustæ, ad Lucian. 1, 240. Πάσαι, Lobeck. Aj. p. 413. Παύση —; Lennep. ad Phal. 45. Act. pro med., Ruhnke. ad H. in Cer. 351. ad Il. I. 260. Brunck. Phil. 1275. De act. et med., Jacobs. Anth. 6, 402. Brunck. Aristoph. 1, 159. Kuster. 71. Thom. M. 230. 696. Diod. S. 1, 429. Eur. Herc. F. 675. Leon. Tar. 4. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 89. Toup. Opusc. 2, 133. Valck. Diatr. 87. Dawes. Misc. Cr. 324. Plut. Mor. 1, 861. 863. Porson. Med. p. 28. Aristoph. A. 634. Boiss. Philostr. 569. Cum participio, Schol. ad Lucian. 1, 3. Valck. Phœn. p. 375. Brunck. Apoll. Rh. 169. Cum infin., Longus p. 41. Pass. An accus. regat, Heind. ad Plat. Apol. p. xiii. Ἐπαύθη, ἐπαύσθη, Wessel. Add. ad Herod. 65. (Buttm. A. Gr. 1, 448.) Παυθῆναι, ad Dionys. H. 1, 193. 2, 728. 3, 1342. Πεπαύσομαι, Wakef. Trach. 587. Πεπαύσομαι, παύσομαι, Mær. 293. et n. Plusquamperf. pass., Thom. M. 54.” Schæf. Mss.]

Πανσιβακτροί, οἱ, q. d. Ad sedandum utentes baculis, in VV. LL. Baculis robustis utentes, nt qui fustibus lites sedant et dirimunt. At Hes. habet duntaxat, Πανσιβάκτρων, ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων: quæ scriptura mendosa esse videtur; ac certe, sequendo illam exp. quam habent VV. LL., reponendum esset ἰσχυραῖς βακτηρίαις χρωμένων. Alioqui possit etiam suspicari quispiam, eum scripsisse ἰσχυρῶν seorsum, et addidisse, βακτηρίαις χρωμένων. Sed et illa ipsa vox πανσιβακτροί nou immerito suspecta cuipiam fuerit. [A Schneidero non agnoscitur. * Πανσίκκος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 292. “ Schol. Pind. O. 2. 1.” Boiss. Mss.] Πανσίλυπος, Mærori finem imponens, afferens, Mærorem cessare faciens. Sedans mærorem, ut πανσίλυπος ἄμπελος vocatur a quodam Poëta ap. Athen. (40.) Mæroris sedatrix vitis, quod vini potu exhilarentur homines. Sic et poculum illud, quod in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum erat, πανσίλυπον vocabatur, ut habent VV. LL. Ibid., Jovis esse dicitur epithetum ap. Soph. (Nauplio Fr. 1.) Sed et quendam lapidem vocatum fuisse πανσίλυπον, quod si quis dum in luctu versatur, eum nactus fuerit, continuo mala ejus finiantur, ex Jasone Byzantijs discimus, Ἐν Στρυμόνι ποταμῷ γενᾶται λίθος πανσίλυπος καλούμενος, δν. ἐὰν εὖρη τις πενθῶν, παραχρῆμα παύεται τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς. Quinetiam villa quædam Campaniæ Pausilypum dicta fuit, ut testantur cum alii, tum Plin. Hoc autem nomen ab amœnitate obtinuit. [Eur. Bacch. 771. “ Heyn. Hom. 8, 255. ad Charit. 358. Brunck. Soph. 3, 429. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 22.” Schæf. Mss. “ Vitiosum Πανσόλυπος, Nicet. Eugen. 4, 217. 6, 241.” Boiss. Mss.] Πανσινύσταλον, Quod dormitationem reprimit, vigilare facit, Eust. Od. A. p. 1491. Ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι, τὸ παρὰ τοῖς μεθ’ Ὀμηρον γρηγόρειον ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδοντο, φασίν, ἀλλ’ ὕδωρ μελίκρατον. Quibus addit, Homericis illi κρατῆρι similis etiam esse, quod ab Ælio Dionysio commemoratur πανσινύσταλον, et ab eo esse dicitur vel βρώμα, vel aliquid hujusmodi. Esse autem πανσινύσταλον ajunt, inquit, simile ei quod dicitur Ἐγρηγόρειον: quo significatur, τὸ ποιοῦν ἐγρηγόρειναι, καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον. Observa autem obiter, hic quidem Ἐγρηγόρειον, illic autem SCRIBI Γρηγόρειον. Est alio-

qui in usu potius, sicut ἐγρηγόρσις, ita etiam ἐγρηγόρσιος, et quidem significans ποιῶν ἐγρηγορέναι, sequendo ejus exp., i. e. Faciens vigilare, s. Vigiliis afferens. Quod autem ad compositionem nominis hujus παυσινύσταλον attinet, existimo in eo νύσταλον substantivi fungi vice, cum tamen extra compositionem non inveniatur, quod quidem sciam: sed tantum NOMEN Νυσταλέος adjectivum, significans non Dormitationem, sed Dormitatore, aut etiam Dormitabundum. Neque enim hac voce, ad exemplum aliarum complurium a me ficta, uti dubitarim. Πανσίπονός, ὁ, ἡ, Labori finem imponens, A labore recreans, Eur. [Iph. T. 451. Aristoph. B. 1356. Orph. H. 49, 6.] At vero COMP. Πανσάνεμος, amittit t, quod in præcedentibus comp. habes. Vocavit autem πανσάνεμον θυσιάν Æsch. (Ag. 222.) Sacrificium sedans ventos, s. placans, ut locutus est Virg., i. e. quo impetramus sedationem ventorum. [*“Πανσανίας, Jacobs. Anth. 6, 318. Brunck. Soph. 3, 488.” Schæf. Mss.]

Παῦσις, Cessatio, Requies, vel Sedatio, [Gl. Interdictum. “Matthæi ad Epist. ad Corinth. p. 231.” Schæf. Mss. Eust. II. A. p. 104. LXX. Jerem. 48, 2.] Pro quo dicit HOM. Πανσωλή, alique Poætæ, ut II. B. (386.) Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσειται οὐδ’ ἡβαιόν. Item πανσωλή πολέμοιο, in alio ejus loco. [“Koen. ad Greg. Cor. 269.” Schæf. Mss.]

Πανστέον, Adv. positionis, ut vulgo appellant, Cessandum est, Finem facere oportet, παύεσθαι δεῖ. Sed interdum et activa signif. pro παύειν δεῖ, Facere oportet ut quis cesset. Plato, Πανστέον προειδόντας αὐτοὺς τὸν θάνατον, Operam dare oportet ut desinat mortem prævidere, q. d. Faciendi sunt cessare a, etc. [Πανστέα, Gl. Compescenda.]

Πανστήρ, ἦρος, ὁ, ITEM Πανστήριος, Sedator, Sedativus. Sonat autem πανστήρ quidem, Sedator: at πανστήριος, q. d. Sedativus, Sedatorius. Vel Qui finem imponit, cessare facit. Alexis ap. Athen. (449.) vocat somnum πανστήρα βροτειῶν πόνων, Qui finem imponit humanis laboribus, requiem affert a laboribus mortalium: “Υπνος βροτειῶν, ὃ κόρη, πανστήρ πόνων. At πανστήριος sub nomine Sophoclis habetur in VV. LL. [Vide Œd. T. 150.] Ubi πανστήρια sunt etiam Obices, Septa: quod Hes. exponat προβλήματα, ἢ φράγματα. Qui et πανστήρια ὄρη appellatos tradit Achææ montes in quibus mortuus est Orion. [Πανστήρ, Soph. El. 304. “Valck. Hipp. p. 313. Wakef. Phil. 1438. Jacobs. Anth. 12, 347. Πανστήριον, Argum. Soph. Œd. T.” Schæf. Mss. * Πανστήρης, unde] Πανστικός, Vim sedandi habens, VV. LL.

[* Πανστός, unde] * Απανστός, ὁ, ἡ, Indesinens, Non cessans, Irrequietus, Fine carens, Perpetuus, Sempiternus: ut Cic. ἀπανστος βίος ap. Plat., p. 23. mei Lex. Cic., vertit Sempiterna vita. Apud Thuc. autem (2, 49.) ἃ δόξα reddi etiam potest passive, Insedabilis sitis, Sitis quæ sedari non potest. Idem ἃ γλῶττα signif. passiva, q. d. Incoercibilis lingua, Lingua quæ coerceri non potest. [Dionys. H. 455, 1. Aret. 59, 7. “Markl. Suppl. 79. Jacobs. Anim. 46. Valck. Callim. 258.” Schæf. Mss. Soph. Aj. 1209. Plato Timæo p. 36. Polyb. 1, 57, 7. 7, 15, 1.] * Απαύστως, et * Απανστί, Indesinenter, Incessanter, Irrequiete, Sine quiete, Aristot. de Mundo, Συναναχορεῦει πᾶσι τοῖς ἀπαύστως. [“Απαύστως, Heyn. Hom. 8, 656.” Schæf. Mss. Proclus p. 41. Ed. Bas. 1540. Eust. ad Dionys. P. p. 167. * Απανστί, Dio Cass. 37, 50. * Δύσπανστος, Euseb. H. E. p. 133=164. * Νήπανστος, Indesinens, Lycophr. 972.]

AT VERO Παῦλα peculiarem formam habet: quo vocabulo significatur Cessatio, Intermissio, Requies, Finis. Plato Phædro, Τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον τὸ δὲ ἄλλο κινεῖται, καὶ ὑπ’ ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς: quæ Cic. ita est interpretatus, Quod semper movetur, id æternum est; quod autem motum affert alicui, quodque ipsum agitur aliunde, quando finem habet motus, vivendi quoque finem habeat necesse est. Plato Epist. 7. Οὐκ ἔστι παῦλα κακῶν τοῖς στασιάζουσι. A Bud. exp. non solum Finis, sed et Clausula, in isto l. Aristot. Polit. 7. Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιίας ἡ σύζευξις συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως. [“Ad Mær. 26.

Thom. M. 59. ad Diod. S. 1, 360. Musgr. El. 161.” Schæf. Mss.]

* Αναπαύω, Requiescere facio, Requiem s. Relaxationem do: ἀπάπανεσαντὸν, Da tibi requiem, teipsam requieti, quieti. Sed dicitur interdum ἀναπαύω ἑμαυτὸν vel ἀναπαύω σε, simpliciter: interdum ad accus. personæ additur gen. rei: ut ἀναπαύω σε τοῦ ἔργου. Xen. K. II. 7, (1, 2.) Πρὶν δὲ ὄρεσθαι τοὺς πολεμίους, εἰς τρεῖς ἀνέπαινε τὸ στράτευμα, Matth. 11, (28.) Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς, Vobis requiem a labore tribuam, II. P. (550.) ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαινε ἐπὶ χθονί. Rursus Xen. (Ἰππαρχ. 4, 1.) Ἀναπαύειν τοὺς ἵππους του βαδίζειν. || * Αναπαύομαι, Quiesco, Requiesco, Xen. K. II. 4, (5, 10.) Σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας, Tu, o nuntie, requiesce, siquidem te fatigasti, ubi absolute ponitur. Sæpe autem genitivo jungitur, ut ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, A laboribus requiescere: Isocr. Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, ubi loquitur περὶ τῶν εἰσφορῶν, quasi de laborioso quopiam onere. Nonnunquam ita constructum exp. Cesso, Desisto, Desino. Interdum additur præp. ἐκ: Lucian. Ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. || Ἀναπαυόμενον ὕδωρ, ad verbum Requiescens aqua, dicitur Aqua certi cujusdam fontis, s. potius ipse fons ap. Dodonam, quia non perennem habet aquam, Etym. || * Αναπαύομαι, e Dem. (1046.) citatur pro Donor immunitate: quæ signif. si vera est, ejus ratio hæc fuerit, quod quædam sunt munia, a quibus qui est immunis, velut ab onere gravi videtur requiescere. || * Αναπαύομαι, Suidas exp. τὸ ἀνακλινόμεναι ὡς πρὸς ὕπνον, Cubo ut somnum capturus, Xen. K. II. 8, (7, 2.) Ἐδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλήθη, 6. Ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διαγαγόντες καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. || * Αναπαύεσθαι, Mori, Herodian. (1, 4, 18.) de Marco imperatore loquens, Νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μίας, ἀνεπαύσατο. Sic usurpatur et a Theodorito. Dicitur et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου. Idem suum Quiescere, de morte dicunt Lat.: Ovid. Longa quiescendi tempora fata dabunt. [“Thom. M. 230. Jacobs. Anth. 6, 426. 7, 305. 9, 25. 220. Anyte 7. Huschk. Anal. 232. Boiss. Philostr. 331. Wakef. S. Cr. 4, 245. ad Charit. 222. 387. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. Mær. 16]. et n., Toup. Opusc. 1, 291. Valck. Hipp. p. 313, ad Plut. Mor. 1, 896. An cum partic., Schneid. Anab. 199. De act. et med., Kuster. V. M. 12. * Αναπαύομαι, Morior, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 36.” Schæf. Mss. “* Αναπαύεσθαι φίλῳ dixit Epictetus Diss. 2, 13. pro Acquiescere, Fiduciam suam reponere in amico.” Schw. Mss.] * Ἀνάπαυμα, τὸ, Requies, i. q. sequens ἀνάπαυσις: sed ap. Poetas illud nomen frequentius, hoc in prosa. [“Anyte 7.” Schæf. Mss.] Dicitur et * Ἀμπανυμα per sync., Hesiod. Θ. (55.) Λημοσύνην τε κακῶν, ἀμπανυμά τε μερμηράων. Ἀνάπανσις, ἡ, Requies, Intermissio a labore, Requies a labore, Xen. K. II. 7, (5, 17.) Δοκεῖ μοι καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀναπαύσεώς τινας ἀζύον τυγχάνειν. Cum gen. Plut. Lycurgo, Τῆς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήσεως ἀνάπανσιν εἶναι τὸν πόλεμον. In VV. LL. exp. etiam Respiratio, ex Aquila Romano; e Quintiliano, Respiratio et mora. || Accipitur etiam pro Quietate quæ est in dormiendo: ut et Lat. Quietem appellant somnum. [Lucian. 2, 70. “Anyte 9. Thom. M. 59. Casaub. ad Athen. 1, 49. Conf. c. ἀνάπαυλα, ad Dionys. H. 3, 1860.; cum ἀνάπνευσις, Heyn. Hom. 7, 458.” Schæf. Mss. * Ἀναπαύσιμος, Theophyl. 1, 434. * Ἀναπανστήρ s. * Ἀναπαντήρ, unde * Ἀναπαντήριος, Jacobs. Anth. 6, 349.” Schæf. Mss. “Vide Ind. ad Procop. Hæschel.” Kall. Mss. Liban. 1, 284. Aliter, * Ἀναπανστήριος.] Ἀναπαντήριον, VEL Ἀναπανστήριον, τὸ, Locus in quo quies capitur, Locus quietis, Bud. subjungens hunc Xen. l. (Ap. 4, 3, 3.) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δομένοις οἱ θεοὶ τὴν νύκτα διδάσσι, κάλλιστον ἀναπαντήριον. Magis tamen proprie, meo quidem judicio, nox dicitur Tempus quietis quam Locus quietis: dicitur alioqui ἀναπαντήριον eadem forma, qua κοιμητήριον. || Ἀναπαντήριον, τὸ καταξενυγνύτων ἐπίφθεγμα, ut ἀνακλητικόν, Cum receptui canitur, Bud. [“Ind. Xen. Mem. Fischer. ad Anacr. p. 14.” Schæf. Mss. * Ἀ-

ναπαύστρα, i. q. ὁκλαδίας, Schol. Lucian. 2, 329. Reitz.] Ἀνάπαυλα, η, i. q. ἀνάπαυσις, Quies, Requies, Herodian. (7, 5, 5.) Δεδωκὼς τοῖς καμάρτοις ἀνάπαυλαν, Thuc. (2, 75.) Διηρημένοι κατ' ἀναπαύλας, Vicibus quiescentes, Laur., In orbem operi succedentes, Bud. || Locus quietis, Mansio, Deversorium, Plato de LL. 1. Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν, ὡς εἰκός, πνίγους ὅντος τανῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν εἰσὶ σκιαραί. ["Valck. Diatr. 43. Act. Traff. 1, 215. Toup. Opusc. 2, 34. Thom. M. 58. ad Diod. S. 1, 193." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 266.] Ἀνάπαυλις ap. Hes., i. q. ἀνάπαυλα: nam Ἀνάπαυλα exp. ab eo ἀνάπαυσις: deinde Ἀνάπαυλις, ἀνάπαυσις, κατὰπαυσις. [* Ἀναπαύλησις, Schæf. ad Dionys. H. l. c.:—"Oraculum ap. Phlegont. Trall. c. 2. Οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν. Bast. Ep. Cr. 45.:—"Οὐ dit ἀνάπαυσις et ἀνάπαυλα; mais je doute qu' ἀναπαύλησις soit un mot Grec. Le manuscrit met l'accent de cette manière, ἀνάπαυλησις." Hoc me movet, ut scr. suspicer: Οὐδ' ἄρ' ἀνάπαυλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν. Jam agnoscis paupum Homericum, Il. B. 379. Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἐπειτα Τρωσὶν ἀνάπαυλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν." Per sync. autem dicitur Ἀμπαύω pro ἀναπαύω, ET Ἀμπαύομαι pro Ἀναπαύομαι, Theocr. 1, (17.) κεμακὼς ἀμπαύεται: et ἀμπαύσασθε in Epigr. Requiescite. [Lobeck. Phryn. 340. "Musgr. Hel. 1351. Jacobs. Anth. 7, 192. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss.] Ἀμπαυμα, itidem pro ἀνάπαυμα. Hesiod. (Θ. 55.) ἀμπαυμά τε μερμηράων, Requies curarum, ["Jacobs. Anth. 11, 231. ad Anacr. p. 14. Fisch." Schæf. Mss.] Sic Ἀμπαύσις pro Ἀνάπαυσις, Requies, Epigr. [* Ἀμπανστήριος, Herod. 1, 181. θῶκοι.] ITEM Ἀμπανστήριον, pro Ἀναπανστήριον. [* Ἀναναπαύομαι, Polyæn. 1, 14. p. 21.] Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem vel Requiem aliquam do, Recreo: διαναπαύσαι τὸν στρατὸν, Plut. (Marcello 6.) Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαύσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum et quieti reddere non licuit, Bud.: Greg. Naz. autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνοους, quod redditur, Recreare labores; at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, Requiem aliquam dare a laboribus s. Intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed Requiem aliquam: ut eam signif., quam habet præp. Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam. "Διαναπαύω, Interquiescere jubeo, Interposita quiete refocillo et re-creo, Reficio, Plut. (Antonio 38.) Πρὶν διαναπαύσαι τὸν στρατὸν ὁκτακισχίλιον σταδίων ἀποτερνιχόμενον πορείαις, Greg. Ὡς περ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι τοὺς πόνοους διαναπαύανσι, Laboribus defessum corpus reficiunt, Labores cessare faciunt, interposita quiete. Ubi nota de re inanimata etiam dici. Rursum de re animata pro Sedere et tacere jubeo, Bud. e Plat. Διαναπαύσωμεν αὐτόν." || Διαναπαύομαι, Interquiesco, "Quiete interposita cesso," Cebes Theb. Κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Bud. exp. Interquiesco, et Paulum intermitto, affeunte ex Appiano, Ὡς περ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαύόμενοι. [Ælian. V. H. 15, 12. "Dionys. H. 5, 69. Bast über Plat. G. p. 126. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. ad Lucian. 1, 475." Schæf. Mss. * Διανάπαυσις, Aristot. de Spirit. 8. p. 334.] "Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum, Greg. Naz. Ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἀγίαις δυνάμεσι. Dicitur et τοῖς δεδογμένοις Ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus judicatis." ["Theoph. Bulg. in Lat. 265. Ming." Boiss. Mss.] Ἐπαναπαύομαι, q. d. Superquiesco, Herodian. 2, (1, 3.) Ὦν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκρατῶντο, οἱ δὲ ἐργηγορότες, κάκεινοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο, κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπ' ἀναπαύοντο, q. d. Superquiescebant manibus tenentibus hastilia, pro Quiescebant super manibus, i. e. innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbabant. Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel

hic Ovidii versus ostendit, Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit. At Polit. pulcrum hanc descriptionem hominum qui se a somno vix defendere possunt, in sua interpr. minime expressit; quippe qui ita reddiderit h. l. Partim ebrios dormitantesque, ac manu languida tenentes hastilia. Porro cum dico hic Quiescebant s. Requiescebant, intelligendum est non pro Somnum capiebant, sicut et Quies de Somno sæpe dicitur, sed simpliciter de Illo requiescendi modo, qui est hominum se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt; dicit enim οἱ δὲ ἐργηγορότες. Ad hanc autem signif. pertinet illa exp. quam dat Suid. verbo ἀναπαύομαι, ut ante docui, sc. ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον. [Ælian. N. A. 5, 56.] || Ἐπαναπαύομαι, metaph. ut Latine Acquiesco. Acquiescere, inquit Bud. Annot. in Epist., interdum est Affectum animi sistere, et oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium caritate acquiescimus. Et pro Deiotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultuque acquiesco; te unum intueor; ad te unum omnis mea spectat oratio. Sic Curt. Parum est enim, tot modo liberorum parentem, in unico filio acquiescentem, eo quoque orbari? Ubi Acquiescentem vult esse quod Græce diceretur ἐπαναπαυόμενον, et ἀρεσκόμενον, et ἐνασμενίζοντα, cum dat. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque signif. veri posse Requiescere: sic utendo ut Cic. usus est, Or. pro Cælio, Hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. [* Προαναπαύω, Basil. 2, 680. "Προαναπαύομαι, Ante morior, Euseb. H. E. 271." Kall. Mss.] Προαναπαύομαι pro συναπαύομαι, vide cum proxime sequenti Συναπαύομαι. [Act. vox Προαναπαύω, Polyb. 4, 73, 3. 5, 7, 3. "Aster. Hom. p. 40." Boiss. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. p. 19. ad Phalar. 246. Diod. S. 2, 611." Schæf. Mss.] Συναπαύομαι, Simul quiesco, requiesco, Una cum alio quiesco: et quidem intelligendo vel simpliciter, vel pro Quietem capio, ut loquuntur Poetæ, i. e. Somnum. Unde dicitur etiam συναπαυέσθαι γυναικέ. At vero Sapient. 8, (16.) itidem dicitur προαναπαύεσθαι αὐτῇ, nove pro συναπαυέσθαι: nisi forte hæc vera est lectio. [Plut. Bruto 13. "Wyttenb. Ep. Cr. p. 19." Schæf. Mss.]

Ἀποπαύω, Cessare facio s. Desistere. Cum accus. et gen.: accus. personæ, gen. rei. Apud Xen. (Ec. 14, 8.) inquit Bud., ἀποπαύω τῆς χρήσεως, Abdico munere: ita dictum ut παύω τῆς ἀρχῆς. Sic ἀποπαύω τὸ παιδίον τοῦ γάλακτος, pro ἀπογαλακτίζω. Apud eund. Xen. A. (1, 6.) Ἀποπαύσας τοῦ ὅπυτε βούλονται ἐκαστοὶ γυναῖκα ἄγεσθαι, ἔταξεν ἐν ἀκμαῖς τῶν σωματικῶν τοὺς γάμους ποιέσθαι. || Citatur præterea e Soph. Aj. (1206.) ἀποπαύειν ἐρώτων, pro Privare amoribus. Exp. etiam Compesco, Inhibeo, Il. Σ. (267.) Νῦν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα Ἀμβροσίη, T. (119.) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ubi Eust. Τοῦ δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασαφητικόν τι τὸ, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ἤγουν ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρὸν, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸν τόκον. Idem Eust. paulo ante hæc verba, ἀπέπαυσε τόκον exp. ἐπέσχε τὸν τοκετόν. Notandum est autem, in his duobus Il. Homeri ἀποπαύω unicum habere casum, sc. accus.: et in priore quidem loco, accus. personæ; in posteriore autem rei. || Ἀποπαύομαι, Cesso, Desisto, Desino, Finem facio, Il. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Cessa s. Desiste præliari, aut Desine, Finem fac præliandi. Nisi malis, nomen reddens nomine, dicere Absiste prælio. Sic ἀποπαύει μάχης, Il. (121.) Ἐκτὼρ τίπτε μάχης ἀποπαύει; Hector, cur absistis pugna? Apud Xen. itidem cum gen. K. Π. 7, (5, 22.) Οἱ τε ὑβρίσταί ἵπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἤττον γίγνονται, Mordere desinunt. Ponitur etiam absolute ap. Euandem pro Desino: Il. E. (288.) ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' ὅτω Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν κ. τ. λ. Item Φ. (372.) ubi pro eod. usurpatur et simplex; scribitur enim, Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύομαι, εἰ σὺ κελεύεις Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. Apud Theognin initio Γνωμῶν opponuntur ἀρχόμενος, et ἀποπαυόμενος, Exordiens et Finiens, Finem faciens, οὐποτε σεῖο Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. || Exp. etiam aliquando

Quiesco, Requiesco : absolute se. tum quoque pos-
 itum. [“ Thom. M. 230. Markl. Suppl. 566. 638.
 Jacobs. Anth. 9, 276. Theocr. 1, 138. ubi v. Valck.”
 Schæf. Mss. * Ἀποπνεύσας, Clem. Alex. Str. 7, 16.
 * Ἀπέπνευσε, Aret. p. 13. Suid. 1, 270. “ Dionys.
 Areop. 161.” Kall. Mss. * Ἀποπνεύσας, Orph. Hymn.
 38, 3. * Ἀπόπνευστος, unde] Δυσσπώπνευστος, Cui vix
 finem imponere possumus, Vix sedabilis : [affertur ex
 Hesopo in Schn. Lex.] At in VV. LL. exp. Strenuus
 in bello ; quæ signif., undecunque sumta sit, non
 video quomodo huic vocabulo convenire possit.
 Quod autem ibi additur, δυσσπώπνευστος esse etiam
 Qui difficulter avellitur, ita enim reponendum pro
 evellitur, aperte falsum est, et voci δυσσπώπνευστος,
 non autem huic, convenit. Itidem vero δυσσπώπνεύ-
 στως, quod ibi exp. Firmissime, perperam scriptum
 est pro δυσσπώπνευστος.

διεπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do : sicut et διαναπαύω expositum supra fuit. Sed affer- tur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, Quiesco, Cesso, Desisto, Desino, e Plat. de Rep. Et cum partic., ex Eod. in Timæo, Διαπάζεται γινόμενον pro Desinit fieri. [“ Thom. M. 230. 696. ad Dionys. H. 5, 69.” Schæf. Mss.] Διάπαυμα, εἰς Διάπανοις, In- termissio, etiam Cessatio. [Διάπαυμα, Plato de LL. 7. p. 394=824. Intervallum, Inscr. Sicula Gruteri p. 212. Ταῦ ῥοῦσκον ταῦ ἐκ τῷ δ. πέοντος. * Διάπαν- στος, unde * “ Ἀδιάπανστος, Xen. ap. Bekk. Anecd. 344.” Boiss. Mss. Polyb. 4, 39, 10. * Ἀδιάπανστος, 1, 57, 1. 22, 11, 7.]

“Ἐκπαύω, Cesso, Desino, Quiesco.” [Ἐκπαύω, Cessare facio, Eur. Ion. 144. “Ad Dionys. H. 1, 193.” Schæf. Mss. Inc. Job. 3, 17.] “Ἐκπαύω, “Hes. exp. ἀνέπαυμα, Quies,” [* Ἐπιπαύομαι, Quint. Sm. 9, 33.]

Καταπαύω, Cessare facio s. Desistere, Finem im-
pono, Sedo. Interdum, Compesco, Reprimo, Coer-
ceo. Od. Δ. (583.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον
αἰὲν ὄντων, Sedavi iram, vel Placavi. Hesiod. autem
dixit καταπαύειν νεῖκος, Sedare litem, Θ. (87.) Αἰψά
τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Utitur et
cum accus. personæ, pro Compescere, Coercere :
quam signif. habere interdum et simplex παύω, ostendi
supra, ut Il. O. (105.) Νήπιοι, οἳ Ζῆνι μενεαίνουмен
ἄφρονέουσιν, Ἥ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσπον
ιόντες. Hic enim non dubium est quin καταπαυέμεν,
quod est pro καταπαυσέμεν, multo aptius reddatur
verbo Compescere, aliove hujusmodi, quam verbo
Sedare, ut habet vulgata interpr. Existimo autem
posse etiam reddi, hoc quidem in loco, Revocare a
consilio, ab instituto, incœpto. Nam quem revoco
ab incœpto, facio ut is desistat ab incœpto : quo lo-
quendi genere Virg. uti satis notum est. Idem Od.
B. (244.) Ἡμεῖς στῆντων καταπαυέμεν : cum eadem
signif. et de re ead. loquens usus esset verbo κατερύ-
κειν : in hoc versu, qui est quartus ab illo, Παύρους
μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ὄντες. Sed hoc non
considerantes Interpr., κατερύκειν quidem verterunt,
Compescere, Coercere : at καταπαυέμεν, Quiescere,
Desistere. Invenitur denique ap. eund. Poëtam cum
accus. personæ, adjunctum habente participium : Il.
Π. (618.) Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὄρχηστήν περ
έοντα Ἐγχοῦ ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἰ σ' ἐβαλόν
περ : hic enim dico κατέπαυσε jungi cum ὄρχηστήν
περ έοντα, et esse illam ipsam cum participio constr.,
cujus exempla in simplici παύω protuli : ut sit,
κατέπαυσα ἄν σε έοντα ὄρχηστήν, pro κατέπαυσα
ἄν σε τοῦ εἶναι ὄρχηστήν : quod nihil esset aliud
quam έπαυσα, i. e. Hasta mea fecisset ut saltator
esse desineres ; liberius, Saltationi tuæ finem im-
posuisset, s. arti saltandi. Atque ita primam ad
signif. pertinebit et b. l. Alioqui non ignoro vul-
go κατέπαυσα hic quoque reddi Compescuisset :
accipiendū sc. καὶ ὄρχηστήν περ έοντα, separatim :
hoc modo, Compescuisset te, quamvis saltator sis.
Decepit autem Interpr., et constr. illam animadver-
tere non sivit, primum quidem interpunctio, quæ est
post έοντα cum in aliis Edd., tum etiam in mea, hoc
enim ingenue fateri volo, deinde particula καί, quam
sequitur περ. Et hactenus quidem de usu verbi

A καταπαύω, quem ap. Hom. atque Hesiod. habet. In soluta quoque oratione ponitur pro Cessare facio s. Desistere, Finem impono, facio, affero, Finitio: τὰ ἔργα καταπαύειν, Plut., τὴν μάχην, ap. Eund. Galenus vero dixit itidem ad Gl. 1. circa fin., "Ὡστε καὶ τῷδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Huic libro finem hic imponam; ita enim malo hic λόγον, quam Disceptionem interpretari; vel Hic finiam. Legimus autem et ei κατέπαυσεν αὐτοῦς in Ep. ad Hebr. 4, (8.) pro Si requiem eis attulisset. Sed invenitur καταπαύω cum alia etiam constr., sc. cum accus. personæ adjunctum habente gen. rei: Xen. K. II. 8, (5, 12.) "Ἦν τις ἡ ἀρχὴς Κύρον ἐπιχειρῆ καταπαύειν, pro eo quod Lat. dicerent, utentes ablativo illius gen. loco, Cyrum imperio privare, spoliare. Aut, mutata orationis structura, Cyro imperium abrogare. Qui autem aliquem imperio privat, s. alicui imperium abrogat, is certe illi finem imperii imponit. || Καταπαύειν neutraliter etiam s. intransitive, pro Requiescere, in eod. illo Epist. ad Hebr. cap., et quidem paulo post alterum illum locum, cum ἀπὸ habente suum gen. **B** Καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, Requievit ab operibus suis. Affertur autem et e Polyb. intransitive positum, Δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας κατέπαυσε, pro Appulit finito suo itinere. [Aristoph. 'Εκκλ. 718. "Valek. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 174. 457. ad Od. B. 168. Thom. M. 230. Diod. S. 1, 418. 731. Act. pro med., Monthly Review Febr. 1799. p. 195. Porson. Or. 288." Schæf. Mss. Eur. Ale. 32. Med. 172. 1259. Hec. 918. Herc. F. 685. Hel. 1168. * "Καταπανοστέον, Clem. Alex. 416. 614." Kalh. Mss.] Κατάπαυμα, τὸ, Requies, Finis: γόου κατάπαυμα, Il. P. [38. "Jacobs. Anth. 6, 379. Heyn. Hom. 7, 296." Schæf. Mss.] Κατάπαυσις, ἡ, itidem pro Requies, Ep. ad Hebr. (4, 1.) de Requie sabbati, s. Sabbatismo. Suidæ autem est etiam ἡ τῶν σφραγῶν βασιλεία. ["Thom. M. 59." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Καταπαύσιμος, adjectivum, pro Requiescere faciens, Requiem affers: ut dies sabbati dicitur ἡμέρα esse κ. τῶν ἔργων, a Greg. Naz. [* "Καταπαύτης, Valek. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. * Καταπανοστήρ, uude * Καταπανοστήριον, Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 483. Paus. 3, 22. Schol. Soph. Tr. 584=575. * Κατάπανστος, unde] 'Ακατάπανστος, ὁ, ἡ, Irrequietus, Indesinens, Finem non habens. Aut passive, Qui sedari non potest s. cohiberi. Pro qua signif. habetur junctum genitivo ap. (2) Petr. (2, 14.) 'Ακαταπαύστοις ἀμαρτίαις, Qui cohiberi nequeunt a peccato. Nisi malis, Qui peccandi finem facere nequeunt, a peccando cessare. [Heliod. 1, 13. Diod. S. 11, 67. Polyb. 4, 17. Schol. Æsch. Pr. 186. Schol. Apoll. Rh. 4, 923.] 'Ακαταπαύστος, Irrequiete, Indesinenter, Ita ut cohiberi non possit, [Suid. 1, 79.] Δυσκαταπαύστος, Qui vix sedari s. cohiberi potest. Affertur et pro Irrequietus ex Eur. (Med. 109.) ut sit pro ἀκατάπανστος, ["Eust. 59, 41." Seager. Mss.] Δυσκαταπαύστος, Ita ut vix sedari possit s. cohiberi. * Καταπανοστικός, Eust. Il. A. p. 104, 8. * Προκαταπαύω, Liban. 1, 245. * Συγκαταπαύω, Eust. Od. A. p. 23, 48.] **D** Μεταπαύομαι, Interquiesco; Alternis quiesco, VV. LL.: Eust. quoque in isto Hom. loco (Il. P. 373.) μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλειψίνοντες βέλεα στονόεντα Πολλὸν ἀφροσάοτες, ait esse dictum μεταπαυόμενοι pro ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὥς παύεσθαι μὲν τοῦτους, ἐτέρους δὲ μάχης ἀρχεσθαι, vel pro ἀναπαύεσθαι. ["Heyn. Hom. 7, 347." Schæf. Mss.] HINC EST Μεταπανσωλὴ ap. eund. Poëtam, ut πανσωλὴ a παύομαι, pro Requies, eorum sc. qui interquiescunt et respirant; nam μεταπανσωλὴ in Il. T. (201.) Ὅπότε τις μεταπανσωλὴ [lege μετὰ τ.] πολέμῳ γένηται, Eust. ait esse παύσις, quam alibi vocarit ἀνάπνευσις. ["Heyn. Hom. 7, 640." Schæf. Mss.] [* Παραπαύω, Schleusn. Lex. V. T. * Περιπαύω, Achill. Tat. 115. Bip. * Προπαύω, Diod. S. 1. p. 25, 30. * Ὑποπαύω, Elian. N. A. 13, 7. "Ὑποπαύομαι, i. fere q. simpl. παύομαι, Athen. 301. Ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύνηται τῆς πληρώσεως, Postquam Nilus exundare desiit. Sic quidem Ed. Schw. e Mss. pro eo quod vulgatum erat, ἀποπαύνηται." Schw. Mss.]

ΠΑΧΥΣ, Crassus: ut *ρίζαν παχείαν* Plin. interpr. ap. Theophr. (H. Pl. 6, 3, 1.) Radicem crassam, cum hæc ejus verba, *Τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ρίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχείαν, τὸν δὲ κανλὸν ἡλικὸν νάρθηξ, σχεδὸν δὲ καὶ τῷ πάχει παραπλήσιον*, ita vertit, In ea laserpicium gigni solitum, radice multa crassaque, caule ferulaceo: haud absimili crassitudine. Sic autem αἰχένα παχὺν legimus in Geop. pro Cervicibus crassis, ut locutus erat Varro. Atque ut togam crassam dixit Horat., sic χλαῖναν παχείαν dicunt Græci, ut ex J. Poll. discimus, et generaliter etiam παχέα ἱμάτια: quod ap. Xen. (Cec. 17, 3.) legitur, cum verbo φορεῖν. Hom. autem χεῖρα παχείαν vocat Manum crassam: e quo intelligendum putant Schol. Validam, Robustam. Dicitur vero et παχὺς οἶνος a Gal. Crassum vinum: ei opponente λεπτός, Tenue. Alicubi redditur et Spissus: estque ita interpretatus idem Plin. ap. Theophr.: sicut et verbum παχύνεσθαι, Spissari, ap. Aristot. Frequens vero pro Crassus significante Obesus, Pinguis: quam signif. habet Epigr. tit. εἰς Παχέας, in disticho cujus initium, *Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος*. Sic et ap. Athen. identidem e variis Scriptt. Lucian. autem interdum cum παχὺς addit et πολύσαρκος, et alicubi πιμελής: (Dial. Mort. 10, 5.) Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; In libro autem de Salt. Παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ἀρχηστοῦ. Ubi παχὺς videtur potius esse quod dicimus Gros, cum hoc copulamur cum nomine Gras: ut παχὺς et πολύσαρκος, s. παχὺς et πιμελής, sonent, quod dicere solemus Gros et gras: quorum certe utrumque videtur significari nomine Crassus ap. Terent. Respondet alioqui illud Gros potius nomini Corpulentus: qua etiam voce redditur παχὺς ap. Gal. Quod alioqui nihil aliud est aliquando quam πιμελής, s. πῖων: atque adeo nomen hoc πῖων et illud παχὺς eod. in l. eadem omnino in signif. posita invenies infra in Παχύτης. At Corn. Celsus παχυράτοις ap. Hippocr. reddidit Plenissimis: ut videbis in l. quem mox proferam, ubi de superlativo gradu agam. || Παχὺς metaphoricè ad animum relatum, ut Lat. Crassus interdum ac Pinguis, pro Stupidus, Hebes, Tardus, Aristoph. (N. 842.) Γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχὺς. Unde autem παχὺς hanc signif. acceperit, docet Plut., ap. quem (6, 572.) legitur etiam παχύτατος καὶ ἀμυνεστάτος, de asino dictum. Ceterum λεπτὸν vicissim de Subtili et acuto dici, translatum itidem ad animum, suo loco docui. || Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Dives, Locuples: quam metaph. interdum habet in lingua vernacula itidem Gras, item Engraisé: quæ ad verbum sonant παχὺς et παχυνθεῖς. Usus est autem hac in signif. Herod. (5, 30, 77.): et post eum Aristoph. Σφ. (288.) Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἔκει τῶν προδόντων Τάπιδ' Ὀράκης. Ubi Schol. παχὺς δὲ, inquit, ὁ πλούσιος: addens, e contrario λεπτοῦς appellari τοὺς πένητας, Pauperes. Ubi observa obiter et hunc metaphoricum usum NOMINIS Λεπτοί: similem ei, quem habet nomen Tenuis ap. Latinos.

Gradus COMPAR. Παχύτερος, Crassior, Spissior, etc. sequendo signif. datas positivo Παχύς. Et adv. Παχύτερον, Crassius, etc., quod exp. etiam Crassiore Minerva s. Pinguiore. Item Rudius. Sed pro παχύτερος dicitur ETIAM Πάσσων, Od. Θ. 20. Καὶ μὲν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ubi πάσσονα reddiderim Corpulentiorē. Formari autem tradunt Gramm. παχίων, [Arat. D. 53.] a παχύς: e quo παχίων sit hoc πάσσων. Et tale esse βράσσων a βραχύς, vel βραδύς. Fiunt autem tales comparativi et ab aliis positivis, i. e. aliam terminationem habentibus. SUPERL. Παχύτατος, Crassissimus. A Celso redditur Plenissimus, cum hæc verba Hippocratis, *Τοῖσι παχυράτοις τῶν παιδίων καὶ τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι τὰδε συμβαίνει μάλιστα*, vertit, Quæ pericula plenissimi cujusque sunt, et cui maxime venter astrictus est. ["Παχὺς, Heyn. Hom. 8, 496. ad Charit. 223. ad Herod. 525. Athen. 1, 16: Casaub. 1, 94. Jacobs. Anth. 6, 367. 7, 55. 9, 425. Huschk. Anal. 66. Callim. 1, 525. Stupidus, Plut. Mor. 1, 594. ad Herod. 385. ad Lucian. 2, 214. 224.

PARS XXII.

Opulentus, ad Herod. 385. 447. Coray Theophr. 314. Kuster. Aristoph. 115. Eip. 639. De meretrice, Toup. Opusc. 2, 68. Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. De vinctulis, Bergler. Alciph. 331. ad Charit. 323. Π. ποῦς, Græv. Lectt. Hes. 607. Παχέα ἔντερα, ad Mær. 405. * Πάχιστος, Lucian. 1, 499. Heyn. Hom. 4, 500." Schæf. Mss. Hippocr. de Aëre et Locis §. 125. "Ες τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοί. οὐδὲ ὄξεις, Heliod. 5. p. 232. Παχύτερον ἔχει τῆς ἀκοῆς, Philostr. 558. Παχύτερὴν μνήμην, Arat. D. 221. κορώνη παχέα κρώζουσα. "Hæc vox, si de unguentis adhibetur, eorum præstantiam in universum indicare videtur. Hanc in rem locus est Judith. 10, 3. ἐχρίσατο μύρον παχεῖ, Inunxit se unguento præstantissimo, maxime odorato. Vulgatus: Myro optimo. Syrus: Unguento electo. Eod. modo Plin. 13, 1. Unguentorum hoc crassissimum est, h. e. Maxime fragrans, odoratum." Schleusn. Lex. V. T.]

["Παχύαιμος, ὁ, ἡ, Hippocr. 357.] Παχύδερμος, Quiest cute crassa. Affertur autem e Luciano (1, 136.) pro Fatuo s. Stupido: quam signif. et simplex παχὺς habere, docui paulo ante: "Ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος: sed Bud. exp., Rusticus et illotus squalidusque. ["Ad Lucian. 1, 386." Schæf. Mss. * Παχυνδερμέω, Gl. Obcalleo.] Παχύκνημοι, Cui sunt pingues suræ, Aristoph. Πλ. (560.) γαστρώδεις καὶ π. καὶ πῖνες. ["Ad Herod. 538." Schæf. Mss.] AT VERO Κνημοπαχὺς alia signif. habebis e Theophr. post Πάχος. Παχύνοος, Qui crassa est mente, crasso ingenio. [Phot. Παχύνοοι * παχύνοες, ἀνόητοι. In Lex. Hermanni p. 436. extat * Πάχυνος. * "Παχύπους, Polemo 287. * Παχύρριν, ibid." Wakef. Mss. * "Παχύρρινος, Jo. Malal. 1, 406." Elberling. Mss.] "Παχύρραβδος, Crassas habens "virgas." "Παχύρρινγος, Qui crasso rostro est, "Crassum habens rostrum, ut π. ἕες, Alex. Aphr." [Probl. 1, 141. * Παχυσκελὺς, Plut. 10, 532. "Musgr. Iph. T. 198." Schæf. Mss. * "Παχύσχοινος, Brunck. Anal. 2, 154. et Nonnus Ms. in Epitaph. Basilii M. Hist. 18." Bast. in Ind. Scap. Oxon. "Cf. Creuzeri Meletem. 1, 85." Boiss. Mss. * Παχυτράχλος, Adamant. Phys. 2, 16. Geop. 19, 2, 2. al. * Πλατυτράχλος.] "Παχύφρων, Qui crassa "mente est et intelligentia non valet, Stupidus, Bar- "dus. Utitur Hes. in Prov. Βούθος περιπαρεῖ, syno- "nymum ei addens εἰρήθης." ["Tzetz. Ch. 5, 716. eis ἀνθρώπους, ubi editum est παχυφρένους." Elberling. Mss. * "Παχύφυλλος, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

["Ἐρεποπαχὺς, Lobeck. Phryn. 535. Vide "Ἀβα- ρυς. * Ὑπέρπαχυς, Præpinguis, Plut. Cat. Maj. 9. Alex. 55. Hippocr. 290, 13. 385, 15.] "Ὑπόπαχυς, "Crassiusculus, Subpinguis," [Ctesias c. 28. Hip- pocr. 461. 970.]

["Παχέως, Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 246.]

Παχύτης, ἡ, Crassitudo, Crassities, Corpulentia, Obesitas, Pinguitudo, Aristot. H. A. 9, 5. de cervo, "Ὅταν γένηται παχὺς, γίνεται δὲ σφύδρα πῖων ὀπώρας οὐσης, οὐδαμῶς ποιεῖ εαυτὸν φανερόν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὢν. || Interdum metaphoricè pro Stupiditate, s. Hebetudine: qua in signif. usus est Greg. ["Callim. 1. p. 575. Π. vini, Casaub. ad Athen. p. 73." Schæf. Mss.]

["Πάχεια, Crassitudo, Theod. 4, 465." Wakef. Mss.]

Παχὺλός, Crassus. A quo derivatum ADV. Παχυνλὼς usitatus est, Crasse, i. e. Crasso modo et minime subtili, Crassa Minerva, Aristot. Eth. 1, 3. Ἀγαπητὸν οὖν, περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυνλὼς καὶ τύπῃ τάληθες ἐνδείκνυσθαι, ubi παχυνλὼς καὶ τύπῃ apte redditur Rudem quandam rei formam adumbrando.

Παχύνω, Crassum reddo. Apud Polyb. pro Crassius et plenius reddo, oppositum τῷ λεπτύνω. Itidem pass. Παχύνομαι, Crassus reddor, fio, Crassescio: ut παχύνεται σῶμα, Gal. Crassescit, Augetur corpulentia. Bud. vertit Plenior et crassior reddor, afferens e Polyb. Τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Potest autem παχύνω verti etiam Spissum

reddo: sicut παχύνεσθαι Plin. ap. Aristot. vertit Spisari. Apud quem in I. de Mundo πεπαχυμμένος redditur etiam Addensatus, a Bud. "Ομβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπίεσμον νέφους ἐν μάλα πεπαχυμμένον, Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ. Alioquin παχύνεσθαι redditur etiam Concreescere. || Ponitur autem παχύνω pro Obesum reddo, Pinguefacio, ut in Plat. de Rep. 1. Τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Itidem παχύνομαι, Obesum reddor, Pinguesco, Pinguesco. ["Wakef. S. Cr. 3, 101. ad Herod. 385. Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss. Dionys. P. 35. Πεπαχυμμένος, Philostr. 514. Schleusn. Lex. V. T. *Πάχυμα, falsa lectio ap. Alex. Trall. 9. p. 536. Οὐ μόνον τὰ δριμέα, ἀλλὰ καὶ παχύματα τῶν ἐδεσμάτων, ubi leg. καὶ τὰ παχύχυμα. *Παχυσμός, Hippocr. 1175.] Πάχυνσις, Ipsa actio reddendi crassum, s. efficiendi crassum. Aut etiam Crassesscentia, si formare mihi licet verbale hoc a verbo Crassesco. At in VV. LL. affertur vocabulum aliud, sc. Crassatio, e Gaza, Theophr. C. Pl. 6, 15. Οἷς μὲν οὖν μὴ ἔνεστιν ὅλως λιπαρότης, καὶ πύκνους, ἢ αὐτὴ μὴ πολλή, μηδὲ σωματώδης, τοῖσι οὐ γίνεται τοιαύτη πάχυνσις. Legitur hoc vocabulum et ap. Aristot. Meteorol. 4. Ἡ γὰρ πάχυνσις, ὑγροῦ μὲν ἀπύκνους γίνεται, τοῦ ξηροῦ δὲ συνισταμένον. Παχυντικός, Vim habens reddendi crassum, pro quo alii dicunt Incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassativus. "Ἐκπαχύνω, Crassum facio, Crasse- "facio," [Theophr. C. Pl. 4, 1, 4. *Ἐμπαχύνω, Dionys. P. 35." Wakef. Mss. *Ἐπιπαχύνω, Alex. Trall. 12. p. 761=207. *Συμπαχύνω, Demetr. Phal. c. 159. Hippocr. 510, 11. 13.] "Ὑπερπα- "χύνω, Supra modum pinguefacio, Crassum reddo "aut Obesum. Unde Ὑπερπαχύνομαι, Supra mo- "dum pinguesco, adipe ingravesco," [Theophr. C. Pl. 5, 11, 3.]

Πάχος, τό, Crassities, Crassitudo, Thuc. 3, (20.) Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλύνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, 1. Τὸ πάχος τοῦ τείχους. Interdum vero πάχος redditur Crassamentum, quod et Crassamen Columellæ, ut πάχος πυλίδος, ap. Diosc. Crassamentum purulentum, i. e. Pituita et crassus humor, qui frigore in pectore puris modo albescens concreverit, Marc. Virg. || Πάχος dici etiam de Crasso ingenio, tradunt VV. LL. ["Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.]

[*Ἀπαχὴς, Lobeck. Phryn. 535. *Ἐρεροπαχὴς, Mathem. Vett. 27. *Εὐπαχὴς, Xen. K. 4, 1. 5, 30. J. Poll. 5, 59.] "Ἡμπαχὴς, Semicrassus, Dimidiata "e parte crassus:" [var. lect. Theophr. C. Pl. 3, 4, 3.] Ἰσοπαχὴς, Æque crassus, Æqualem crassitiem habens, s. Parem, [Jambl. V. P. 250. Keissl., Lobeck. Phryn. 535. *Ἀνισοπαχὴς, ibid. Gal.] Κνημοπα- χὴς, Suræ crassitiem habens, vide post Κνήμη. [Κνημοπαχὴς, Schn. Ind. Theophr. *Σκληροπαχὴς, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 8.]

[*Ἀπαχος, lect. susp. ap. Procl. Paraphr. Ptol. p. 45. Vide Schn. Lex. Suppl. *Ἐκπαχος, Gl. Præpunguis.]

"Πάχγες, Hesychio παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, "Opulenti." [Apud Hippocr. de Aere et Locis §. 84. Codd. exhibent *ὑπερπάχγες.]

"Πάχετον, ap. Hes. παχύτερον: mendose." [Ita autem exp. Schol. Od. Θ. 187. μεῖζονα καὶ πάχετον. Hippocr. 638. Στρέψαντα καὶ πάχετον ποιήσαντα ὑπὲρ τῶν ἀγκώνων. At Od. Ψ. 191. πάχετος δ' ἦν, ἥντε κίων, Schn. Lex. exp. quasi subst. τὸ πάχος. Cf. Nicand. Θ. 385. 387. 465. Opp. A. 4, 535.]

ΠΑΩ, πῶ, Possideo. Est πάσασθαι, inquit Eust., τὸ γεύσασθαι: unde ἀπαστος ἐδητίος pro ἀγευστος. Hæc autem antecedit verbum Πῶ, significans κτῶμαι, unde et πῶν, item πῆς, qui est ὁ ἐξ ἀγχιςτείας ἐπίκτητος συγγενής. Item πολυπάμμων, quod sonat πολυθρέμμων, πολυκτήμων. Hæc ille. Ceterum existimatur esse Doricum illud πῶ, cujus alioqui nullum affertur exemplum. At vero PRÆTERITI Πέπαμαι, a PASS. Πάομαι, aliqua inveniuntur: et quidem positi in signif. præsentis, sicut κέκτημαι, pro Possideo: ut ap. Aristoph. Ὀρν. (943.) ubi ad Pindarica quæ-

dam alludit, "Ὅς ὕφαντο δίνητον ἔσθος ἐν πέπαται. Sic ap. Solon. χρήματα πεπᾶσθαι, pro χρήματα κεκτήσθαι, Pecunias possidere: (5, 7.) Χρήματα δ' ἱμεῖρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω πάντως ὑστερον ἦλθε δίκη. At in VV. LL. affertur πεπάμμεθα ex Epigr. et in signif. præteriti, sc. pro Possedimus. Ibid. exp. et aliis verbis, et quidem tam in prææs., quam iu præteriti signif.: nam πεπᾶσθαι ibi redditur etiam Parasse, et statim post affertur ex Eur. (Andr. 642.) πεπᾶσθαι γαμβρόν, pro Acquirere generum. Tradit porro Ammon. πάσασθαι in hac signif. habere a longum, at in altera, breve. Scribi certe et τᾶσασθαι in altera signif. ad producendam syllabam, docebo infra. [Theogn. 146. Τζετς, Lycophr. 355. "Πᾶω, Valck. Anim. ad Ammon. 188. Ilgen. Hymn. 300. Πάομαι, ad Herod. 95. Zeun. ad Xen. K. II. 309. Arnaud Var. Conj. 414. Toup. Epist. de Syrac. 337. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 181. 383. Phœn. p. 141. Ernest. ad Callim. p. 24. 255. Brunch. ad Poet. Gnom. p. 278. ad Theogn. 671. Apoll. Rh. 47. Harles. ad Theocr. 173. Ernest. ad Il. A. 464. Ammon. 109. Valck. Anim. 187. Wakef. Eum. 178. Jacobs. Anth. 7, 116. 125. 9, 241. Heyn. Hom. 4, 634. 5, 638. Πέπαμαι, ad Herod. 302. Wakef. Ion. 687. Musgr. 675. Jacobs. Anim. 223. 279. 292. Anth. 6, 382. 8, 202. Brunch. Aristoph. 2, 175. ad Diod. S. 2, 370. Boiss. Philostr. 552; Schneid. Anab. 74. Πέπατο, Toup. Opusc. 1, 255. *Πᾶμα, Jacobs. Anth. 7, 213. Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 189. Ernest. ad Il. A. 433." Schæf. Mss. Theocr. Fistula.] Πάμμα, τό, Possessio: ut a κτῶμαι dicitur κτήμα, hanc ipsam signif. habens, ["Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189." Schæf. Mss. Vitiosa scriptura; vera est πᾶμα, quod præcedit. *Παμούχος, ad Timæi Lex. 209. *Πάμωχος, ibid. ubi et de *Παμωχέω, *Παμωχίαν. Item Koen. ad Greg. Cor. 105. 117." Schæf. Mss. Tab. Heracl. *Ἀυτοπάμμων, i. q. αὐτὴ πασμένη, ἐπὶ κληρος, Hes. "Valck. Anim. ad Ammon. p. 190. ad Timæi Lex. 209. Arnaud Var. Conj. 414. Jacobs. Anth. 7, 124." Schæf. Mss. *Ἐμπάμμων, i. q. πατρούχος, ἐπὶ κληρος, Hesych. Ruhnk. ad Tim. 209. "Jacobs. Anth. 7, 124. 246. ad Herod. 463. *Ἐπιπάμμων, ad Tim. l. c. Jacobs. Anth. 7, 124. *Ἐπιπαμαρῖς, ad Tim. l. c. Valck. Anim. ad Ammon. 190." Schæf. Mss. T. H. ad Hes. 1, 1197. Schol. Aristoph. Σφ. 581. *Παμπάμμων, Ruhnk. ad Tim. l. c.]

Πολυπάμμων, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. E quo intelligitur Dives. Il. A. (433.) ὅστ' οἷες πολυπάμμοнос ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρτιά ἐσθί- κασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Ubi Eust. annotat πολυπάμμονα vocari τὸν πολυκτήμονα: quod πᾶμα- ματα Dores appellant τὰ κτήματα. Sed mox eo delabitur, ut Ἄolicam vocem potius esse putet, 495. 496. ["Πολυπάμμων s. *Πολυπάμμων, Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189. Ernest. ad Il. l. c." Schæf. Mss.] "Πᾶσις, Hesychio κτήσις, "Possessio." [*Πάτωρ, unde Πάτορες, Photio κτήτο- ρες. *Ἐμπάομαι, Jacobs. Anth. 7, 246. *Ἐμπα- σις, ibid. ad Herod. 382." Schæf. Mss. "Ad He- sych. 1, 1198, 13." Dahler. Mss.] "Παμπησία, "Universalis possessio aut Universa, s. Universorum "bonorum possessio, Æsch. S. c. Th. (818.) κτημά- "των παμπησίαν dixit. Usus est Aristoph. Ἐκλ. " (868.) αἰρεσθε τὴν παμπησίαν." ["Phot. Παμπη- σίαν" *παγκτησίαν. Eur. Ion. 1305. Formatur ab an- tiquo v. πᾶω, Possideo. Inde etiam παμπήδην. Eust. Od. Δ. p. 1502, 48. Ἀπὸ τοῦ πῶ, τὸ κτῶμαι, —παμπή- δην ἐπὶ βόρῃμα, καὶ παμπησία ἢ *παγκτησία." Blomf. Gloss. ad Æsch. l. c.] "Παμπήδην, Omnino, Fut- "ditus, Nihil faciendo reliquum. In usu est ap. "Poetas cum alios, tum Tragicos, Soph. Aj. (916.) "ἀλλὰ νιν περίπνυχεῖ Φάρεϊ καλύψω τῷδε παμπήδην, Schol. παντελῶς et ὅλον τὸ σῶμα. Apud Nicandr. (A. 526.) Schol. exp. πανταχοῦ, ἢ καθολικῶς." [Æsch. Pers. 728. "Theogn. 625. Valck. ad Il. 22. p. 52. Lobeck. Aj. p. 373." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Γ. 213.]

AT VERO Παῶς, quod et ipsum hinc derivatur, remotius est. Dicitur autem παῶς, Affinis, ὁ ἐξ ἀγ- χιστείας ἐπίκτητος συγγενής, Eust. i. e. Propinquus,

quem per affinitatem nobis acquisivimus, s. comparavimus. Is autem possessionum nostrarum pars factus est, ut ita loquar. Nicander Θ. 3. Φίλ' Ἑρμῆσι ἀνάξ, πολέων κυδίστατε παῶν, ubi Schol. annotat παῶν significare et τὸν φίλον, et τὸν συγγενή, et τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Et paulo post addit, Nican-drum δωρίζειν in nonnullis, ut hic in παῶν: esse enim πηῶν, i. e. συγγενῶν: quibus verbis illum significare puto, πηῶν esse linguæ communis, e quo factum sit παῶν, mutando Dorice η in α. Eust. quoque de derivatis a πῶ disserens, dicit Πηῶς, non Παῶς, ut videre est in iis quæ paulo ante ex eo protuli. Ego tamen priorem locum illi Παῶς dare minime dubitavi, quod mihi videatur ἀναλογωτέρα esse derivatio ejus quod habet α, quam ejus quod η. Adde quod ap. Hes. extat scriptum ἴτιδὲ Παῶται, nam ita scripsisse eum liquet, non πρῶται, quod Laconum esse dicit, exponitque itidem συγγενεῖς et οἰκεῖοι. Laconum autem nequaquam esse diceret, si tantum mutato η in α dixissent παῶται pro πηῶται, sicut παῶς pro πηῶς dictum non ab illis solum, sed generaliter a Doribus existimatur. Utut sit, ap. Hom. πηῶς legi, non παῶς sciendum est: Od. Ψ. (120.) Φεύγει πηῶς τε προλεπῶν καὶ πατρίδα γαῖαν. Et Il. Γ. (163.) Ὅφρα ἴδης πρότερόν τε πόσιν, πηῶς τε φίλους τε. ["Παῶς, Ruhnck. Ep. Cr. 289. Valck. Phœn. p. 159. Anim. ad Ammon. 188. ad Herod. 392. Πηῶς, ibid. Valck. Phœn. l. c. Anim. l. c. Harles. ad Theocr. 265. ad Od. Θ. 581. Heyn. Hom. 4, 481. Παῶτης, Valck. Anim. l. c." Schæf. Mss.] "Πηροσύνη, Affinitas, συγγαμβρία, ex Apoll. Rh." [1, 48. "Brunck. p. 6. Bibl. Crit. 2, 2. p. 33." Schæf. Mss.] Ultimum autem inter hæc derivata locum dandum censui NOMINI Πῶν: quo significatur Grex: unde ap. Hom. passim πῶν οἶων et πῶσα οἶων: alioqui per se etiam existimatur dici de Grege ovium, s. Ovili. ["Herodian. p. 459. Pierson., Heyn. Hom. 6, 238." Schæf. Mss.]

Ab altera vero signif. VERBI Πω est AOR. Πάσασθαι, quod exp. γεύσασθαι, Gustare. Accipitur tamen et generalius pro Vesci. ["Scilicet verbo Πάσασθαι vett. Græci usu sunt pro Gustare, recentiores vero etiam pro Comedere, Pleniorē cibum capere, ut monuit Athen. 23. 24." Schw. Mss.] Jungiturque et gen. et accusativo. Cum gen., ut πάσασθαι ἐδη-τύος, et πάσασθαι δείπνων ap. Hom.: itidemque πάσασθαι ἰχθύων ap. Herod. (2, 37.) Cum accus. autem, ut σπλάγχν' ἐπάσαντο ap. eund. Hom. non uno in loco: et νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, ap. Hesiod. (Θ. 642.) Sed invenitur et πάσασθαι cum duplici σσ, ad producendam syllabam. Apud Hes. πάσασθαι, γεύσασθαι: et Πασσάμενος, γευσάμενος, κτησάμενος. Sed et πάσατο ap. Eund., unico σ, ἐγεύσατο, ἐκτήσατο. ["Πάω, Gusto, Heyn. ad Apollod. 226. In act. non occurrit, Valck. Diatr. 142. Πάομαι, πάσασθαι, Brunck. Aristoph. 3, 157." Schæf. Mss. Nicander 'A. 310. "Ἦν δέ τις ἀφροσύνη ταύρου μέλαν αἶμα πάσεται, pro γεύσεται. * Παστος, unde] "Απαστος, vox plane Poëtica. Est autem "Απαστος, Qui non gustavit, cum gen. ap. Od. Ζ. (250.) δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν Ἀπαστος, Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ' ἄστος, Ἀπαστος ἐδητύος ἦδ' ἐποῆτος. Sed et absque gen. Il. Τ. (346.) ὁ δ' ἄκμηρος καὶ Ἀπαστος. Redditur autem et Jejunos. ["Ruhnck. ad H. in Cer. 200. Wassenb. ad Hom. 130. Ilgen. Hymn. 411. Athen. 1. p. 38. Heyn. Hom. 7, 681. 807." Schæf. Mss.] "Απαστί, Jejune, [Hes.] "Απαστία, Jejuniū: ἀπαστίαν ἀγειν, Aristoph. N. [621. * "Απαστός, ἦ, Etym. M." Wakef. Mss. * Πανάπαστος, Nicander 'A. 605.] "Α. "πόπαστος, Oppian. (A. 1, 299.) i. q. Ἀπαστος, Je-junos."

"Πάσσομαι, Comedo. Hes. enim πάσσεται exp. "ἐσθίει. ["Ernest. ad Callim. 246. 255. Toup. Append. in Theocr. p. 16. Ruhnck. ad H. in Cer. 49. Mitsch. ad h. l. et 205. ad Od. Δ. 61. Ilgen. Hymn. 516. Heyn. Hom. 4, 124. 681. 5, 638. Brunck. Apoll. Rh. 47." Schæf. Mss.]

"Πατέονται τῶν κρεῶν, ex Herod. 2, (47.) affertur "pro Carnibus vescuntur: qua signif. supra πάσσε-σθαι et πάσασθαι. Vide et Πατέω." ["Sic rursus

idem Herod. 2, 66. Οὐ πατέονται, Non vescuntur: item 4, 186. Idemque verbum eid. Scriptori 2, 37. e Mss. restituit Wess." Schw. Mss. "Ruhnck. ad Callim. Fr. 574. Wessel. Diss. Herod. 97. ad p. 121. 125. 135. 363." Schæf. Mss. Πατέονται ταῦτα, Agathocles Athenæi p. 650. Schol. Ven. Il. A. 464. Blomf. Gloss. Æsch. Ag. 1380. Lex. Ion.]

[* Παστήρ, unde] "Παστήρια, Hesychio σπλάγ-χνα, τὰ ἐντόσθια, κοιλία, Viscera, Intestina s. In-teranea, Venter: forsitan παρὰ τὸ πάσασθαι."

ΠΕΑΟΝ, τὸ, Solum, Terra: ut Athenæ κλεινὸν πέδον Παλλάδος, ap. Aristoph. Apud Hom. πέδονδε adverbialiter pro εἰς πέδον, Od. Λ. 597. Ἀλτίς ἐπειτα πέδονδε κυλινδετο λᾶας ἀναιδῆς, In solum revolvebatur, s. In terram. Sed hoc sciendum est, πέδον sæpe jungi genitivo γῆς, s. χθονός, et quidem ap. Tragicos Poetas præsertim, si bene memini, ac periphrastice dici πέδον χθονός, s. πέδον γῆς, pro χθών et γῆ. Æsch. Pr. init. Χθονός μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Soph. (Aj. 859.) ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Ac suspicor certe Lucretium ceterosque veteres Lat. Poetas hanc periphrasin imitari voluisse cum dixerunt Solum terræ. Accipitur autem πέδον et pro Domicilio, τάσσεται καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκήματος, Etym. [Aristoph. "Ορν. 1757.] Ceterum præter illud adv., ita enim liceat vocare accusativum illum, qui adjunctam habet particulam de significantem πρός, sunt et alia duo: UNUM, Πεδοῖ, quod sicut πέδονδε, accipitur pro In solum, terram; nam Eust. [Il. A. p. 153, 34.] ab Æschylo poni testatur pro εἰς γῆν: tradens esse Doricum, sicut ἐνδοῖ pro ἐνδον. Sic autem et Lucian., vel potius ejus Lexiphanes, usus est, dicens, (c. 1.) Τὸν μὲν εἰρώνα πεδοῖ κατάβαλε. Sed et pro πεζῇ, Pedestri itinere, ap. eund. Æsch. (Pr. 272.) ut idem Eust. scribit. Hæc enim existimatur ejus sententia esse, cum scribit, πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ. [Antiquus erat dativus, ante inventum ω.] ALTERUM, Πεδόθεν, E solo, terra, Hesiod. (Θ. 680.) πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος, Ab ipso usque solo, et quasi A fundamentis. Exp. ibi et Funditus. Apud Hom. autem Od. N. 295. Μύθων τε κλοπίων, οἱ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσι, accipitur πεδόθεν metaphorice; exp. enim Eust. ἐκ γενετῆς, καὶ ὡς οἶον ἐκ πέδου, τουτέστι γῆς καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ρίζης αὐτῆς: additque, eos, quorum est hæc expositio, censere metaph. sumtam esse a plantis. Sed exp. etiam * βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου, εἰς δ' καὶ πίπτουσι καὶ ἔρπονται οἱ ἀρτιγενεῖς: ut perinde sit ac si diceret, στανετράφης τοῖς ψεύδεσι. Sunt tamen et qui pro παιδόθεν positum esse illud πεδόθεν arbitrentur. ["Πέδον, Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Hipp. p. 273. Mitsch. H. in Cer. 220. Markl. Suppl. 829. Musgr. Hel. 2. Wakef. Ion. 756. Herc. F. 621. 1307. Porson. Phœn. 850. T. H. ad Plutum p. 260. Lo-beck. Aj. p. 291. De mari, Musgr. ad Phœn. p. 189. Π. χθονός, Jacobs. Anim. 121. 131. Πεδοῖ, Valck. ad Rön. 49. Koen. ad Greg. Cor. 168. Heyn. Hom. 8, 134. Πεδόθεν, Toup. Opusc. 1, 364. ad Od. N. 295. Valck. Callim. 148. * Πεδόσε, Phœn. p. 244. 681. Pierson. Veris. 146." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 137. 590. De πέδον a ποὺς deducendo, collatis δι-ποδος, τρίποδος, ἐκατόμποδος, Dorice δίπεδος etc. nec non Latino Pes, pedis, vide Schn. Lex. Suppl.]

"Πέδα, Hesychio γῆ, Terra, Solum, ut πέδον. "Dorice nonnunquam pro πέδη etiam usurpatum "reperitur." ["Sed * Πέδα Æolice dicebatur pro μετὰ, quod et Hes. annotavit. Sic Pind. Π. 5, 63. πεδὰ μέγαν κάματον: et in Fragm. ap. Athen. 641. πεδ' ἀφθονον βορὰν, Post copiose captum cibum." Schw. Mss.]

[* Πεδοβάμων, Terra incedens, Reptilis, Æsch. Choeph. 587. * Πεδοκοίτης, Humi jacens, Anal. 2, 217. Schol. Aristoph. 'A. 519.] Πεδοσκαφῆς, In solo defossus, s. In terra, s. potius per accus. In solum defossus, s. In terram. In VV. LL. In solo suffossus, Depressus, ut πεδοσκαφῆς κενέων. [Nonn. D. 4, 126. 12, 346.] Πεδοσιβῆς, Solum calcans, s. Terram, Per terram gradiens. Exp. et Humi stratus, Pedestris. Et π. ὄχος ex Eur. (Med. 1123.) pro Ve-

hiculum per terram tractum : [Rhes. 254. 763. Hel. 1532. Æsch. Pers. 127. Suppl. 1007. Athen. 422. "Heyn. ad Virg. 2, 160. Jacobs. Anth. 9, 168." Schæf. Mss.] Πεδορρεφής, in solo nutritus, s. in terra. E Nonno (Jo. 43, 10.) πεδορρεφής ὕδωρ, Aqua quæ nutrita est in terra : [vulg. — προφές, an — τραφές ?] i. e., E terra scaturiens, quæ ejus velut alitrix fuit. [* Πεδορριβής, i. q. πεδοστιβής, Nonn. D. 10, 361. Greg. Naz. 2, 222.]

Πεδάριος, Qui e solo in sublime evehitur, evectus est, Sublimis, Aristoph. "Ορν. (1197.) 'Ὡς ἐγγυὲς ἦδη δαίμονος πεδάρσιον, Lucian. (3, 587.) 'Ἰνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρη σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς : [600. 612. Æsch. Pr. 269. 709. Ch. 846.] Item VERB. Πεδάριω, itidem pro E solo in sublime eveho, ex Eur. affertur, [Herc. F. 819. 872. Phœn. 1034.] SED ET Πεδήριος pro πεδάρσιος, ea forma, qua μετήριος, ap. Nicandr. Θ. (729.) exp. ὑψηλὸς ἐκ τοῦ πέδου, et μετέωρος, item ἐκκρεμής. At Hes. [et Phot.] habet ETIAM Πέδουρος, quod exp. itidem μετέωρος, Sublimis. ["Πεδάρσιος, Sublimis. Æolice pro μετάρσιος. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τῶν αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. Plat. Ed. Ruhnke. p. 249. Vide infra 735. Valck. ad Phœn. 1034. de πεδάριω locutus, ait :—' Verbum est Æolicum, neque a Soph. potuit vel ab Eur. præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. — Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος.' Idem ibid. v. 11. de Æschylo :—' Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. 402. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλὰς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.' Sic * Πεδάριος pro μετέωρος, et * πεδαίχιμοι pro μεταίχιμοι, Choeph. 587. Πεδόικον χελιδόνος pro μεταίικον ἢ Τροφῶϊς ap. Hes. in v." Blomf. Gloss. Æsch. Pr. 277. "Πεδάριω, Musgr. Bacch. 1218. Rhes. 372. 442. Wakef. Herc. F. 821. Valck. Phœn. p. 373. Πεδάρσιος, ibid. Wakef. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 184. Kuster. 195. Lucian. 3, 587. Πεδάριος, Valck. l. c. Adonias. p. 244. Πεδήριος, ibid. * Πέδαυρος, Valck. Phœn. l. c. Brunck. ad Anacr. p. 137. Πέδουρος, * Πεδωριστός, Jacobs. Anth. 7, 204. * Πεδώρυχος, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. "Jacobs. Anth. 13, 690." Boiss. Mss. * "Πεδόρτα, ad Timæi Lex. 120." Schæf. Mss.]

'Αλόπεδον, τὸ, ut ap. Theophr. H. Pl. 7, (15, 2.) 'Ἐν ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, In planis parietinis : [Schn. ἀλιπέδοις.] Ubi de sempervivente loquitur, quæ herba est in fastigiis parietum crescens, VV. LL. e Gaza. Est alioqui suspectum hoc vocab. [* 'Αμφίπεδος, Campis cinetus, Pind. Π. 9, 93.]

"Απεδος, ET 'Επίπεδος, ET 'Ισόπεδος. De his autem simul agere ideo placet, quod Hes. hæc tria itidem conjungat, cum illud PRIMUM, "Απεδον, exp. ἰσόπεδον, et ἐπίπεδον : præfigens his ὁμαλόν, Planum. Sic autem Suid. ἄπεδον esse dicit τὸ ἰσόπεδον, et τὸ ὁμαλόν : subjungitque e Thuc. (7, 78.) Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκίων λαβεῖν τι ἐδώδιμον, verum addit, ἀνώμαλον, ἢ ἰσόπεδον, quæ verba paulo post excutiam. Affertur certe ex Herod. (1, 110.) itidem ἄπεδος χώρα pro Plana regio. [Ælian. H. A. 16, 12. χωρία α.] Atque ut ἄπεδον exp. Hes. ὁμαλόν, ita VERBUM 'Απεδίζειν exp. ὁμαλίζειν, Complianare, Planum reddere. Sed et Suid. ἡπέδιζον censuit exponendum, s. potius exposuit, ὁμαλίζον. In eo enim ejus l., ubi legimus, 'Ἠπέδιζον, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα, non dubito quin desit ὁμαλίζον post ἡπέδιζον, sitque illud hujus expositio : cujus rationem reddens subjungat, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα. Affert autem et exemplum hujus signif. e Clidemo, Καὶ ἡπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν. Quamvis porro videamus ἡπέδιζον hic esse præf. imperf. ab illo 'Απεδίξω, hoc autem derivari ab "Απεδος, legitur tamen ETIAM 'Ἠπέδιζειν ap. Hes., expositum itidem ὁμαλίζειν : ac præterea ἐδαφίζειν : quod ἡπέδιζειν merito cuiuspiam suspectum fuerit. Mihi certe fit verisimile scriptum fuisse ἡπέδιζον, aut ἡπέδιζε, habens in eod. tempore posita expositionis verba : quorum alterutro deinde per

errorem in infinitivum mutato, itidem illa expositionis verba in infin. mutata sint. Quod vero ad illud ἀνώμαλον attinet, quo etiam dixi Suid. exponere ἄπεδον, eum sumsisse id ex aliquo arbitror, qui in ἄπεδον litteram α esse στερητικὴν, Privativam putavit, cum alioqui videamus significationem nobis at hoc dicamus nequaquam permittere ; sed potius ostendere eum hic esse litteræ α usum, qui est in ἀλογος : ut quemadmodum ἀλογος sonat ὁμολογος, sic ἄπεδος sonet ὁμόπεδος. Erit AUTEM ὁμόπεδος Qui est cum solo, i. e. Qui unam eandemque superficiem habet cum solo, ut ita loquar, unde intelligitur Planus. [Cf. Thom. M. v. "Απεδος. " "Απεδος, Thom. M. 85. Herod. 702. 738. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 232. "Απεδον, Wessel. ad Herod. 309. (4, 62.)" Schæf. Mss. " 'Απεδίξω, Clidem. ap. Bekk. Anecd. 419." Boiss. Mss. Chirurg. Vett. p. 118.]

SECUNDUM est 'Επίπεδος, Qui est super solo, i. e. in superficie soli, et ex eo non eminet : unde exp. itidem Planus. Nam Cic. hæc Platonis, Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μὴ μεσότης ἀν' ἐξήκει τὰ τε μετ' αὐτῆς ξυνδεῖν καὶ εὐατὴν, ita interpr. Quod si universitatis corpus planum et æquabile explicaretur etc. Gell. 1, 20. init., Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum : hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Planum est, quod in duas partes solum lineas habet, qua latum est et qua longum : qualia sunt triquetra et quadrata, quæ in area fiunt sine altitudine. Hæc ille. In VV. LL. τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον e Plat. de LL. pro Superficie regionis. Sic ap. Aristot. Bud. τὸ ἐπίπεδον vertit Superficiem, στερεόν autem, corpus : Metaphys. 3. "Ὁσπερ οἱ ἀριθμοὶ ποιοῖ τινες, οἷον οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἐν ὄντες, ἀλλ' ἢν μύμημα τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοί, ἢ ποσάκις ποσοί ποσάκις ; Non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam qui superficiem efficiunt et corpus, quales sunt qui vel per se vel per alios multiplicantur, ut denarius per seipsum, vel per quinarium. Itidem exp. Aristot. Probl. in VV. LL. ἐπίπεδος ἀριθμὸς, ut bis bina. Ex eod. Platone affert, 'Αριθμητικὴ ἦτε ἐπίπεδος, ἢ τε ἐν βάθει, ἢ τε ἐν τάξει οὐσα. Item, Μήκους καὶ ἐπίπεδον καὶ βάθους. Plut. autem (7, 591.) περὶ κατόπτρων loquens, dixit, 'Επίπεδοις τε καὶ κολοῖς, καὶ περιανγύμ. Philo V. M. 2. vocavit οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῶ, quæ in plano et quæ in edito. At in VV. LL. ex Epigr. ἐπίπεδος οἶκος, Domus ima et in solo posita. Ab Esclide ἐπίπεδος ἐπιφάνεια esse dicitur ἥτις δι' ἴσων ταῖς ἐφ' εὐαντῆς εὐθείαις κεῖται. Invenitur compar. quoque gradus ap. Aristot. Μέτωπον πρὸς τὰ ὅλα περιφερέστερον ἢ ἐπιπεδώτερον : [et ἐπιπεδέστερος, Xen. 'Ελλ. 7, 4, 13.] Habent autem et aliam positivam terminationem VV. LL. sc. ἐπίπεδαι, quod ἐπίπεδα interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modo et latitudinem, nullam vero profunditatem habent. Sed non dubium est quin reponendum sit ἐπίπεδα et addendum substantivum σχήματα. [" 'Επίπεδος, Dionys. H. 1, 583. Plato Theæt. 302. Julian. Egypt. 35." Schæf. Mss. Plut. Anton. 79. 'Επίπεδα, Jambl. Protr. 106. Kiessl. * 'Επιπέδως, Theol. Arithm. 164. Ast. * "Ἰσοεπίπεδος, Jambl. V. P. 2, 326. Kiessl." Schæf. Mss.]

TERTIUM est 'Ισόπεδος, Planus : χωρίον, Planus locus : q. d. Qui est æqualis solo, vel Soli æqualitatem habens. Frequenter autem substantive ponitur ἰσόπεδον pro Planities : Il. N. (142.) de saxo, ὃ δ' ἀσφαλὲς θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἔκηται 'Ἰσόπεδον τότε δ' οὐτὶ κυλίνδεται ἐσσύμενός περ. Apud Xen. quoque Planities, s. potius Æquus campus : K. Π. 3, (1, 3.) "Ἡ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβάς ἡμῖν διαμάχεσθαι, 1, (6, 19.) 'Ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν, 4, (1, 5.) Οἱ τινες δ' ἐν ἐρύματι ὄντες ἐκκλινόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους οἶεται ἂν τις μείναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ ; Sed et 6, (2, 7.) Ὑμᾶς δὲ βάλλοντες κωλύουσιν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχεσθαι. Sic et 'Ελλ. 7, (4, 31.) Dicunt præterea aliquid esse ἰσόπεδον alii, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum s. coæquatum. Plut. Numa, Τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος. Sic ap. Philon. de Mundo, Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστῆς

οὐδὲν ἂν ἐτι αὐτῆς ἐωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἦδη τὰ ὄρη
πάντα ἐγγένητο, καὶ οἱ γεωλοφοὶ πάντες ἰσόπεδοι τῇ
πεδιάδι: quibus opp. ἀνωμαλίας, et τὰς πρὸς ὕψος ὑπερ-
βολὰς ὄρων: q. l. Bud. ita reddit, Nisi terra princi-
pium ortus cepisset, nulla pars ejus altius insurgens
conspiceretur, complanati vero montes omnes fuissent,
collesque ad æquilibrium redacti, cum planitie
camporum. ["Ἰσόπεδος, ἰσόπεδον, Mær. 86. Toup.
Opusc. 2, 217. Bergler. Alciph. 309. Diod. S. 2,
391." Schæf. Mss. Ἰσόπεδα χρώματα, opp. κοίλα,
Alex. Aphr. Probl. *Ἰσοπεδες, Gl. Planum.]

*Ἐμπεδος, ὁ, ἡ, q. d. ἐν πέδῳ ὢν, In solo stans,
fixus: Il. M. (12.) Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν
ἔμπεδον ἦεν. Item, ἔμπεδον λέγος, (Od. Ψ. 203.) τὸ
ἀκατάσειστον, Immotum, καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἔδρας
ἐστώς. Quinetiam ἔμπεδα τίκτειν ap. eum exp. qui-
dam ἰσχυρὰ καὶ δυνάμενα κατὰ τὸ πέδον ἴστασθαι. De
quibus lege Eust., ap. quem et alia hujus usus inven-
nies exempla: quo sc. inclusam πέδον signif. habet.
Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus, ut cum μένος
ἔμπεδον dicit, et ἴς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Qui-
netiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοὺς ἔμπεδος, itidemque
φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed et is, cui est
νοὺς ἔμπεδος, s. cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμ-
πεδος. ["Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 2,
195. Anth. 6, 395. 9, 77. ad Herod. 567. Brunck.
Apoll. Rh. 170. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5,
265. 6, 273. 322. 7, 159. 603. 604." Schæf. Mss.
Soph. Aj. 640. Apoll. Rh. 2, 644. 4, 392. 854.]
Sæpe autem et adverbialiter PONITUR Ἐμπεδον pro
Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σταθερῶς, Il.
P. (434.) Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἦτ' ἐπὶ τύμ-
βῳ Ἀνέρος εἰσὶν αἱ τεθνηϊότες, ἡ δὲ γυναικὶς, ὧς μένον
ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες, ubi observa ἔμ-
πεδον et ἀσφαλῶς eand. signif. habere. Idem Il. E.
(527.) ὧς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπεδον. ["Theogn.
94. Heyn. Hom. 8, 280." Schæf. Mss. Orph. Arg.
613. 713. Apoll. Rh. 4, 1389.] Invenitur ETIAM
Ἐμπεδα positum adverbialiter: ut ap. Nicandr. Θ.
(4.) Ἐμπεδα φωνήσαιμι, ubi exp. ἀσφαλῶς, ἀκριβῶς.
Alioqui dicitur ET Ἐμπεδῶς forma regulari; eoque
est usus Polyb. (2, 19, 1.) Ἐμπεδῶς μείναντες ἐν ταῖς
συνθήκαις. At vero ap. Auctorem Axiochi et pro
Certo. Sed utrobique SCRIBI Ἐμπεδῶς sciendum
est, quod esset potius tanquam a NOMINE Ἐμπεδῆς.
Apud Suid. certe, ut mox videbis, scriptum est ἔμ-
πέδως. ["Ἐμπεδῶς, Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth.
9, 77." Schæf. Mss. Soph. Trach. 487. Ἐμπεδῆς,
Hipponax ap. Hes. Ἐμπεδῆς γάμορος ἔμαρψεν ᾧ-
δης, quod al. χθόνιος, al. ἀσφαλῆς exp. Ἐμπεδέως,
Athen. 695. "Scolion 21." Schæf. Mss. *Ἐμ-
πεδόκαρπος, i. q. ἀεὶκαρπος, Empedocles ap. Theophr.
C. Pl. 1, 13, 2.] "Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad
"nomen ἔμπεδος dicitur ἐπίμονος ἔχθρα, ap. Suid."
"Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii,"
[Nonn. Jo. 10, 63. *Ἐμπεδοσθενῆς, Pind. N. 7,
144. *Ἐμπεδοσίμη, falsa lectio ap. Hippocr. Epi-
dem. 2, 3. T. 1. p. 698. Lind. Sect. 7. p. 104. Foës.
Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἐμπεδόφρων, quo utitur
Phalaris (Ep. 15.) licet alioqui Poeticum potius vi-
deri possit. Quod ἔμπεδόφρων ei significat, Qui
mente firma præditus est. I. e., Qui mente captus
non est. Bud. [*Ἐμπεδόρκος, unde] et VERBUM
Ἐμπεδορκέω, Firmiter jusjurandum servo. Suid.
ἔμπεδορκεῖν exp. ἐμπεδῶς τηρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur
et Stare pactis; sed addo, Jurejurando firmatis. He-
rod. 4, (201.) Κατέρρηξαν δὲ τοῦδε ἔνεκα τὴν ἐποίησαν
γέφυραν, ἵνα ἔμπεδορκέοιεν. Aliud exemplum habes
ap. Suid. Affert autem Bud. et Ἐμπεδοροφείσθαι,
e Demosth. p. 124 (= 1087.) Ἐνεργαζόμενοι μὲν καὶ
ἔμπεδοροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ: nam vertit,
Negotiantes in ea hæreditate et ea potientes, eam-
que consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed
lautis. Verum ego ibi REPONO Ἐμπαιδοροφούμενοι,
et interpreto, Qui jam inde a pueritia aluntur in ea:
[sic legit Reisk.] "Ἀέμπεδον, Hesychio βέβαιον,
"Stabile, Firmum: ἃ igitur hoc loco fuerit ἐπιτατι-
"κόν, ut sit proprie Admodum firmum et stabile."
Ἐμπεδῶς, Stabilio, Firmo. Sæpe autem ponitur pro
Firmiter et constanter servo, observo: Xen. K. Π.

4, (2, 4.) Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Sic alibi,
(Ἐλλ. 5, 1, 29.) Ἄμυνσαν ἐμπεδῶσειν ταῦτα. Sed et
ἐμπεδοῦν τοὺς ὅρκους ap. Eund. (K. Ἀ. 3, 2, 6.) legi-
mus. Affertur in VV. LL. et ex Eur. Iph. T. (790.)
Τὸν δ' ὅρκον δὲν κατ' ὅμοσ' ἐμπεδῶσομεν, pro Jusjuran-
dum firmum ratumque præstabimus. In Iisd. e Plut.
Solone, Νόμους ἐμπεδῶσειν, Leges esse habituros
ratas. E Gæg. autem, Τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας
ἐμπεδοὶ θεοῖς, Pacta cum hominibus confirmat Deus.
At Hes. et Suid. ἐμπεδῶ exp. etiam διδάσκω. ["A-
bresch. Lectt. Aristæ. 272. Zeun. ad Xen. K. Π.
434. ad Dionys. H. 2, 826. De augm., Schneid. ad
Xen. K. Π. 650. Ed. alt." Schæf. Mss. *Ἐμπεδῶ-
σις, Dionys. H. 1. p. 274.] Ἐξεμπεδῶ, Bud. e
Xen. (K. Π. 3, 1, 12.) Constanter observo et sancio.
[* Κατεμπεδῶ, Nicet. Annal. 5, 4. "Const. Ma-
nass. Chron. p. 29." Boiss. Mss.] Προσεμπεδῶ, Con-
firmo, VV. LL. Sed rectius, Insuper confirmo. [Hes.]
[* Εὐπεδος, Liban. 1, 281. Reisk. γῆ. * Κοιλόπε-
δος, Pind. Π. 5, 50. * "Μελάμπεδος, Cui nigrum so-
lum est, Eust. Il. 28, 23." Wakef. Mss. * Ὑψίπε-
δος, Pind. Ἰ. 1, 42. * Φοινικόπεδος, Æschylus Strabo-
nis 1. p. 58. * Χαλκόπεδος, Pind. Ἰ. 7, 62.]
[* Πεδόεις, Solo adhærens, Nicander Θ. 662.]
Πεδανός, Humilis, A terra s. solo vix assurgens.
"Nicand. utitur pro Parvus, Θ. (226.) dicens πεδανῆ
"ἐφολκαῖη, et (289.) πεδανῆ οὐρῇ, pro μικρὰ, teste
"Schol., qui alias pro ταπεινός accipi tradit: Hesy-
"chio itidem exponente πεδεινός et ταπεινός. Idem
"Hes. πεδανῶ ὕπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro
"κούφῳ, Levi: addens, quosdam exp. βεβαίῳ, Fir-
"mo: secundum quam signif. e πέδη derivatum dici
"posset." "Ἀπεδανός, Imbecillis, pro ἡπ." ["Ad
Charit. 219." Schæf. Mss.] "Ἠπεδανός, dictum
"quasi ἀπεδανός, i. e. ἄπους, signif. χωλός, ἀσθενής,
"Claudus, Invalidus, Infirmus: item ἀναίσθητος,
"ἡλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur ap.
"Od. Θ. (311.) Ibemim Vulcanus de se et Marte lo-
"quens ait, Venerem sese, utpotē χωλὸν ἔοντα, Αἰὲν
"ἀτιμάζειν, φιλέειν δ' ἀτρίῳν Ἀρηας, Οὐνεχ', in-
"quiens, ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιος, αὐτὰρ ἔγωγε
"Ἠπεδανός γενόμεν. Ubi Schol. quoque exp.
"ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλός τε καὶ
"ἄρτιος. Volunt itaque esse τὸν δι' ἀσθενείας οὐ
"δυνάμενον ἐν τῷ πεδίῳ, ἡγουν ἐδάφει, στήναι: ei-
"que opponi τὸν ἔμπεδον. Et procul dubio quod
"Suid. e Fabulis affert, ἐγγύθι δ' ἔσθη Ἠπεδανόιο
"λέοντος, intelligendum de leone cujus pedi in hæse-
"rat spina. Rursum Il. Θ. (104.) ἡπεδανός θεράπων."
["Toup. Opusc. 1, 277. ad Charit. 1. c. Heyn.
Hom. 5, 434. Jacobs. Anth. 12, 161." Schæf. Mss.
"Opp. K. 1, 533." Wakef. Mss.] "Affertur et
"VERB. Ἠπεδανῶ, pro Debilito, Infirmitate et viri-
"bus defectum reddo." [* Νηπεδανός, i. q. ἡπεδα-
νός, Opp. K. 3, 409.]

ΠΕΔΙΟΝ, τὸ, Campus, Planities, Hom. Il. Φ. (345.)
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ, Ἀ.
(492.) ὧς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι,
(Od. P. 436.) πλήτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵπ-
πων, Χαλκοῦ τε στεροπῆς. Apud Eund. κονίοντες πε-
δίοιο, et διέπρησσαν πεδίοιο, non semel. Quinetiam
πυροφόρον πεδίον ap. eum legimus, et πεδία λωπεύντα:
quibus verbis subjungit, καὶ ἀνδρῶν πόνα ἔργα, sicut
alibi dicit, πύοιτον πεδίον. Ex Eod. affertur πεδία
ἔχειν pro Campestria incolere. Frequens hujus vo-
cabuli et in prosa est usus. Plato Theæteto, Ἰππείας
eis πεδίον προκαλῆ, Σωκράτην eis λόγους. Quod Pro-
verbiale dictum usurpans Synes., dixit, Ἐπ' αὐτὸ δὴ
τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον eis πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λό-
γου, προτρέπειν ἡγούμενος. Dicitur etiam, alioqui
brevius, Ἐς πεδίον τὸν ἵππον. Proverbialia fuerunt et
hæc, Ἀρεῶς πεδίον, Martis campus: λήθης πεδίον,
Oblivionis campus: λιμοῦ πεδίον, Famis campus:
ἀνέμου πεδίον, Venti campus: de quibus lege Erasm.
Athen. 8. Πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἀγρωστίν
ἔχον πεφυκῖαν. Et πεδίον χλοερὸν, VV. LL. ex
Apoll. Rh. (1, 546.) In Iisd., πεδίον λεῖον. Ex Eur.
autem (Alc. 594.) πεδίον δαπέδοις. Item πεδία quæ-
dam erant cognomen habentia: ut πεδίον Ἀλλήιον,
Hom. et πεδίον τὸ Ἀρήιον, Paus. Apud Plut. Ἀρειον

πεδίων, qui a Romanis Martius campus appellabatur. ΑΤ Καππεδίων poetica syncope dicitur pro κατὰ πεδίων, Per campum, Il. Z. (201.) "Ἦτοι ὁ καππεδίων τὸ Ἀλῆιον οἶος ἀλᾶτο, ubi observandum est Cic. singularem maluisse reddere Latino plurali, ita interpretantem illum versum, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. || Πεδίων, metaph. de pede: ejus sc. pars superior, cui subjacent digiti. In pede est πεδίων, idemque ὄρος ac πολυόστεον, Campus, et Finis, et Terminus de multis ossibus compositus. Hæc enim pars ossibus et nervis constat, ut ait J. Poll. (2, 197.), et desinit in digitos. Hæc Cam.: qui etiam tradit e Gal. τὸ πεδίων ab junioribus Medicis appellatum, vocasse quosdam Montem pedis: respondere autem τῷ μετακαρπῷ in manu, sicut ταρσόν, qui ad juncturam pertinet, τῷ καρπῷ. Sed malo ὄρος ap. J. Poll. legere, i. e. Mons, Μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω, πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίων, ἡ ὄρος, ἡ πολυόστεον, ἐξ ὁσίων καὶ νεύρων συγκείμενον, quam ὄρος, Terminus: cum et ap. ipsum Gal. non hæc appellatio, sed illa invenitur: ut omittam in vulgatis etiam Edd. Pollucis illam haberi. At Gorr. πεδίων, inquit, Planta, Ima planta pedis. Pars est pedis quinque ossibus constans, inter tarsum et digitos sita: quæ per synarthrosin quinque pedis digitis inarticulatur. ["Wakef. Herc. F. 411. Alc. 601. Lobeck. Aj. p. 291. Jacobs. Exerc. 2, 152. Mitsch. H. in Cer. 220. De mari, Valck. Pbæn. p. 80. Musgr. p. 189. Conf. c. παιδ., ad Diod. S. 1, 267. "Ἰππον ἐς πεδίων, Toup. Opusc. 2, 225. Emendd. 3, 100. Π. πυροφόρα, Longus p. 3. Vill." Schæf. Mss. Πεδία et πέδιλα conf., Barker. ad Etym. M. 788. Metatarsus, Theophil. Protosp. 1, 20.] "Ἀμπεδίων, per sync. "pro ἀνὰ πεδίων, i. e. κατὰ πεδίων, s. διὰ τοῦ π., Per "campum," [Il. E. 87. 96. Z. 71. *Πεδιόνδε, In campum, Il. A. 492. *Πεδιόθεν, E terra, Schn. Lex. ἀμαρτύρω. *Πεδιονόμος, Æsch. S. c. Th. 277. *Πεδιοπλόκτυπος, 83. *Πεδιούχος, *Πεδιώδης, Schol. Soph. Œd. C. 686. *Βαθυπέδιος, Pind. N. 3, 30. in var. lect. *Βαθύπεδος. *Εὐπέδιος, Quint. Sm. 11, 125. ἄλσος εὐπέδιοιο, nisi leg. *εὐρυνπέδιοιο. Vide Schn. Lex. Suppl. *Πεδιήρης, Campestris, Æsch. Pers. 564. Θράκη ἀμπεδιήρεις *Ἀνσχίμους τε κελεύθους, pro ἀνὰ π., nisi leg. ἀμ π.]

Πεδιὸς, Campestris, Planus. Qua signif. legitur ΕΤ Πεδίαϊος: quod a Bud. exp. Campestris, In mediterraneis habitans. A Xen. K. (5, 17.) πεδινοὶ vocantur Lepores campestris, i. e. Qui campestris s. campos et planitiem incolunt, ut ὄρειοι, Qui montes. ["*Πεδιόν, Diosc. Notia 455." Boiss. Mss. *Περιπέδιος, Circumcirca campestris, Aqu. Gen. 14, 3. vide Schleusn. Lex. V. T.] Invenitur autem et Πεδεινὸς cum ei ap. Theophr. [H. Pl. 3, 3, 2. 11, 2. Codd. variant πεδεινός, *πεδιεινός, πεδινός.] "Πέδιοι, affertur pro Qui in locis planis et campestribus morantur: qui et πεδιαῖοι." Sed pro πεδινός s. πεδιαῖος dicitur ETIAM Πεδίασιμος: πεδιασίμος σμύρνα, Diosc., Campestris myrrha, i. e. In campestri solo proveniens. Qui l. facit ut minime suspectus mihi sit h. Basilii l. (2, 40.) sicut eum Bud. mendi suspectum habuit, Ἡ ὄρεινῃ, ἡ πεδιασίμος ἡμῶν ἐνεκεν διακεκόσμηται: subaudiendum autem hic videtur χώρα. Ubi observa etiam τὴν ὄρεινῃν ὀπποῖν τῇ πεδιασίμῳ, sicut in Xen. loco ὀρελούς, i. valens q. ὀρεινούς, πεδινοῖς. ["Villois. ad Apollon. 410. Toll." Schæf. Mss.] Sed hoc adjectivum Πεδίασιμος rectius fortasse deducemus a SUBST. Πεδιάς, ἄδος, ἡ, quod significat Planitiem: ut videre est in eo Philonis l. quem protuli in Ἰσόπεδος. [Cf. Polyb. 2, 16, 7. "Wakef. Trach. 1058. (λόγχη, i. q. πεζομάχος.) Heyn. Hom. 5, 612. ad Timæi Lex. 68. Valck. Hipp. p. 185. Diatr. 131. ad Herod. 436. (2, 208.) ad Diod. S. 1, 349." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 283. *Εὐπεδιάς, Schol. Aristoph. A. 88.] At de Atheniensibus qui fuerunt DICTI Πεδίασιοι, sive Πεδιαῖοι, ΑΥΤ Πεδιεῖς, lege quæ scripta sunt T. 1. c. 370. in princ. VV. LL. ["Πεδιαῖοι, ad Herod. 447. Πεδιεύς, Kuhn. ad Paus. p. 4. Πεδιεῖς, Markl. Suppl. 653." Schæf. Mss. Plut. Solone 13. Palmer. Exercit. p. 3. "Rusticus, Diog. L. 1, 58." Wakef. Mss.] Πεδιακός,

Campestris, VV. LL. {Πεδιακὰ, Atticæ regio campestris, Lysias ap. Harpoer. Apud Phot. autem *Πεδικά' μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐκαλεῖτο δὲ οὗτος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος' εἶχεν καὶ προβάτων νομίας' ἔστι τὸ ὄνομα παρὰ τε Ἀνσίφ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν. *Πεδικός, Strabo 2. p. 280, Sieb. Ἐκ τῆς πεδικῆς μεταρρήσεως, ex emend. Coraii; olim extabat παιδικῆς.]

ΠΕΖΑ, ἡ, Malleolus pedis. Secundum quosdam autem Planta pedis, Ima planta: τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, inquit J. Poll., καλεῖται σφυρὸν καὶ πέδα. I. e., Pars quæ tibiæ subjacet, vocatur σφυρὸν et πέδα. Sunt qui Latinis Peda, a quo Repedare, olim idem significasse putent, quod hoc πέδα. Sed et Totum pedem quidam hoc nomine πέδα declarari censuerunt. Zenodotus certe in libro quem περὶ Ἑθνικῶν Λέξεων scripsit, Arcades et Dores πέζαν vocare Pedem tradidit: ut refert Gal., qui addit, Hippocr. (662, 45.) ita scribentem, Οἱ πόδες οἰδίσκοντες, αἱ πέζαι μάλιστα, intellexisse vel Iamam plantam, vel Malleolos pedum. Ceterum quamvis a Πέδον quosdam Gramm. hoc nomen Πέδα derivare non essem nescius, mutatione literæ δ in 2, Etym. vero in nomine Περιπέδια dicere πέζαν significare Pedem παρὰ τὸ ἐν τῷ πῆδῳ ἔζεσθαι, et terram, παρὰ τὸ ἔζειν, locum tamen ei dare hic malui, donec aliqua illius derivationis argumenta aut certe indicia comperire potuero. In eo quidem certe iudicium eorum desidero, quod πέζος a πέδον deducant, cum ex hoc πέδα factum esse manifestum sit. ["Heyn. Hom. 4, 144. 6, 227. 8, 649. Toup. Opusc. 1, 243. 333. ad Diod. S. 1, 217. Jacobs. Anth. 7, 81. 10, 65. 401. 11, 225. Lobeck. Aj. p. 356. Antip. Sid. 23. Wakef. Ion. 726. Phil. 393." Schæf. Mss.] HINC Ἀργυρόπεζος, ET Ἀργυρόπεζα Thetis ap. Hom., et ἀργυρόπεζα Venus ap. Pind. (II. 9, 16.) Argenteos habens pedes, vel Argenteas pedum plantas: i. e. Argentei coloris; sc. Candidas. Possumus exponere etiam Argenteum quendam nitorem habentes. Perinde est autem ac si diceret Formosa; et simile huic epithetum extat ap. eund. Poetam καλλίσφυρος, et εὐσφυρος. Sed et aliam exp. τοῦ ἀργυρόπεζα habebis, ubi eam et de aliis signif. τοῦ Πέδα. Dicitur porro eadem forma ET Κυανόπεζα τράπεζα, Il. A. (628.) Quæ nigris est pedibus s. nigrantibus, uti nterpr. Cam. Latius autem expositum habes hoc epith. supra, T. 2. c. 477. [ITEM *Φοινικόπεζα, Pind. O. 6, 159. ET *Χιονόπεζα, Nonn. D. 22, 136.]

Sed et hoc ipsum NOMEN Τράπεζα, pro Mensa, ab eod. πέδα ortum est; diciturque τράπεζα quasi τετράπεζα, [s. τρίπεζα, Bæotice, secundum Hes.] quod sc. mensæ initio quatuor haberent pedes. Od. K. (354.) τράπεζαι ἀργύρεαι, Athen. 5. Τράπεζα ὀλάργυρος, δωδεκάπηχυς, 12. Τράπεζαι χρυσαῖ, 2. Τράπεζαι ἐλεφαντόποδες. Ibid. e Cratino, Τράπεζαι τρισκελεῖς, σφενδάμνιναι. Itidem Horat. Tripes mensa, Ovid. Acerna mensa. Et 4. Ἐπὶ τραπέζων ξυλίων, μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰρομένων. Et τράπεζαι κυκλοτερεῖς, ap. Athen. et Eust. quæ etiam κύκλοι. Et cum verbis, ut Aristoph. Σφ. (1216.) τραπέζας εἰσφέρειν: itidem Philoxenus in suo Δελπνῷ ap. Athen. 4. Εἰς δ' ἔφερον διπλοῖοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν. Et Synes. Ep. 67. Τράπεζαν εἰσφορήσας. Od. E. (93.) παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα, Υ. (259.) Δίφρον ἀεικέλιον παραθεῖς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Pro quo μεταθεθέντων τῶν ὀνομάτων, Aristot. Poët. dicit, Δίφρον μοχθηρὸν παραθεῖς, μικρὰν τε τράπεζαν. Ipsa autem passive dicitur παρακείσθαι pro παρατίθεσθαι, Il. Ω. (476.) νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ἐσθὼν καὶ πίνων, ἐτι καὶ παρέκειτο τράπεζα, Adhuc apposita erat, i. e. Nondum sublata, Od. (K. 355.) προπάροιθε θρόνων ἐτίθαινε τραπέζας Ἀργυρέας, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα, Athen. 14. Θύοντας Διὶ Πέλωρι, τραπέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι. Et pass. Xen. K. Π. 8, (6, 6.) Ἰκανῶς κεκοσμημένη τράπεζα, Plut. Symp. 7, 4. Οὐκ εἶα κενὴν ἀπαίρειν τὴν τράπεζαν: quo problemate quæritur, Διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ τράπεζαν αἰρομένην περιορᾶν κενήν. Itidem et in Probl. Rom. 498. quærit, Διὰ τί τὴν τράπεζαν οὐκ εἶων ἀναρῆσθαι κενήν,

ἀλλὰ πάντως τινὸς ἐπόντος, ubi etiam nota κενὴ τράπεζα, ut πλήρης τράπεζα, sc. βρωμάτων. At Plut. Alcib. Ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς τραπέζας; Plato Comicus ap. Athen. (p. 665.) Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρει; At pass. Athen. 5. Ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων, αἱ τράπεζαι ἐβαστάζοντο, Auferebantur, Asportabantur. Itidem Xen. Σ. (2, 1.) ὡς δ' ἀφῆρέθησαν αἱ τράπεζαι; Virg. Postquam exemta fames epulis, mensæque remotæ. Plut. (809.) de Xanthippe Socratis, Ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. Itidem ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας (842.) uxor Pittaci, qui hospitio quosdam exceperat, Μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τράπεζαν. Rursum περὶ Ἀοργησίας Idem, Κατέβαλε τὴν τράπεζαν. Od. Υ. (151.) σπύγγουσι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, Athen. 8. Τράπεζαν ἀπογύψασθαι. Legimus ap. eund. Athen. 14, (640.) Ἐπὶ τῶν τραπέζων κείσθαι τὴν ἐκάστου μοῖραν, eodem l. Παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν λαγῶν, Plut. Art. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκάλει τράπεζαν, fratres sc., ubi etiam dicit, Τραπέζης τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος, Xen. K. II. 8, (2, 3.) Τούτοις ἐπεμπεν ἀπὸ τραπέζης. Ibid. Οἱς ἂν ὀρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. Cic. quoque dicit De mensa mittere. Plut. Symp. p. 2. fine e Pindaro, αἰδοίαν ἐμύγγνυτο ἀμφὶ τράπεζαν. Idem περὶ Ἀοργησίας dicit, Τους περὶ τράπεζαν ὑπηρέτας: qui infra τραπεζοκῆμοι et τραπεζοποιοί. Philostr. Ep. 17. Κόλακα καὶ παράσιτον καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodian. 1, (6, 2.) Ὅσοι τε κόλακες τραπέζης, Mensarii adulatores. Cic. Omnium mensarum asseccla. In his certe posterioribus ll. τράπεζα accipitur potius pro κεκοσμημένῃ τράπεζᾳ, ut Xen. paulo ante loquitur, i. e. pro Mensa instructa s. exstructa epulis: quemadmodum et ap. Athen. videmus l. 2. cum Cynicus quidam τράπεζαν vocaret τρίποδα, Ulpianus ægre id audit, quippe quod ab omnibus τράπεζαι vocari soleant αἱ παραθέσεις: sicut J. Poll. quoque τραπέζας vocari scribit τὰ σιτία τὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν τραπέζων τιθέμενα, ["Cibi s. Fercula mensæ imposita. Sic Herod. 1, 162. Ἀρπαγον Ἀστυάγης ἀνὸμψ τραπέζᾳ ἐδαίσε." Schw. Mss.] Quæ τράπεζαι ænigmatice a Timocle ap. Athen. 10. (p. 455.) dicuntur Βίον τιθῆναι, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φίλιας, ἱατρὸς ἐκλύτου [ἐκκλ.] βουλιμίας. Itidem accipitur in seqq. ll. Clearchus in sua Δειπνολογίᾳ s. Ὀψοποιίᾳ, ap. Athen. (p. 4.) Πρὸς δὲ μὴ πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαισι τραπέζῃ. Sicut et Plut. περὶ Φιλαδελφίας, Μὴ τε χρωμένους οἰκίᾳ καὶ τραπέζῃ. Quo refer et Plaut. Communicabo te semper mensa mea. Plut. de Discern. Amico ab Adulat. Τους ἀμφὶ πλουσίαν ἐγκυκλουμένους τράπεζαν, Athen. 4. Τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται. Rursum Plut. de Deo Socr. (312.) Ὅταν τὰς ὀρέξεις ἐπιστῇτε λαμπραῖς τραπέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι, Splendidis mensis. Colum. autem dicit Mensa pretiosis dapibus opulentata. Lucian. Nigrino, Φίλος περιέρων τραπέζων: Cic. Mensa conquisitisimis cibis exstructa. Et Philox. λιπαρῶπα τράπεζαν paulo ante dicit ut Catull. Pingues linquere mensas. Item a regionum lautitia. Lucian. (1, 360.) Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ, Thuc. 1, (130.) Τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persico more instructam. Itidem Athen. 2. Τὰς Σικελικὰς καὶ Συβαρικὰς καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας, ἥδη δὲ καὶ Χίας. Contra Herodian. 4, (7, 8.) Τράπεζαν εὐτελεῖ παρετίθετο. Et ap. Plut. Symp. 8, 9. Αἱ ψυχραὶ καλούμεναι τράπεζαι. Sed et δημόσιαι erant τράπεζαι et ξένιαι s. ξενικαί. Æschin. (31.) Τους τῆς πόλεως ἄλλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, Legationis societatem, et sodalium publicum, quale est eorum qui legationem simul obeunt, Bud. Idem (85.) Ἐφῆσθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Itidem ap. Athen. 4. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κείνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προσκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες, Mensæ hospitales. Od. (P. 155.) ξενίῃ τράπεζᾳ. || Item δεύτεραι τράπεζαι, ut Lat. Secundæ mensæ, quæ et ἐπιδόρπια, cum apponuntur fructus et τραγήματα. Plut. Symp. 5. Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τοὺς λόγους ὥσπερ δευτέρας τραπέζας φερόμενοι, Athen. 14. Περιγέχθησαν ἡμῖν καὶ αἱ δευτέραι καλούμεναι τράπεζαι,

(p. 130.) Τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπια τράπεζαι. De his mensis secundis multa idem Athen. (640.) || Ἱερὰ τράπεζα, Greg. Naz. Sacra mensa, i. e. Altare. || Mensa argentariorum, numulariorum: Cic. Stipendium militibus mensis palam propositis esse numeratum. Menander, Ἄλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ' ἵνα Εἰ τάργυριον καλὸν ἐστὶ δοκιμαστῆς ἴδῃ: quos versus sic reddidi, Mensæque doctem imponere quidem sedulo, Ut numuli explorentur an sient probi. Dem. Ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐθῆκεν ἐπτά μνᾶς, Plato Apolog. Socr. (1.) Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπέζων, In foro et ap. mensarios, Plut. de quodam qui pecuniam mutuam dabat amicis, Δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Et οἱ ἐπὶ τραπέζαις, Mensarii, οἱ τράπεζῃται, Isocr. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεσθαι. Hæc τράπεζα ab J. Poll. vocatur et τράπεζα λογισηρία. || Est etiam Architectonicum vocabulum. Ctesibius de catapultâ, Καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἐκ τε τῶν κανόνων καὶ τῶν * διαπηγμάτων καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα, Mensa interior est et media inter duas hinc et inde scapulas, constatque regulis et diapegmatis et tabula inter regulas et diapegmata collocata, estque in summo et imo capitulo, ut et περιτρηγᾶ. Turn. Advers. 2, 5. Τράπεζα ap. Aristoph. Pulpitum aut Locus editor, in quo vernæ et mancipia venum exponebantur omnium oculis: circus vero fori, in quo exstructa erat hæc τράπεζα, DICEBATUR Κύκλος: J. Poll. 7. Ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ. Ab aliis vocari μονοπωλίαν dicit, ab Hyperride Μονοπωλίον. || Τράπεζαι dicuntur etiam Scapularum partes latiores circa dorsum, τῶν ὠμοπλατῶν τὰ περὶ νῶτα πλατυνόμενα, J. Poll. || Hepatis quoque ea pars, quæ latior est instar mensulæ, τράπεζα nominatur, Nicand. (Θ. 560.) Ἡπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης Ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἥδὲ πυλῶν: in q. l. quæ annotat Schol., vide in Ὀνυξ. || Τράπεζα vocatur etiam τὸ λεαῖνον τὰ σιτία, J. Poll. 2. c. περὶ ὁδόντων. ["Casaub. ad Athen. 100. Jacobs. Anim. in Eur. p. 11. Anth. 9, 115. ad Charit. 580. 706. Aristoph. Fr. 271. 277. Mensa argentaria, Plut. Alex. 170. Schm. Quid in navi, Valck. Anim. ad Ammon. 115. Proprie τετράπεζα, Valck. Adoniaz. p. 315. Tr. molæ, Mær. 262. Trapezitarum mensa, ad Charit. 293. ad Lucian. 1, 253. Tr. ἡλίον, ad Herod. 203. Tr. δευτέρα, Musgr. Ion. 1171. 1174. Δεύτεραι tr., Plut. Mor. 1, 524. Κοινὴ tr., Jacobs. Anth. 7, 241. Ἐπὶ τῆς tr., Plut. Alex. p. 56. Schm. Τράπεζαν ἔχειν, Longus p. 70. Vill. cf. 72. bis. Μόνης tr. ἐρᾶν, Toup. Emendd. 2, 24. Ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς tr., Heind. ad Plat. Apol. p. v." Schæf. Mss. Demosth. 946. Isæus ap. Dionys. H. 5. p. 593. Aristot. Œcon. 2. Paus. 8, 31. Plut. Vita Isocratis p. 241. Polyæn. 4, 29.]

[* Τραπεζοειδής, Mensæ formam habens, Plut. 9, 546. Strabo 14. p. 1001. "Agathem. p. 2. Tenul. (Contracte *) Τραπεζώδης, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 407." Boiss. Mss. Strabo 17. p. 1165. Diod. S. 3. p. 125. * "Τραπεζοκόλαξ, Thom. M. 689." Schæf. Mss.] Τραπεζοκόρος, Mensæ asseccla, Parasitus, fortasse παρὰ τὸ κείρειν τὰς τραπέζας, i. e. τὰ ἐπὶ τῶν τραπέζων παρατιθέμενα σιτία: ut Gall. un tondeur de nappes. Nisi malis, Qui satiat ut s. expletur mensis appositis. Phocyl. (85.) Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἐταίρους. Τραπεζολοιχός, Qui mensas lambit, s. lingit, i. e. Mensarum asseccla, Parasitus: i. q. τραπεζοκόρος. Dicitur ut ματιολοιχός, Suid. ["Toup. Opusc. 1, 322. Bast Lettre 143." Schæf. Mss.] Τραπεζοποιός, idem cum Τραπεζοκόμος, i. e. ὁ κοσμῶν s. παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, Qui mensam instruit, Lat. Structor, Athen. (170.) Ζητητέον δ' εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοίῳσι τὸν αὐτὸν εἶναι φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρούκτωρα: subjungens paulo post, Ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιῶν, τῶν τραπέζων ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Hesychio quoque Τραπεζοποιός est οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πύσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος. Et Polluci itidem, ὁ πάντων τῶν περὶ

καὶ ἐστίασιν ἐπιμελούμενος, καὶ ὁ φροντίζων τῆς ἀπρε-
σίας ἀπάσης: qui a Plut. supra vocatur ὁ περὶ τὴν τρά-
πεζαν ὑπηρετής. Quales et ap. Cic. pueri eximia
forma delecti, qui ad mensam jubentur consistere.
Philemon ap. Athen. l. c., Τραπεζοποιὺς ἐστ' ἐπὶ τοῦ
διακονεῖν, Antiphanes ibid. προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ
Τραπεζοποιόν, δὲ πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ' Ἐτοιμάσει,
σπονδὰς ποιήσει, τὰλλ' ὅσα τούτῳ προσήκει, ubi etiam
dicit hosce τραπεζοποιούς fuisse διαφόρους τῶν μαγει-
ρων: qui sc. ὁψώνια in coquina parabant, at οἱ τραπε-
ζοποιοὶ ἑντὸς ferebant in συμπόσια, cum mensam prius
instruxissent suo apparatu, astabantque epulantibus,
donec mensæ auferebantur: quod idem erat τῶν τρα-
πεζοκόμων quoque officium. Quo vocab. utitur
Plut. (8, 550.) Ὅργαι κατὰ τῶν τραπεζοκόμων. Et
μοχ, τὰ δειπνα, δαίτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἐστωμένους,
δαιτυμόνας· δαιτροὺς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ
διατερεῖν καὶ διανέμειν. Idem in Artax. τοὺς ὑπηρετάς
καὶ τοὺς τραπεζοκόμους τῆς μητροῦ. Vide alium ex
Eod. locum supra in Ὀψοποιός. [Τραπεζοκόμος,
Theopompus Longini p. 154. Oxon., Plut. 8, 433.
Τραπεζοποιός, conjunctum cum μάγειρος, Themist.
54. "Mensæ structor, Clem. Alex. 229." Elberling.
Mss. "Wessel. Diss. Herod. 32. Valck. Anim. ad
Ammon. 74." Schæf. Mss. * Τραπεζοποιεύω, Men-
sam structor, Diphilus Athenæi 291. * Τραπεζοποιία,
Strabo l. p. 810.] * Τραπεζοφίτης, opus, Mensarius
disputator, Qui in mensa disserit, Athen. [22. "Ca-
saub. p. 4." Schæf. Mss.] Τραπεζοφόρος, Qui men-
sam fert, ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, ut J. Poll. (10, 69.)
exp.: qui etiam τραπεζοφόρον dici posse scribit men-
sam, ἐφ' ἣ τὰ ἐκπώματα κατὰκινεῖται: [Gl. Caliculare.]
Apud Cic. ad Fam. 7, 23. Signum τραπεζοφόρον.
At ἡ τρ. est Nomen ἱεροσύνης ap. Lycurgum ἐν τῷ
περὶ τῆς Ἱερείας, ut scribit Harpocr., quæ cum ea,
quæ DICITUR Κοσμὸν, διέπει πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς
Ἱερεῖα, ut ex eod. Oratore patet, et ex Istri l. 16
τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. [Anecd. Bekkeri 307.
Artemid. 1, 76. "Aristoph. Fr. 227. * Τραπεζοχά-
ρων, Bergler. Alciph. 401." Schæf. Mss.]
[* Ἀτράπεζος, Manetho 4, 564. * Ἀντοτράπεζος,
Emped. ap. Euseb. Pr. E. 130 sed cf. Potter. ad
Clem. Alex. 722." Kall. Mss. * Ἀντοτράπεζος, Eur.
Herc. F. 384.] "Εκτράπεζος, Extra mensam consti-
tutus, Qui mensæ non infertur, Lucian. de Pytha-
gora, (2, 708.) "Ἠδιστόν μοι γούν ὄψον, ἐκτράπεζον
ἀποφαίνων, τοὺς κνάμους, Interdicens mihi fabæ esu,
"quæ mihi inter cetera opsonia est gratissima."
Εὐτράπεζος, ut βίος, Vita quæ degitur ad mensam
bene instructam, Athen. (641.) "Ὅντως γὰρ, κατὰ τὸν
Εὐριπίδην, ἀποβλέψαντά ἐστιν εἰς τὰ παρακείμενα,
εἰπεῖν, Ὅρῃς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Homines
vero εὐτράπεζοι dicuntur, Qui bene instructa mensa
utuntur, οἱ οὐκ εὐτελεῖ τράπεζαν παρατιθέμενοι. Eri-
phus ap. Athen. (137.) Οὐδ' εὐτράπεζων Θετταλῶν
ξένων τροφαί: qui solebant καθ' ἑν ἕκαστον παρατιθέ-
ναι μέγας, ut Alexis ibid. loquitur, qui Atticas
cœnas τραπεζὰς, dicit δειπνίζειν Ἀττικῶς καὶ ἀπὸ κρι-
βωμένων. [* Ἰσοτράπεζος, Athen. 147. 169. * Καλ-
οτράπεζος, Qui lauta mensa utitur, Amipsias ap.
Eund. 271. (524.) Schw. Mss.] Μικροτράπεζος,
Qui exiguam s. tenuem mensam apponit, ὁ εὐτελεῖ
τράπεζαν παρατιθέμενος: oppositum præcedenti. An-
tiph. ap. Athen. (130.) Τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτρά-
πεζοι φιλοτρώγες [φυλλο—] Δράσειαν; ὅπου τέτταρα
λήψηκρέα μικρὸν ὀβολοῦ. Παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν
ὄλους βούς ὀπτιῶσιν, Ἐλάφους, ἄρνας. [* Μονοτράπε-
δος, Eur. Iph. T. 949.] Ὁμοτράπεζος ET Συντράπε-
δος, Qui eadem mensa utitur, ὁ τῇ αὐτῇ τραπεζῇ χρώ-
μενος: qui et συγκλίτης et σύγκλιμος dicitur: item
παρακλίτης, ὁμοκλίτης, ὁμόσιτος et σύσιτος, ut J.
Poll. docet l. 6, initio. Citatur autem ὁμοτράπεζος
ex Eur. ["et Herod. 3, 132. 9, 16." Schw. Mss.
"Συντράπεζος, Themist. p. 46. Ed. Maii." Boiss.
Mss. "Ad Charit. 594." Schæf. Mss. * Φιλοτρά-
πεζος, Mensæ amicus, Epularum amans, Athen. 113."
Schw. Mss.]
Ἐντράπεζιτης, ὁ, Mensæ assecla. FEM. Ἐντρα-
πεζίτις, idos, Quæ in mensa nostra alitur; nam ἐν-
τραπεζίτιδος Suid. exp. παρσίτου.

A Ἐπιτράπεζιος, Qui super mensa est, super mensa
sit. Priori signif. ἑ. ὅθεν dicitur Aqua quæ super
mensa est. Lucian. Hermotimo τῷ ἐν ὕδατι ἐοικὼς
ἔσθ', ἐφ' ὃ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἀπὸ τῷ δακτύλῳ
ἀγόμενος. Solet enim aqua in mensis, quæ nec de-
pendent, nec propendent, si digitum admoveas,
eum sequi. Posteriori signif. ἐπιτράπεζια διηγήματα,
Narrationes quæ super mensa, s. in mensa, fiunt,
quæ et ἐπιδόρπια dici possunt. [Hercules epitrape-
zios, Stat. Sylv. 4, 6.] AT Ἐπιτραπεζίδιος, Hesychio
ὁ παράσιτος, Mensarum assecla: Cic. Omnium men-
sarum assecla. Quo modo et ἐπιτράπεζιος ab eo su-
mitur in Τραπεζεύς infra.

[* Τραπεζότης, Abstractum a τράπεζα, Diog. L.
341.]

[* Τραπεζήεις, Nicander Θ. 526. Opp. K. 1,
472.]

Τραπεζών, ὄνος, Hesychio est Ἱερεὶά τις Ἀθήνησιν,
vide Τραπεζοφόρος. [* "Τραπεζῶν, Wernsd. ad
Plut. Quæst. p. 45." Schæf. Mss.]

B Τραπεζεύς, ἑως, ὁ, Mensæ assecla, i. q. ἐπιτραπε-
ζίδιος s. ἐντραπεζίτης. Hesychio παράσιτος ἀκλῆτος,
Qui invocatus ad mensam venit: Plaut. Quod invo-
catus soleo esse in convivio. Exemplum e Plut.
habes in Ἀντολήκυθος, quod et ab Erasmo affertur
in Chiliadibus, ubi explicat Prov. Ollæ amicitia.
Apud Hom. est Epith. Canis, Il. Ψ. (173.) Ἐνέτα
τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν: X. (62) αὐτὸν de
canibus, Ὅς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆες τελευποῖς.
Hesychio τραπεζῆες κύνες sunt οἱ πρὸς ταῖς τραπεζαῖς
λαχνεύοντες, s. οἱ ἐπιτραπεζεῖς καὶ οἰκουροί. Eustathio,
τραπεζολαχοί. ["Toup. Opusc. 2, 52." Schæf.
Mss. Aristion Athenæi 686. Plut. 6, 183. Dio
Cass. 624, 12. Opp. K. 1, 473. τραπεζήεσσι κύνεσσι.]
UNDE Τραπεζεῖτης, quod ejusd. cum τραπεζεύς
significationis est, Eust. 1256. Τραπεζῆες δὲ κύνες,
οἱ καὶ τραπεζεῖται, ὅς ἀγλαῖας ἐνεκεν κομῶσιν ἄνα-
κτες. Et mox e Lex. Rhet. Τραπεζῆες, παράσιτοι, οἰκο-
τραπεῖς, οὗ περίφρασις τὸ, Ὅς τρέφον ἐν μεγάροισι.
Ibid. annotat hoc τραπεζεῖτης diphthongo scribi,
quoniam e τραπεζεύς derivatur; at τραπεζίτης pro
Mensario, simpliciter, a τράπεζα. Idem Suidæ
τραπεζεῖτης κύων, est ὁ ὑποκάτω τῆς τραπεζῆς, τραπε-
ζεῖτης δὲ διὰ τοῦ ι, καταλλάκτης.

C Τραπεζία, ἡ, Mensarum confectio, Theophr. H. Pl.
3, 10. de arbore quæ ὀξύη dicitur, Χρῆσταιν ἔχει τὸ
ξύλον πρὸς πολλά· καὶ γὰρ πρὸς ἀμαυροῦσαν καὶ πρὸς
κλινοπηγίαν καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν καὶ
εἰς ναυπηγίαν. Sed credo id vocab. mendosum
esse: [retinuit tamen Schn.] Apud Hes. certe PRO
Τραπεζίας, quod exp. περὶ τῇ τραπεζῇ τρεφομένους,
non dubito quin scr. sit τραπεζήας, et intelligendum
de l. Hom. in Τραπεζεύς citato.

Τραπεζίτης, Mensarius, Numularius: ὁ ἐπὶ τῇ τρά-
πεζῃ, ut Isocr. vocat. J. Poll. 3, c. 9. Τραπεζίτης,
ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβός, δοκιμαστής, ἐπικαθήμε-
νος τραπεζῇ. Hesychio, κολλυβιστής, κερματιστής, δα-
νειστής: Suidæ καταλλάκτης, paulo aute in Τραπε-
ζεῖτης. Utitur hoc vocab. Antiphanes ap. Athen.
(226.) dicens, ἰχθυοπωλῶν et τραπεζεῖτῶν nullum esse
ἔθνος ἐξωλέστερον. Et Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ
τραπεζεῖται ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν
ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. Utitur et Lu-
cian. Vit. Auct., necnon Plaut. ap. Latinos. Hes.
vero τραπεζεῖτην Πάριν exp. τὸν παραβάνα τὴν τρά-
πεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὴν Μεδεάου. ["Ad Charit.
294=734. ad Thom. M. 110. ad Lucian. 1, 253." Schæf.
Mss. Demosth. 1186. Matth. Evang. 25, 27.]
Τραπεζεῖτικός, Ad mensarium pertinens. Apud Dem.
τρ. γράμματα, Rationes mensariorum. [Sic inscribitur
Oratio Isocratis.] Τραπεζεῖτεύω, Mensarius sum,
J. Poll. [Demosth. 953. 1111.]

Τραπεζιον, τὸ, Mensula, Abaculus, Plaut. Appone
mensulam. Apud Geometras τραπεζιον dici scribit
Hes. σχῆμα τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς
ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνύουσας,
ἴσας. Quod vero Strabo l. 14. Tralles urbem con-
ditam esse dicit ἐπὶ τραπεζιον, redditur, In vertice
quodam plano. [Lysias ap. J. Poll. 10, 105. Reisk.
Ind. Græc. Lysiacæ. "Valck. Anim. ad Ammon.

73. Heyn. Hom. 5, 576." Schæf. Mss.]

Τραπεζῶ, Mensæ impono, Super mensa s. In mensa pono, Soph. Triptolemo, ap. J. Poll. 10, c. 22. Ἀπινδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, i. e., ut Demetr. Phal. (114.) exp. * ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. [Julian. Or. 5. p. 176. τοῖς θεοῖς. "Brunck. Soph. 3, 501." Schæf. Mss.] Τραπεζῶμα, τὸ, Quod in mensa statuitur, Quod supra mensa ponitur, ut vasa, Eust. 1402. Χαίρουσι σκέυεσι θυλίνους, ἃ καὶ κάνα λέγεται καὶ τραπεζώματα. Ἐπιτραπεζώματα, Quæ in mensa s. super mensa apponuntur, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα: ut non solum Hes., sed etiam Athen. (641.) exp. Sed peculiariter sic vocantur αἱ δέντραι s. ἐπιδόρπια τραπέζαι, quæ et ἐπιφορήματα, quoniam ἐπιφέρονται μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι, alio nomine ἐπιδόρπιδες vocatæ. Generalius pro τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα, usus est Plato Comicus. Menelao, ἐπὶ μοι ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν. Athen. 14. item 4. [p. 170. * Τραπεζωσις, Plutarchus Procli ad Hesiod. p. 161. Dionys. Areop. 799. Maximus ad 1.]

Ab eod. Πέζα est ETIAM Ἰουλόπεζος. Fuerunt autem naves longæ ἰουλόπεζοι appellatæ a Lycophr., remorum copiam, quæ in illis est, comparante cum ea pedum copia, quam habent vermes, qui nominantur ἰουλοι. Quidam vero ἰουλόπεζοι κόραι non ἰουλόπεζοι νῆες, de his alioqui dictum, ex eod. Lycophr. afferunt. SED ET Κρουπέζια traxit hinc originem: quo significantur Ligneæ calceamenta. Habent autem hanc scripturam J. Poll. (7, 87.) et Hes.: at PAUSANIAS Κρουπέζαι, ap. Eust., et quidem dicens non simpliciter Calceamenta ligneæ, sed addens Βεωτία. Exp. etiam Soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουνοπέζια. Pollucis exp. (10, 153.) referam paulo post. Hes. autem [et Phot.] non solum ligneæ σανδάλια esse dicit, sed et ligneæ ὑποδήματα, quibus calcabant oleas. Ibid. EST Κρουπεζοῦμενοι, quod significare dicit τοὺς τραπεῖς πόδας ἔχοντας. Quidam tamen interpr. Qui sunt induratis pedibus. Apud J. Poll. autem ΛΕΓΙΤΟΥΡ Κρουπεζοφόροι, de Βεωτίᾳ dictum. Is enim postquam scripsit, τὰ κρουπέζια esse ξύλινον ὑπόδημα πεποιημένον εἰς ἐνδοσίμον χορόν, sicut alibi esse dicit τὰ πῶν αὐλητῶν ὑποδήματα, addit, κρουπεζοφόρους autem esse Βεωτοὺς. Conveniunt vero hæc postrema verba cum illa exp., quam dat Pausanias vocabulo Κρουπέζαι a me paulo ante commemorata. ["Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Huschk. Anal. 291." Schæf. Mss.] ["Ἀπεζος, Pedibus carens, Lycophr. 629."] "Διάπεζον φόρημα, Eust. e πέζα compositum esse dicit, "sed non exp., afferens tantum hæc verba, Ἀγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζαν, καὶ ἐπ' αὐτῷ κροκωτόν: forsitan Ad pedes usque defluens." [sunt ista verba e Callixeno Rhodio ducta ap. Athen. 198. * Εὔπεζος, J. Poll. 2, 192.] "Νηλίπεζοι, ET "Νήλικοι, Discalceati, Nudis incedentes pedibus, "ἀνυπόδετοι, Hes. Dicitur ET Νηλίπους itidem pro "ἀνυπόδετος, Discalceatus: ut ap. Suid. κατ' ἀγρίαν "Υλὴν ἄσιτος νηλίπους τ' ἄλωμένη." [e Soph. Œd. C. 349, ubi v. Brunck. Νήλικος, Apoll. Rh. 3, 646. Lycophr. 635. * Valck. ad Rōv. xlii. Toup. Opusc. 1, 420. Jacobs. Exerc. 2, 128. Anth. 11, 348. Wakef. S. Cr. 1, 153. Νηλίπους, Valck. l. c. Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss.] "Ἀνήλικος, Suidæ ὁ "ἀνυπόδητος, Discalceatus, Non habens calceos: "ἥλιψ enim Calceus dicitur, ut testatur Schol. "Theocr. (4, 56.) qui Dorice ἀνάλικος dicit. "Ἀνάλικος, Discalceatus: ἀνυπόδητος: Dorice pro "ἀνήλικος, AB ἥλιψ significante ὑπόδημα, Schol. "Theocr. (l. c.) Eis ὅρος ὅκχ' ἔρπει, μὴ ἀνάλικος "ἔρχο, Βάρτε." "Ἀναλίκος, Hesychio ἀνυπόδυντος, "Qui subiri nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, "Discalceatus." "Ἀνελλίπους, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἦτοι χωλός, Hes. Qui pedibus non saltat, h. e. Claudus. Rectius ap. Schol. Theocr. scriptum "ἀνέλικος, rectius etiam expositum ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν "πόδα, Non torquens s. trahens pedem, i. e. Non incedens: quoniam ἐν τῇ πορείᾳ ἐλίσσονται οἱ πόδες, "Dicitur autem ἀνέλικος ut ἀελλοπρὸς: ἀνελλίπους, ut

PARS XXII.

A "ἀελλόπους:" [cf. Schol. Theocr. l. c.] "Νηδύπονι, "Hesychio ἀνυπόδετος, Discalceatus."

["Πορφυρόπεζος, Tryphiod. 65. * Τετράπεζος, Orph. A. 741. * Χαλκεόπεζος, Anal. 2, 447.]

Πέζα, ITEM Πέζις, in vestimento, Fimbria, Limbus: quæ alio nomine ὤα. Apoll. Rh. 4, (46.) Ἀκρὴν ὑψόθι πέζαν ἀεράζουσα χιτῶνος. Hes. postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ διὰ τὸ πρὸς τῷ πέλῳ, subjungit, Ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἡ πρὸς τῷ πέλῳ, τὰ κατώτατα μέρη. At vero J. Poll. πέζας non dicit appellari τὰς ὤας, sed παρυφάς, quæ sunt παρὰ τὰς ὤας: Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὤας παρυφαί, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζίδες: et quæ ita sunt παρυφασμένα, inquit, Περίπεζα. AT Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ ποδῆρεις, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. vero exponens epith. ILUD Ἀργυρόπεζα quod Hom. dat Thetidi Il. A. (538.) scribit fuisse et qui πέζαν esse putarint κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι: ut ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. ["Πεζίδιον βασιλικόν, Gl. Diadema; Πεζίδιον γυναικός, sine interpr.] Quod autem attinet ad præcedentia illa adjj., quæ itidem ab hoc πέζα, i. e., habente hanc signif., derivantur, unum quidem EST Περίπεζος, quod exponemus παρυφασμένους, sicut J. Poll. περίπεζα exp. παρυφασμένα. Sed fortasse non male Latine Circumdatus limbo, aut etiam Fimbriatus. AT Περίπεζια Etym. vult dici Quæ terræ sunt propinqua. LL. autem VV. exp. Περίπεζια, sicut ET Περίπεζίδες, Ornamenta pedum, sine Auctore. Mutatam vero sedem aqcentus habens NOM. Περίπεζια, explicatur ab Hes. ταπέλνως. [Simpl. ad Epict. Τοῦ περιπέζιου τῆς ψυχῆς μέρος, i. e. Humilis. Περίπεζιος Suidæ est πορευτός. * Περιπέζιος, Humiliter, Eust. Il. M. p. 858. "Περίπέζιος, Dionys. Areop. 25. Περιπέζια ὕφεις, Terrena humilitas. * Ὑποπέζιος, Idem 35. 58. ὕφεις." Kall. Mss.] Alterum comp. EST Πεζοφόρος, quod sonat q. d. Limbifer, i. e. Limbum ferens, gestans. Potest autem exponi itidem Limbo circumdatus, Fimbriatus. At sequendo alteram exp. Pollucis, sc. ποδῆρης, sonat Talaris: verum Idem in alio l. non hanc, sed illam exp. sequitur, Τὸ δὲ ζῶμα, ἐστὶ μὲν ἐπιτήδειον ἐνδύναί, πέζας δὲ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ, πεζοφόρα τὰ σώματα ἀποκαλῶν. ["Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2." Schæf. Mss.] * Πεζοφορέω, unde ap. Phot. Πεζοφοροῦσιν ἦτοι πέζαν ἔχοντων τῶν χιτῶνων ἢ τοῖς ποδῆρεσιν.] SED πέζα generalius etiam pro Extremitate: unde redditur et Margo, Crapido, Ripa, ["Ruhnck. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.] πέζαι tamen maris exp. non ὁ αἰγιαλός, sed τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη. Præterea πέζα dicitur et ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης. Item πέζα πρώτη τοῦ ῥυμοῦ, est τὸ ἄκρον, ὃ ἐπικείται ὁ ζυγός: de quibus signif. consule Eust. E Dionysio P. autem affertur in VV. LL. Καὶ Χίος ἡλιβάτοιο Πεληναίου ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, et q. d. Sub planta: atque ita pertinebit h. l. ad primam signif. hujus nominis, sed e propria factam metaphorice. Eust. certe exponens hæc ejusd. Dionysii verba, ὅστ' ἐπὶ τρισσὴν ἔκτεταται κρητὶδα πρὸς ἡῶ, scribit, Κρητὶς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βῆσις, ἐπὶ τε θεμελίου καὶ ἐτέρων τινῶν: quibus subjungit, Προῖων δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ, τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, Ibid. affertur pro Regione s. Plaga, e Nonno, οὐρανὴν πέζαν vocantὲς Cælestem plagam: Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπὸνέμιος νέκυν ἦλθε. [Πέζα, Rete piscatorium, Opp. A., 83.] Denique πέζαι, si credimus Oro ap. Etym., dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad convivia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαί, a PEM. Πέζη: cujus masc. πεζός. [Cf. Athen. 532. Περιήγετο στρατηγόμενος ἀθλητρίδας, καὶ ψαλτρίας, καὶ πεζὰς ἐταίρας, ubi Schw. — Πέζαι ἐταίραι, veteribus dicebantur Viliissimæ, Abjectissimæ meretrices, pura puta prostibula, quæ ne in speciem quidem aliqd profitebantur, (veluti musicam, ut ἀθλητρίδες et ψαλτρίας) sed plures non nisi corpore quæstum facere noverant.]

ΠΕΖΟΣ, ὁ, Pedes, Qui pedibus viam faciunt, Od. II. (224.) Οὐ μὲν γάρ τι σὲ πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰκέ-

σθαι, H. N. (438.) Ἐνδουκῆς ἐν νήϊ θαρῆ πεζὸς ὁμαρ-
 τῶν, Xen. (K. Π. 4, 3, 5.) Πεζὸς ἰών, Athen. 12.
 Προφει μὴδέποτε πεζός. Crediderim autem et πεζὴν
 ὁδὸν posse dici, Pedestrem viam, Pedestre iter :
 Terrestre iter distinguenda ab eo quod fit mari, cum
 legamus ap. Plut. Polit. Præc. πεζοτέραν ὁδὸν, ubi
 tamen metaphorice loquitur ; hæc enim sunt illius
 loci verba, Εἰσβολαὶ δὲ καὶ ὁδοὶ δύο τῆς πολιτείας εἰ-
 σὶν, ἡ μὲν, ταχέια καὶ λαμπρὰ πρὸς δόξαν, οὐ μὴν ἀκιν-
 δυνος· ἡ δὲ πεζοτέρα καὶ βραδυτέρα, τὸ δὲ ἀσφαλὲς
 ἔχουσα μᾶλλον : ubi animadvertite voce hac πεζοτέρα
 quandam simul humilitatis significationem includi,
 cūm opponatur πεζοτέρῃ ὁδὸς τῇ λαμπρᾷ πρὸς δόξαν :
 de quo metaphorico nsu dicam infra, in fine secundi
 de signif. nominis Πεζὸς tmematis. || Sed et in bello
 dicitur πεζὸς ad differentiam τοῦ ἵππεως, sicut
 Pedes ad differentiam Equitis. Hom. Πεζοὶ δ' ἵππηες
 τε, Il. Θ. (59.) et alibi : Λ. (150.) Πεζοὶ μὲν πεζοὺς
 ὀλεον φεύγοντας ἀνάγκη, Ἴππεῖς δ' ἵππηας. Alicubi
 vero et ἵππους opponit πεζοῖς, Od. P. (436.) πλῆτο δὲ
 πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Apud Eund. legi-
 mus μάρνασθαι, Pugnare, ἀφ' ἵππων et πεζὸν ἔόντα :
 Od. (I. 50.) ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μά-
 ρνασθαι, καὶ οὐ χρὴ πεζὸν ἔόντα. Cui simile est, quod
 habetur Il. E. (13.) Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χθο-
 νὸς ὤρνυτο πεζός. Idem et in soluta oratione pas-
 sim dicuntur πεζοί, Pedites, ut ἵππεῖς, Equites. Lu-
 cian. (1, 848.) Πεζοὶ περιπευρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς
 δορατοῖς, καὶ συμπατοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἵππέων. Ali-
 quando autem, sed raro, si bene memini, additur
 στρατιῶται : ut ab Herodiano 1, (12, 19.) Ἐπεβοή-
 θουν τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ στρατιῶται μίσει
 τῶν ἵππέων. Interdum vero πεζοὶ opponuntur τοῖς
 ναυβάταις, ut ap. Thuc. (8, 44.) s. τοῖς ναυμαχοῦσι, ut
 ap. Demosth. Apud quem tamen legitur et adv. πεζῇ
 cum ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ
 καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι.
 Et πεζὸς στρατός, s. πεζῇ στρατῷ, aut πεζῇ δυνάμει,
 cum ap. alios, tum ap. Thuc. et Xen., q. d. Pedes
 exercitus, pro Pedester exercitus, Pedestres copiae,
 Peditatus. Aut etiam Terrestres copiae, ad differenti-
 am navalium, sicut πεζῇ δύναμις ad differentiam τῆς
 ναυτικῆς. Isocr. autem et πεζοὺς κινδύνους opposuit
 ναυτικοῖς. Item πεζῇ μάχῃ, Pedestris pugna : cui ναυ-
 μάχῃαν opponit Dem., sicut et τῇ πεζῇ στρατείᾳ ean-
 dem opponit. Plerumque autem dicunt sine adjecti-
 one ὁ πεζός, itidemque τοῦ πεζοῦ, etc. subaudientes
 στρατός et στρατῷ, itidemque in ceteris casibus. Thuc.
 1, (47.) Ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμνῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πε-
 ζός ἦν. Idem l. 3. dixit, ναοὶ τε καὶ πεζῷ κρατεῖν.
 Ubi tamen τῷ πεζῷ κρατεῖν quidam interpr. Pedestri
 pugna victores esse. Sed et neutro genere τὸ πεζὸν
 pro Peditatu invenitur, sicut τὸ ἵππικόν : subaudi-
 endo στρατεύμα, ut opinor, unde et plur. τὰ πεζὰ
 κράτιστοι, Pedestribus copiis potentissimi. Ζῶα au-
 tem, Animalia, vocantur πεζὰ ad differentiam vola-
 tilium et aquatiliū, ubi πεζὰ vertit Gaza Pedestria,
 Gressilia, quæ interpretatio et Politiano tribuitur,
 alii minus ad verbum Terrestria ; atque ita Bud. in
 h. Aristot. l. de Mundo, Οὗτος ἐναλίων ζῶων καὶ πε-
 ζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε : ita enim vertit h. l.
 Hic omnium animantium naturas tum aquatiliū,
 tum pedestrium, tum etiam in elemento spirabili
 victitantium segregat : legens ἐχώρησε, non ἐχώρησε :
 ubi πεζὰ ζῶα sunt quæ et χερσαῖα vocare possumus,
 ex eod. Aristot. in eod. l. Ἡ εἰ τις ὁμον. ζῶων ἐνυδρὸν
 τε καὶ χερσαῖον καὶ πτηνὸν ἐν τοῖς κόλποις ἔχων ἐκβά-
 λει. Ceterum πεζός a πέδον derivare quosdam
 Gramm., non ignoro : sicut et ante admonui in Πέδα,
 quæ derivatio eorum si mihi placuisset, post Πέδον
 posuissem nomen hoc Πεζός : sed non video quo
 quis argumento probare, aut etiam unde conjicere
 possit, antiquius esse Πέδον quam Πέδα : e quo
 quam commodè deduci Πεζός queat, nemo non vi-
 det. At illi et πέδα et πεζός a πέδον derivant : cum
 alioqui etiamsi constaret πέδα ortum esse e πέδον,
 tamen πεζός vicissim ex illo πέδα originem habere
 fatendum foret, et quidem ad utriusque signif. respi-
 ciendo. || Πεζός λόγος metaphorice, Pedestris ora-
 tio : quæ et Soluta s. Prosa oratio, secundum quosdam.

A Dicitur autem πεζός, Pedestris, quæ elata non sit,
 sed velut humilis ac depressa si cum poetica com-
 paretur : quæ vicissim ἑποχός quodammodo visus vi-
 detur. Quid, inquit Eust., ὁ μεμελισμένος λόγος, δε-
 καὶ ἑλαφία ἔχει, ἡ γὰρ φῆμος, ὀψις, μέγιστος καὶ τὰς
 διὰ τὸ ὑπερηγμένον, ἑποχός ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ.
 Quibus subiungit, Διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζός λέγεται
 διὰ τὸ ταπεινόν, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ θύρας τινὸς καὶ οὐχ ὑψοῦ
 τὸς, καταβῆναι εἰς τοὺς δαφούς. His addit e Strab. Nam
 Pherocydes et Hecataeus metricos quidem numeros
 dissolventes, sed reliqua servantes, poetica scripser-
 rant, (intellige autem per ποιητικὰ Poeticum quendam
 stylum habentia) ; at horum posteri detractantes
 semper aliquid eorum quæ huiusmodi erant, tan-
 dem orationem ad eam quam nunc habet formam,
 tanquam ex alto, deiecerunt ac depressorunt. Quinti-
 til. 10, 1. de Platone loquens, πεζὸν λόγον ἵσταται.
 Orationem pedestrem : de illo hæc scribens, Maltrū
 enim supra prosam orationem et quam Pedestrem
 Græci vocant, surgit : ut mihi non hominis ingratū,
 sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus.
 Sed et Horat. Sermonem pedestrem dixit, item Mu-
 sam pedestrem, necnon Historias pedestres, quæ
 oratione soluta sunt conscriptæ : Carm. 2, 12. tu-
 que pedestribus Dices historiis prælia Cæsaris, Ma-
 cenas, melius. At Sermonem pedestrem vocat non
 tam solutam orationem, quam eum, qui ita est humi-
 lis, ut ad solutam orationem proximè accedat, in
 Arte poetica, Interdum tamen et vocem Comedia
 tollit, Iratusque Chremes tumido delitigat ore : Et
 tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Idem
 vero Musam pedestrem appellat suarum Satyrarum
 et Epistolarum versus, quod vix quicquam a soluta
 oratione differant : Sat. 2, 6. Ergo ubi me in montes
 et in arcem ex urbe removi, Quid prius illustrem sa-
 tyris, musaque pedestri ? Ut autem dicit hie Flaccus
 Musam pedestrem, sic Lucian. ποιητικὴν πεζὴν. Poe-
 ticam pedestrem : (2, 10.) Ἡ ἱστορία δὲ ἦν τινα κο-
 λακelaν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο ἢ πεζὴ τις ποιη-
 τικὴ γίγνεται ; quam autem vocet Poeticam pede-
 stre, sequentia hæc verba declarant, Τῆς μεγαλο-
 φωνίας μὲν ἐκείνης ἐστρατημένη, τὴν λοιπὴν δὲ περαιτέρω
 γυμνῇ τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέρῃ ἐμφαι-
 νουσα. Ceterum non solum πεζός adjectivè ponitur
 cum λόγος, pro Soluta oratione, et πεζὰ ὑπὸνταν
 τοῖς μέτροις, ut in isto Luciani loco (2, 344.) Τὴ δὲ
 σὰ, ὡς πέδα μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ οὐκ οὐκ
 βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα : sed et
 ipsi solutæ orationis Scriptt. vocantur interdum πε-
 ζοί, cum ab aliis, tum ab Hermog. Quoniam autem
 πεζός λόγος humilis est, uti dixi, si cum poetico con-
 feratur, inde factum est ut πεζός significet interdum
 non solum Pedestri sermone scriptus, sed Eo humili
 etiam et propemodum plebeio ; ut cum dicit Lucian.
 (2, 24.) Ἄλλος δὲ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν γεγονότων
 γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαι-
 πετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπο-
 γραφόμενος συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλος τις - συμ-
 περινοστών τῇ στρατιῇ. Jam vero πεζός generalius
 etiam pro Humilis, et quasi Humi, vel Per humum,
 repens : quemadmodum Horat. dixit Sermones repen-
 tes per humum, ut πεζῇ φιλοσοφίᾳ καὶ κάτω μένουσα
 ap. Greg. Naz. Usus vero est Plut. et comparativo
 πεζοτέρα, cum substantivo ὁδός, iuclosam habente
 Humilitatis signif., ut docui supra, agens de πεζῇ
 ὁδός. Habetur certe in VV. LL. et MASC. Πεζό-
 τερος expositum Humilior, sed absque Auctore et
 exemplo. [“ Πεζός, Freinsh. Ind. in Curt. v. Pedes,
 Zeun. ad Xen. K. Π. 231. Jacobs. Anth. 6, 231. 8,
 405. ad Diod. S. 1, 416. 481. 2, 489. Thom. M.
 697. 814. ad Charit. 598. Markl. Iph. p. 402. Wakef.
 S. Cr. 4, 14. Τὸ π., ad Herod. 370. 543. 549. 558.
 Π. λόγος, Ammon. 131. Πεζότερος, Heyn. Hom. 4,
 243. 5, 687.” Schæf. Mss. Πεζαὶ ἐταῖραι, vide Ilesh.
 Phot. Πεζὰς μόσχους ἀντὶ τοῦ ἐταῖρας· ἐλέγοντο γὰρ
 τινες οὕτως ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς
 ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμάχια· αὐλητρίδα πεζὴν καὶ
 Εὐπολίς· Κόλαξι. Πεζῷ γόφῳ ἀνευ αὐλοῦ ἢ λύρας· ὡς
 καὶ πεζαὶ ἐταῖραι, αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθοαρνούσαι.
 Sophocles ap. Schol. Eur. Alc. 448. Μέλη πεζὰ καὶ

φορμῶν. "Πεζόταρος, Villos. Anecd. Gr. 2, 96. Superl. Πεζόταρος, Imus, Suid. 3, 711." Wakef. Mss.]

ADVERBIA sunt Πεζῇ ET Πεζῶς: sed Πεζῇ signif. Pedestri s. Terrestri itinere. Et interdum quidem πεζῇ et οὐν ἵππῳ opponuntur, Xen. (Cec. 5, 5.) interdum autem πεζῇ et κατὰ θάλασσαν, ubi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, etiam Terra: red- dendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Dem. dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ κατὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρώ- παια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Ubi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri praelio. Apud Thuc. certe alcubi sonat potius Terrestri exercitu, Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod ap. eund. Xen. (K. A. 5, 6, 1.) legitur, reddi etiam potest Pedes s. Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in Proverbiali senario, Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. ["Valck. Phoen. p. 66. ad Herod. 432. 445. 554. ad Diod. S. 1, 357. 481. 628. 698. 2, 369. 375. 490. 496. Thom. M. 699. ad Charit. 598. Wakef. S. Cr. 4, 20. Opp. κατὰ θάλασσαν, ad Mær. 54." Schæf. Mss. Phot. Πεζῇ τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἀνεν μελάν· Πηῦσαι μελῶδου, ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ Κωμικός. * "Πεζι, Pedestri itinere, Athan. 2, 36." Kall. Mss.] AT VERO Πεζῶς signif. πεζῇ λόγῳ, Pedestri s. Soluta oratione, s. Prosa: quod declaratur et adverbio καταλογάδην.

[* Πεζοβάτης, unde * "Πεζοβατέω, Huschk. Anal. 119. Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss.] Πεζογρά- φος, ap. Diog. L., Pedestris orationis scriptor, i. e. Solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit, ["Æsch. ap. Schol. Pind. II. 1, 181." Boiss. Mss.] Πεζογρα- φέω, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scri- bo s. Prosam, ["Diog. L. 4, 15." Wakef. Mss. * "Πε- ζογραφία, Eust. ad Od. E. 105. * Πεζόδρομος, ad H. E. 140. Const. Manass. Chron. 407. (p. 18. Meurs.)" Kall. Mss. * Πεζοθηρία, Plato Soph. 223. * Πεζο- θηρικός, 220. * "Πεζολέκτης, Valck. Phoen. p. 183." Schæf. Mss. Eust. II. p. 560. * Πεζολέκτέω, Od. p. 65.] Πεζολόγος, i. q. πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφεὺς, quo Suid. exp. πεζολόγος, interpr. Hi- storicus. [Eust. II. II. p. 1088, 11. Od. Z. p. 261, 45. "Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. * "Πεζολογέω, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. "Eust. p. 4, 28." Seager. Mss. * "Πε- ζολογία, Valck. ad Herod. p. 76." Schæf. Mss. * Πεζολογικός, unde * Πεζολογικός, Eust. Od. E. 252. p. 1533, 30. "Valek. ad H. 22. p. 114." Schæf. Mss. * Πεζομάχος, Lucian. 3, 220. "Const. Ma- nass. Chron. p. 96." Boiss. Mss. * Πεζομάχης, Dor. Πεζομάχας, Pind. II. 2, 119.] Πεζομαχέω, Pedestri praelio certo, s. Terrestri, Pugnam pedestrem com- mitto, Sum pedes, Antiphon, 'Επ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, Thuc. 1, (112.) cum dat., Φοίνιξ καὶ Κυπρίους καὶ Κίλιξιν ἐναν- μάχησαν ἄμα καὶ ἐπεζομάχησαν. Sic Πεζομαχία, Pugna pedestris, terrestris, ap. eund. Thuc. frequens: [1, 23. 49. 100. Polyb. 1, 23, 6. 5, 69, 7. Diod. S. 13, p. 336, 20. Jacobs, 12. Appian. Rom. Præf. p. 8. "Herod. 626. Jacobs. Anth. 6, 231." Schæf. Mss. * Πεζονόμος, Terrestris, Æsch. Pers. 75.] Πεζονομ- κός, Pascendorum πεζῶν animalium peritus, Ad artem pascendorum πεζῶν pertinens. Et πεζονομική, sub ἐπι- στήμη, τέχνη. Quod vocabulum habes in Plat. Politico [264. 265. 267.] cum plerisque aliis ejusd. generis ab eo itidem fictis. Ceterum quæ vocentur πεζὰ animalia, docui supra. [* Πεζοπόρος, Meleager 73. 80." Jacobs. Anth. 9, 71. Schneid. ad Demetr. Phal. 126." Schæf. Mss.] Πεζοπορέω, Pedibus incedo, iter facio, i. e. οὐκ ἔπαχος, Bud. e Xen. (Ἰππαρχ. 4, 1.) et Polyb. [3, 68, 14. Lucian. 2, 258. "Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss. * "Πεζοπορία, Herodian. E- pim. 105." Boiss. Mss. * "Πεζοφανής, Schol. Plat. p. 71. Ruhnk. Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philosoph. ac Theol. 1, 292. ad Greg. Cor. 813. 932. Schol. Hermogenis ap. Bast. Palæogr. 813.]

Πεζακοντιστής, q. d. Pedes jaculator, Bud. e Po- lyb. [3, 72, 2.] 'Εξῆς δὲ τούτοις ἐξέμεπε τοὺς πεζακον- τιστάς. Πεζαρχος, Peditum præfectus, Xen. (K. II. 5, 3, 16.) ut ἵππαρχος, Equitum præfectus. [* Πε-

ζακονταί, Straba 16. p. 1110.]

Πεζίτης, Pedes. A Suida exp. πεζός: cum autem πεζός non solum significet Pedes, sed et Pedester, ego in hac exp. illam potius quam hanc signif. dan- dam ei existimo: mihi repugnantibus alioqui VV. LL., in quorum nonnullis mendose etiam scriptum est πεζήτης cum η in utraque syllaba.

Πεζικός, Pedestris, sicut et πεζός. Unde π. δύνα- μεις, Xen. (K. II. 2, 4, 13.) quæ et πεζῇ, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copię, Aut etiam, Terrestres copię, ad differentiam navalium. Æsch. c. Ctesiph. 'Εβροθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυοὶ καὶ πεζικῇ δυνά- μει. Sic Thuc., Στρατιᾷ ναυικῇ καὶ πεζικῇ. Dici- tur vero et τὸ π. a Xen. pro Peditatus, sicut et τὸ πεζόν hac signif. dici, annotatum fuit. Verum affer- tur et alia lectio, in illo Thuc. loco, sc. πεζῇ, quæ in VV. LL. melior esse putatur, ideo sc. quia πεζικός Poeticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quam- plurimi Auctorum loci declarant; quamvis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diversitas invenitur: ut in isto Plut. Aristide (11.) p. 596. μετ' ἑδ., 'Ηγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐφύεστατον ὄντα πα- ρατάξει φάλαγγα πεζικὴν, ibi enim quædam exempl. πεζὴν habent pro πεζικῇ. Vocatur autem hic πε- ζικῇ φάλαγξ, Pedestris phalanx, i. e. Quæ constat e peditibus. Apud Plat. legimus πεζικὰ ὄπλα, Arma quibus utuntur pedites, apta peditibus, q. d. Arma pedestria. Legitur præterea ap. Xen. (K. II. 1, 3, 13.) τὰ πεζικὰ ἀγαθός, ubi τὰ πεζικὰ vocantur Quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent. ["Thom. M. 699. ad Diod. S. 1, 416. 2, 407. 505. ad Charit. 598. Zeun. ad Xen. K. II. 231. Conf. c. πεζός, ad Diod. S. 2, 5. Boiss. Philostr. 452. Τὸ π., Exercitus terrestris, Xen. Mem. 3, 6, 9. Diod. S. 1, 78." Schæf. Mss.]

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum, Terrestri itinere eo, proficiscor; etiam uno verbo, Gradior. Act. 20, (13.) Μέλλων αὐτὸς πεζεῦειν, Pedibus iter factururus. Vetus autem Interpres, Per terram iter factururus. Et hic quidem absolute. At vero ap. De- metr. Phal. (§. 22.) dicit quidam, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἡπείρου, πεζεῦων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulans. Sic ap. Phi- lon. V. M. 3. Του ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾷ ἀτραποῦ καὶ λιθώδους ἐδάφους. Nec tantum dicitur πεζεῦειν διὰ θαλάσσης, sed etiam πεζεῦειν θάλασσαν: quo dixit modo Greg. πεζεῦων τὸ πέλαγος, de Christo. At vero Eur. (Alc. 872.) πεζεῦειν πόδα, Pedem movere, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Πεζεῦει περὶ τὴν τρο- φὴν, pro A terra victum quaerit. Item πεζεῦοντες ibid., pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι ap. Lucian. (3, 20.) Καὶ πεζεύεσθω ὁ Ἑλλησποντος, καὶ ὁ Ἀθῶς πλεε- σθῶ. qui l. ei similis est, quem e Demetrio Phal. protuli. Apud Strab. (6. p. 431.) πεζενομένη ὁδός, Iter terrestre: et πεζεύεσθαι, Terrestri itinere ad- vehi, ap. Eund., ut Bud. exp. afferens e l. 4. (p. 288.) 'Επεὶ δ' ἐστὶ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανός, τινὰ τῶν ἐντεῦ-θεν φορτίων πεζεῖται ταῖς ἀρμαμάχαις. ["Ad II. E. 227. Jacobs. Anth. 11, 25." Schæf. Mss. * Verbum

Πεζεύω, non solum valet Pedibus eo, sed et omnino Terrestri itinere proficiscor, (quod ipsum Latine nonnunquam Pedestre iter dici solet,) licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. Vide Lex. Polyb. vv. Πεζός, Πεζομαχία, Πεζικός, Πε- ζεύω." Schw. ad Athen. * Πεζεῦμα, Gl. Peditatus. * Πεζεῦντες, unde] Πεζεῦσι, Qui pedibus iter fa- cere potest, Qui gradi potest.: ἔωρα, Animalia qui- bus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vo- cantur, et πεζά. Gressilia quidam interpr. [* Αποπε- ζεύω, Phav. 109. * Διαπεζεῦω, Epiph. 1. p. 1079. * Κα- ταπεζεῦω, Basil. 2, 62. "Eust. II. 812." Wakef. Mss.]

Πεζέταιροι, VEL Πεζέταιροι, Milites quidam ap. Macedonum reges, qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erant, Dam. (23.) de Philippo. loquens, Οἱ δὲ δη. περὶ αὐτῶν ἄντες ἔκνοι καὶ πεζέταιροι [πεζέταιροι Reisk.] δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγ- κροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ ὁρῇ γεγενημένων τινὸς ἡκούον, ἄνδρὸς οὐδαμῶς οἶον πε- ψεύεσθαι, ἀφ' ὧν εἰσὶ Πελίταιροι. Ex Eod. affert

Etym. Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλον-
μένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὴν
Ἰλλυρίδα. Apud Plut. (6, 745.) dicit Titus Quintius
de copiis Antiochi quas in Græciam ducebat, Μὴ
τοίνυν μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν βασιλικὴν δύναμιν,
λογχοφόρους καὶ καταφράκτους καὶ πεζετέρους καὶ ἀμ-
φιποτοξότας ἀκούοντες· πάντες γὰρ εἰσιν οὗτοι Σύροι,
ὀπληαῖοι ἀλλήλων διαφέροντες. J. Poll. Macedonica
esse ait hæc tria, πεζέτεροι, ἀργυράσπιδες, et χρυ-
σάσπιδες. Sed origo hujus vocabuli πεζέτεροι con-
troversa est, sicut scriptura: cum alii voluerint πε-
ζαιτέρους dici, tanquam ἐν πεζοῖς ἐταίρους ὄντας τῷ
ἀρχοντι, sc. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν:
alii πεζετέρους, quod unam πέζαν armatam haberent,
at τὴν ἐτέραν, Alteram, nudam: intellige autem Pe-
dem nomine hoc πέζα. Est vero et tertia SCRIP-
TURA Πεζαιτεροι. Vide Harpocr. Suid. Hes. Etym.
Eust. ["Ad Diod. S. 2, 179." Schæf. Mss. Nicet.
Annal. 21, 3. Phot. Πεζέταιροι· Δημοσθένης ἐν Φι-
λιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν ᾧ Φιλιππικῶν περὶ Ἀλε-
ξάνδρου λέγων φησὶν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους
ἱππέειν συνεθίσας, ἐταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ
πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ
τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν, πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως
ἐκότεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἐταιρείας, προθυμότε-
ροι διατελῶσιν ὄντες.]

"Πεζίτια στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη,
"ζώνη: in lignis, τὰ κυμάτια, Suid." [* "Πεζέτιον,
Etym. M. 749, 37." Wakef. Mss.]

[* Πέζιξ s. * Πέζις, Fungi species, Athen. 62.
Theophr. H. Pl. 1, 6, 5.]

ΠΕΙΘΩ, σω, κα, Persuadeo, Oratione flecto, vel
Flecto, sine adjectione ablativi, s. Impello ad rem
aliquam faciendam, Od. E. (392.) Οἶόν σ' οὐδ' ὁμόσας
περ' ἐπήγαγον· οὐδέ σε πείθω. Et in aliquot locis,
οὐδέ με πείσεις. Item πείθειν θυμὸν et πείθειν φρένας
τινὸς, ap. Eund. Sed et πείθειν φρένας τινί: Il. Π.
(842.) σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πείθε. Aristoph. Πλ.
(600.) Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης. Quoniam au-
tem ap. Hom. est hic potius verbi istius usus sine
infin., (exempla certe constructionis cum infin., si qua
ap. eum extant, mihi nunc in promptu non sunt,) inci-
piam ab hoc eod. usu quem in soluta oratione ha-
bet: sine infin. inquam. Sciendum est igitur, ibi
πείθειν interdum quidem apte reddi Persuadeo, Ora-
tione flecto, etc., ut cum ap. Plut. (7, 907.) Euclides
fratri, qui iracunde dixerat, ἀπολομένη εἰ μὴ σε τιμω-
ρησάμεν, respondet magna contra cum moderatione
animi et lenitate, ἀπολομένη εἰ μὴ σε πείσαιμι. Item
cum dicit Isocr., περὶ δυνάμεως καὶ πλούτου loquens,
Ἄ μόνον τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν.
Item cum certis quibusdam dativis instrumenti, non
permittentibus iis quidem, verbo Flecto, aut alii, ab-
lativum illum Oratione, aliumve ullum addere: Plut.
Χάρτι καὶ φιλαί πείσας. Et Xen. K. Π. 5, (3, 15.)
Ποιοὺς λόγους ἄλλους πείθομεν ἂν. Necnon cum rei
accusativus personæ accusativo adjungitur: Plato
Apol. (27.) Ἄλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Aut etiam cum
solus accus. rei additur: ut τάναντία πείθειν ap.
Aristot., relinquendo subaudiendum accus. personæ.
Interdum autem alio quopiam verbo commodius ver-
titur: ut ab Æschine dicuntur nonnulli fecisse quid-
dam οὐ πείσαντες τὸν δῆμον: quod redditur, Non
impetrata venia a populo, cum alioqui utendo verbo
Persuadeo, reddi debet, Cum non persuasissent po-
pulo, Non persuaso populo. Et ap. Plat. Μὴ πείσας
λαμβάνω, redditur Vi capio. Apud Eund. in Epist.
ad Dionys. Μὴ πείθων σε ταῦτ' οὐ ποιήσω, Bud. ver-
tit, Nisi te permittente, non sum hæc factururus. Jam
vero et cum dat. μισθῷ, aut χρήμασι, aliove hujus-
modi, (ideoque supra dixi, Cum certis quibusdam
dativis, non autem Cum quolibet,) aliud potius ver-
bum quam Persuadeo aut Flecto, ad ejus interpre-
tationem afferre decet. Quem usum ap. Thuc. po-
tissimum observare me memini: 2. Καὶ τοὺς μὲν
μισθῷ ἐπειθεν, οἱ δὲ, ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν, 1, (31.)
Καὶ παρεσκευάζοντο τακράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε
αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος
ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. Ibid. Καὶ τῶν ἄλλων Πελο-

ποννησίων (πέμπουσιν οἱ Κορίνθιοι) μισθῷ πείσαντες
ἐξακοσίους. His certe in Il. πείθειν nemō non videt
incommodè minimeque e Lat. linguæ consuetudine
reddi posse Persuadere; nam si dicam, Cogo mili-
tes, persuadens mercede, quis me ita loquentem fe-
rat? Sed nec iis assentior, qui πείθειν verbo Solici-
tare in hujusmodi Il. interpr. Qui enim quempiam
solicitavit mercede, s. pretio, ut Cic. loquitur, non
continuo dicitur eum, quem solicitavit, pellexisse;
multos enim solicitamus quidem et spe et pretio, et
aliis etiam modis, quos tamen pellicere non possu-
mus, et in nostram sententiam atque adeo voluntatem
adducere: quod nihil aliud est quam Persua-
dere ut faciant quod ab illis petimus. Hinc fit ut
verbo Pellicere utendum potius existimem; sic ta-
meu ut fatear aliis quibusdam Il. aptius videri posse;
(etiam qui dativum huic verbo adjunctum non ha-
bent,) quam istis Thucydidis: ut cum ita scribit Xen.
K. Π. 5, (1, 19.) Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα,
πείθειν δὲ, εἰ δύναίτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Nam hic πεί-
θειν aptius reddi non posse existimo quam Pellicere,
aut etiam Ad se pellicere: cum Cicero de muliere
itidem sit ita locutus. At cum de militibus agi-
tur, quos mercede conducimus, non dubium est
quin simplicius sit πείθειν quam pellicere. Ideo-
que existimo posse nos etiam ablativo Mercede
contentos esse, e Lat. linguæ consuetudine, qua
dicitur Accerso milites mercede, aut etiam sine ac-
cus. illo, ubi Thuc. non contentus dativo μισθῷ,
adderet πείσας. Itidemque dicuntur aliqui mili-
tare mercede, i. e. μισθῷ πεισθέντες. Denique non
dubito quin ubi dicit Thuc. μισθῷ ἐπειθεν, di-
cturus fuisset Lat. Scriptor simpliciter, Mercede
conducebat; et pro illo, Πέμπουσι μισθῷ πείσαν-
τες ἐξακοσίους, Sexcentos mittunt mercede condu-
ctos: aut etiam uno verbo, Mercenarios. Alioqui
si non tam utriusque linguæ consuetudinem spe-
ctare, quam singulorum verborum signif. exprimere
velimus, dicendum potius Mercede adductos. Ve-
rum hoc quoque loquendi genus an locum habere
hic possit ignoro: quamvis passim dicatur aliquis
Mercede adductus facere quidpiam. Quod si quis
act. Gr. activo Latine reddere velit, et pro μισ-
θῷ πείσαντες dicere, Cum eos mercede adduxis-
sent, multo etiam longius a Lat. consuetudine re-
cessurum illum existimo. Sed de his hactenus. At
vero accusativo ἐμάντων junctum πείθω, peculiarem
quandam interpr. poscit, si quidem Bud. sequa-
mur: qui πείθω ἐμάντων vertit Arbitror. Sed ego
non video quid vetet quo minus ad verbum interpre-
temur, cum Cic. locis aliquot dicat, Ita mihi persua-
deo, ad Fam. 3. Sed mihi ita persuadeo, (potest fie-
ri ut fallar,) eam rem laudi tibi potius quam vitupe-
rationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item,
Quo modo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiam
queat Persuasus sum, Persuasum mihi est: quorum
utroque et Cic. utitur; sed hoc posteriori frequen-
tius, si bene memini. At in VV. LL. e Dem. assertar
Ἐμάντων πεπεικώς, pro A meipso adductus. || Infini-
tivo autem junctum Πείθω, cujus constr. exempla
ex Hom. nulla suppetere mihi dixi, optime convenit
cum verbo Persuadeo, juncto particula. Ut, cum opta-
tivo vel subjunctivo: Πείθω σε ἀδυνάτου ἐπιχειρῆναι
πράγμασι, Isocr. Persuadeo ut aggrediaris. Hero-
dian. 1, (17, 24.) Νεανίαν τινὰ πείθουσιν εἰσελθόντα,
τὸν Κόμμοδον ἀποπνίξαι, Persuasurunt adolescenti ut
ingressus Commodum strangularet. Invenitur autem
et particula ὥς junctum ap. Plat., item particu-
la ὥστε ap. Thuc. Latinum autem Persuadeo, aut
eam habet, quam dixi, constr., aut etiam infinitivo
jungitur, sicut πείθω, sed in his loquendi generibus,
aut aliis hujusmodi, Persuadet mihi ita esse, hoc
fieri posse, neminem me cariorē sibi esse. Verum
legitur πείθω negationem quoque habens ante infin.:
Aristoph. B. (68.) Κ' οὐδέ τις γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων
τὸ μὴ οὐκ ἔλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. In cujus loci inter-
datur Latino Persuadeo constructione cujus exemplum
desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit
quominus ad illum eam. Alioqui eadem signif. dici
posset, Adduci non possim quin eam. Nam et act.

Adduco pro Persuadeo ponitur: ut, Adducis me ut tibi assentiar. "Πιθών, Qui persuasit, πείσας, Ari-
"stoph." [Πλ. 949. B. 1168.]

Πείθω, Suadeo, Persuadere conor, Xen. 'Ελλ. 6, (5, 16.) Καὶ ἦσαν μὲν τινες, οἱ τὸν Ἀγροίλαον ἐπειθὼν χωρὶς τούτους ἐπιθέσθαι. Sic Isocr. Πείθουσιν ἡμᾶς πρῶττειν. Sed et ap. Dem. c. Mid., ubi loquuntur testes. Sunt autem qui et Lat. Persuadeo pro Suadeo inveniri tradant, afferentes e Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, ut maturem; sed in aliis exempl., quibus merito plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet. At vero πείθω in Suadendi signif. cum accus. personæ junctum, ap. Paulum habetur, ad Gal. 1, (10.) Ἀρτι γὰρ ἀνθρώπων πείθω, ἢ τὸν Θεόν; pro Nunc enim utrum homines an Deum suadeo? Quo autem id sensu ab eo dicatur, fuse docet doctissimus Interpres.

Pass. Πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, (de quo ap. Hom. usu dicam in seq. tmemate,) ut cum Isocr. πεπεισμένον opp. τῷ βεβιασμένῳ: sicut πείθειν et βιάζεσθαι opponi vides supra. Aristoph. Σφ. (115.) Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον. Μηδ' ἐξίναί τι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπέθετο. Ubi observa οὐκ ἐπέθετο, sc. τῷ ἀναπειθόντι. Non persuadebatur, Persuaderi non poterat, vel Adduci, ut id faceret. Alicubi autem videtur commode redditum iri In animum induco. Interdum certe additur dat. λόγῳ, λόγοις, cum hoc verbo πείθεσθαι, sicut et cum ἀναπειθεσθαι, estque ita usus Xen.: Plut. autem dixit etiam διὰ λόγον πείθεσθαι. Quinetiam πεπεισμένος ἐκ λόγων ex Eod. affertur in Romulo. || Πείθομαι, Adducor ut credam, Credo: Plato Cratylo, Οὐκ ἔχω, ὃ Σώκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἀλέγεις ἐναντιοῦσθαι: ἴσως μὲν οὖν οὐ ῥᾶδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι: de Rep. 1. Ἦκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Itidem vero πέποιθα pro Credo, Certo credo, Confido, ut docebo infra. Dicitur etiam πείθομαι τοῦτο, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadetur, Dem. Εἰ τοίνυν τις ἐκέينو πέπεισται, Si quis illud persuasus est, persuasum habet, illud credit. Plut. Numa, Ἔργον τοῦτο πεισθῆναι, Hoc difficile est creditu. Et quidem interdum cum dativo personæ. Quale est, quod affertur e Plat. Ταῦτα ἐγὼ σοι οὐ πείθομαι, pro De his tibi non credo. Sed malim, eand. constr. tribuens verbo Credo, quam habet πείθομαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: cum et Terentius hanc ei constr. dedit: Bud. tamen et ipse pro dat. personæ usus est genitivo, cum hæc ejusd. Plat. de LL. 4. Σκοπεῖν δὴ δεῖ τοῦτον τὸν λόγον πότερον πεισόμεθα αὐτῷ, vertit, An credemus hoc ejus dictum. Intellexit enim esse itidem pro εἰ πεισόμεθα αὐτῷ τοῦτον τὸν λόγον: cum alioqui αὐτῷ possit etiam referre τῷ λόγῳ. At vero cum dat. rei, vel solo, vel habente et accus., est potius quod dicimus Latine Adduci: Χρήμασι πεισθέντας, Thuc. Pecuniis adductos. Itidemque δώροις πεισθέντες, ap. Eund.: qualem usum esse et activi cum dat., supra docui. Quinetiam adjunctum habet accus. rei ap. Eund. (2, 21.) Πεισθῆναι χρήμασι τὴν ἀναχώρησιν δόξας, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, s. potius adductus. Sed interdum pro dat. ponitur præp. ὑπὸ cum suo gen.: Plato, Πεισθεὶς ὑπὸ δωρεᾶς, pro πεισθεὶς δωρεᾷ, ut Thuc. dixit, Δώροις πεισθέντες, qui Plato dixit etiam, Πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγεθοῦς τῆς σῆς ἀρχῆς. Jungitur et accusativo quem sequitur præp. περὶ cum suo gen.: ad Hebr. 6, (9.) Πειπεισμένοι περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, Persuasi sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed et cum infin., sicut Latine Persuasus sum, Dem. pro Cor. Ἀλλ' οὕτως ἐπεπεισμένην μέγαν εἶναι τὸν κατεληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Idem, Πειπεισμένος εἰμὶ συνοίσειν. || At vero sine ulla adjecctione positum participium πεπεισμένοι ap. Dionys. Areop., de illis peculiariter dicitur, qui in Christum credunt, s. qui fide Christum amplectuntur: qui sæpe οἱ πιστεύοντες, sæpius etiam οἱ πιστοὶ a Paulo vocati sunt; et postea Lat. Fideles itidem dicti ad verbum.

Πείθομαι, Pareo, Obedio, Obtempero, Hom. Il. A. (79.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πεί-

θονται Ἀχαιοί, B. (360.) Ἀλλὰ, ἀναξ, αὐτὸς τ' εὖ μῆδεα, πείθεό τ' ἄλλω. Et πείθεσθαι μύθῳ, μύθοις, ἔπει. Sed Il. A. (289.) legitur, ἄτιν' οὐ πείσεσθαι οἶω, (cum præcessisset, Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνει,) ubi Schol. putat ἄτινα i. valere q. πρὸς ἄτινα, sicut πείσεσθαι i. q. πεισθήσεσθαι. Sed non video quid necesse sit πείσεσθαι hic pro πεισθήσεσθαι exponere, cum minime similis sit hic usus istius infin. ei quem habet Il. γ. (466.) Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλε: hic enim πείσεσθαι est potius a πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, quam a πείθομαι, Pareo. Scio tamen esse et qui act. signif. tribuant h. in l. isti infin., ut sit pro Persuasurus esse: quam sequendo interpr. minime exponi debet πείσεσθαι per πεισθήσεσθαι, sed potius per πείσειν: itidem tamen πείθομαι pro πείθω positi nullum affertur exemplum. Possumus aufem hic cum accus. rei subaudire dat. personæ: quam constr. in alio ejusd. Poetæ versu mox videbimus. Frequens est hujus verbi usus in prosa quoque, in hac itidem signif.: ut πείθεσθαι τοῖς ἀρχοῖσι, Xen. (K. Π. 1, 2, 8.) Sic πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ, Plut. Et πείθεσθαι τῷ θεῷ, Plato Apol. (17.) Πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Idem dixit in Epitaphio, Μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ, Cic. Parebit et obediet præcepto illi veteri, p. 7. mei Cic. Lex. Rursum Xen. dixit etiam πειθομένους ἔχειν τινὰς, necnon πειθομένους παρέχεσθαι. Ab Eod. αἱ ἀγέλαι dicuntur πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι, item equi πείθεσθαι τοῖς χαλινόις. Sed invenitur interdum et πείθομαι σοι τοῦτο, pro Hoc tibi pareo, i. e. hac in re. Qua constr. et Hom. usus est, Od. P. 21. Ὡς ἐπιτελαμένον σημάντορι πάντα πείθεσθαι. Sed πείθομαι σοι τοῦτο alicubi reddi potest, atque adeo debet, Pareo tuo consilio hac in re. Plato in quadam Ep. Σε πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, Te in omnibus consilio meo parere, vel, Obsequi. Quidam vero interpr. Te omnia meo consilio facere. "Πιθοῦ, Pare: Πιθούμαι, Parebo: aor. 2. et fut. "2. med."

At Πέποιθα, Præter. med. Fretus sum, Fiduciam repono, Fido, Confido, Spero, Il. P. (329.) Κάρετ' τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορή τε, Πάλλει τε σφέτερω. Alibi χερσὶ, κτεάτεσσι, ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθὼς, νηυσὶ πεποιθότες. Sed et aper ἀλκι πεποιθὼς ab eo dicitur. Sic Aristoph. (Πλ. 449.) Ποίοισιν ὁπλοῖς ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut qua potentia freti? Itidem in prosa, Plato Epitaph. Διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναί, Cic. Quod in seipso omnem spem reponat sui. Sic Ἡρώδῃ πεποιθὼς, Plut. qui sæpe utitur. Et in præterito plusquam perfecto, ut Greg. Καθαρεθέντος τοῦ τείχους ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις, (ubi videtur alludere ad quandam Homeri versum, qui a me proferetur infra,) Cui confidebas. Alia constr., Matth. 27, (43.) Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν. Hom. autem dixit Πέποιθεα Ionice pro ἐπεποίθειν. Apud Eund. habetur πεποιθὴς in conjunctivo, Il. A. (524.) Εἰ δ' ἄγε, τοὶ κεφαλῇ κατανεύσονται, ὅφρα πεποιθὴς. Ex Aristoph. ('A. 938.) affertur et optativus πεποιθὴν pro θαρρότη. Sed jungitur πέποιθα infinitivo etiam, Soph. (Aj. 769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Et Eur. πέποιθα ἐμβαλεῖν. Itidemque præter. plusquamperfect. ἐπεποίθειν, Il. Π. (171.) Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, Σημαίνειν, ubi Eust. exp. οἷς ἐπίστευε σημαίνειν, et οἱ πιστοὶ ἦσαν αὐτῷ ἄρχειν, s. οὓς εἶχε πιστούς. Ego tamen, quod Enstathii pace dictum sit, non video quid necesse sit jungere ἐπεποίθει cum σημαίνειν: ac potius cum σημαίνειν subaudiri existimo particulam ὥστε: ut sit, ἐποιήσατο πέντε ἡγεμόνας, ὥστε σημαίνειν: sed οἷς ἐπεποίθει. Alioqui πέποιθα pro πιστεύω, accipitur et alio modo, ea sc. signif. qua ponitur pro Credere verbis alicujus. Atque ita quidam interpr. πεποιθὴς in illo Hom. versu quem modo protuli ex Il. A. ὅφρα πεποιθὴς, Ut mihi credas, i. e. meis verbis, Ut fidem verbis meis adhibeas, At vero in illo Hesiodi versu, (Ἔργ. 1, 373.) Ὅς δὲ γυναῖκί πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτησι, non simpliciter pro Qui credit mulieri, i. e. verbis mulieris, sed generalius, Qui ulla in re fidem mulieri habet. Ceterum statuitur ab Eust. et THEMA Πέποιθω, e πέποιθα factum, Syracusano more, (ut Πεπλήγω e πέ-

πληγα, et Περύκω e πέφυκα,) unde sit πεποιθόμεν in Od. K. (335.) ὄφρα μίγνεντ' Εὐνὴ καὶ φιλότῃ, πεποιθόμεν Ἀλλήλοισιν. Sonat autem πεποιθόμεν itidem Fidem habeamus. In quo animadvertendum etiam est positum esse o pro ω.

Apud eund. Hom. LEGITUR Ἐπέπιθμεν: quod Eust. exp. ἐπεποιθήμεν, et ἐπιστεύομεν, Il. E. (55.) Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν Ἀργήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. Alibi autem exp. ἐπέισθμεν, Δ. (159.) καὶ δεξιά ῥ' ἐπέπιθμεν. Cum alioqui Il. B. (341,) ubi eadem sunt verba, manifestum sit eum voluisse ἐπέπιθμεν habere signif. activam, et dici pro ἐπιθόμεν εἰς αὐτούς. Postquam enim dixit ἐπέπιθμεν esse pro ἐπεπιθόμεν, per reduplicationem Ionicam, et sync. Æolicam, subiungit, Ἴνα λέγῃ ἐν πυρὶ γενέσθαι τὰς δεξιὰς, αἷς οἱ Ἀχαιοὶ ἐπιθον εἰς αὐτούς, ἥγον ἐπεισαν. Contra vero brevium Scholl. Auctor in hujus verbi expositione sibi constat, exponens in tribus hisce Il. uno eodemque modo, sc. ἐπεπιστεύκειμεν: item ἐπεποιθήμεν, in illo Il. E. loco: et ita fuerit pro Credideramus, Confisi fueramus, potius quam pro Credidimus, Confisi fuimus. Obseruandum est autem præterea in illo Il. E. loco sequi etiam infin.

ITEM Πιθήσας pro πεποιθώς, Fretus, Confisus, a THEM. Πιθέω, Hesiod. Erg. (1, 357.) ἀναιδεῖν πεθήσας: (2, 289.) ἀνέμιοι πιθήσας. Sed et pro Obsecutus, ex Il. I. (119.) φρεσὶ λυγυαλέῃσι πιθήσας, Δ. (398.) θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Talia sunt ἀπιθήσε et ἀπιθήσω, circa finem hujus col.

[“Πείθω, ad Xen. Eph. 217. Valck. Hipp. p. 278. ad Callim. 1, 27. ad Charit. 226. 347(=403. 768.) Act. Traj. 1, 88. T. H. in Raphel. Ann. p. 78. ad Phalar. 327. ad Diod. S. 1, 449. 2, 122. Markl. Iph. p. 141. Musgr. 1017. Wakef. Phil. 1394. S. Cr. 4, 41. Jacobs. Anth. 9, 103. 10, 17. Heyn. Hom. 4, 88. Horator, Conor persuadere, Anton. Lib. 106. 284. Verh., ad Xen. Eph. 177. (sic μεταπειθω:) Wunderl. ad Demosth. p. xxxvi. Xen. Mem. 1, 3, 4. Dionys. H. 2, 711. 3, 1381. 1382. 1520. Plut. Numa 12. Pyrrho 20. ad Diod. S. 1, 544. 686. 727. 2, 371. Jacobs. Anth. 10, 98. Villosion. ad Long. 144. 149. Plato Phædro 220. Heind., Corai. ad Plat. 1, 357. Conf. c. πάσχω, Zeun. ad Xen. K. II. 636. Mitscherl. ad Xen. Eph. 324. 329. Sensus obscuro, Jacobs. Anth. 10, 111. Plut. Alex. 102. Schm. De constr., Xen. Mem. init. item 1, 1, 20. 1, 2, 1. Wakef. Herc. F. 469. Cum infin., Thom. M. 163.: τὴν, Herod. p. 11, 38.: τινὰ εἰς τι, Eclog. e Gr. Scriptt. in Glossar. s. v. Πείθω λέγων, Valck. ad Herod. 254. Ὡς ἐμαυτὸν πείθω, Heind. ad Plat. Gorg. 23. Πείθον αὐτὴν συγκαθεύδουσαν, Lucian. 3, 318. Πιθέω, Plato Jun. Ep. 2. Πειθὼν, Heyn. Hom. 8, 364. Πειθόμεν, A. 673. 5, 545. 6, 567. Πείθονται, Ammon. 121. Alciph. 122. ad Xen. Eph. 210. Valck. Hipp. p. 303. Herod. 657. ad Phalar. 373. Eur. Suppl. 1068. Heyn. Hom. 4, 118. 8, 482. Pareo, Obedio, τινί, Xen. Mem. 1, 1, 4. Longus p. 8. Credo, Xen. Mem. 1, 1, 20. 1, 2, 1. Sylb. ad Paus. 199.: de constr., Fischer. ad Palæph. p. 12. Πείθονται τινος, Obtempero, Credo, Wyttenb. Select. 353. cf. Markl. Iph. p. 100. Reisk. ad Soph. Trach. 940. Erf. Πείθεσθαι, Retineri, Heyn. Hom. 6, 281. Πείθονται et πυνθάνομαι conf., Fischer. ad Palæph. 27. ad Paus. 199. ad Il. K. 57. ad Herod. 29. 237. 443. 504. 612. Zeun. ad Xen. K. II. 765. Brunck. Trach. 570. ad Charit. 593. ad Diod. S. 1, 439. 657. 2, 308. 501. T. H. ad Plutum p. 21. Heyn. Hom. 6, 18. De constr., ad Herod. 63. 222. 385. 387. 444. ad Od. A. 414. Cum gen., Jacobs. Anim. 67. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 346. Heyn. Hom. 6, 18. Πείθεσθαι δακρύ, 8, 365. Πείθονται τινι, seq. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 331. Πείθεσθαι τι, ad Hipp. 130. Ὡς ἐγὼ πείθονται, Dionys. H. 5, 14. Ὁ καὶ μᾶλλον πείθονται, 122. Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Πείθονται, Xen. K. II. 394. ad Herod. 689. Wakef. Trach. 1180. Pass., Kuster. V. M. 145. Ἐπιθόμεν, Valck. Phœn. p. 552. Ἐπιθόμεν, ἐπειθ. conf., Brunck. Aristoph. 2, 43. 70. 100. 111. 177. 233. 242. 3, 207. Kuster. 61. Bentl. 322.

323. Πιθού, Lobbeck. Aj. p. 283. Πείθον, πιδού, Brunck. El. 1015. 1207. Aristoph. 1, 35. Ἄλλ' ἐπὶ πιδού, Valck. Diatr. 87. Πιθού τι, Brunck. ad Andr. 388. Πίθεσθε, πιδέσθε, Heyn. Hom. 7, 799. Αἱ καὶ πιδέσθαι, 8, 171. De πιδέσθαι, ad Xen. Mem. 3, 9, 12. Πιδόμενος, Musgr. Ion. 560. Πειθόντο, Gesner. Ind. Orph. Πέποιθα, Heyn. Hom. 8, 418. Abresch. Æsch. 2, 89. Musgr. Med. 318. Andr. 267. Πέποιθα, ἐπεποιθεῖν, Thom. M. 264. 717. Πέποιθα ἐπὶ, seq. accus., P. Abresch. Paraphr. 116. Πειποιθεῖν, 3 pers., ad Mær. 174. Πειποθέναι, Thom. M. 717. Mær. 296. et n., ubi et de πεποιθός, cf. ad Il. N. 96. Πειποθός, ad Charit. 390. Heyn. Hom. 4, 331. 401. 5, 581. 8, 267. Πέπεισμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. CEC. 6, 11. Epigr. adesp. 488. Ἐπέπιθμεν, Heyn. Hom. 4, 261. 588. 673. 6, 532. Πιδώ, 4, 628. 5, 581. * Πειθός, Jacobs. Anth. 9, 158. * Πειθεῖω, ad Od. B. 103. Schæf. Mss. * Πειθέω, unde πειθήσασα, Æsch. Choëph. 616. Πειπεῖσθαι, Ionice pro πεπεισμένοι εἰσι, Etym. M. Apud Xen. Mem. 1, 3, 6. τὰ πειθόντα s. ἀναπειθόντα nominantur Quæ invitant ad edendum, vel edendi cupiditatem exeitant. Xenocr. de Aquat. 49. Τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προφορά πείθει μετ' ὀσμύλιτος. * Πειπεισμένοι, Jambl. V. P. 368. Kiessl., Strabo 15. p. 1019. Ἰάμων ap. Diog. L. 9, 71. Boiss. Mss. “Clem. Alex. 351. Iren. 510.” Kall. Mss.] “Πειστέον, Obsequendum, “Obediendum, Credendum, Plato de Rep. 2. Oἱ ἀμφοτέρω πειστέον, Quibus de utroque credendum:” [“3. p. 174. Steph. B. v. Ἡραία.” Boiss. Mss. * “Πιστέον, (quasi a * Πέθω,) Clem. Alex. 368. 443.” Kall. Mss. “Schneid. Anal. 132.” Schæf. Mss. “Πειποιθω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Harles. ad p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 82.” Schæf. Mss.] “Πειποθήσας, Hes. πιστεύσας, θαρρήσας; ἐλπίσας, “a sh. πεποιθεῖν facto e præf. med. πείποιθα.” [“Argum. Aristoph. ‘A.’ Schæf. Mss.] “Πειποθήσας, ἡ, Persuasio cum animi confusione, Confidentia, Fiducia, ad Ephes. 3, (12.) Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν πειρομένην καὶ τὴν πρᾶσιν αὐτῇ πεποιθόμεν, Libertatem et aditum cum fiducia. Phrynichus negat hoc vocab. esse Atticum; pro eo enim ab ipsis dici πιστεύειν, πεποιθέναι.” [“Joseph. A. J. 1, 3, 1. 3, 2, 2. 10, 1, 4. “Plaut. Ovid. Met. 1, 356. 3, 270.” Boiss. Mss. “Phryn. Ecl. 130. Thom. M. 717. Schol. Soph. Trach. 728. Erf., Mær. 296. et n.” Schæf. Mss.] “Πειποθία, i. q. πεποιθήσας, Fiducia. “Hes. πεποθίαν exp. ἐλπίδα, προσδοκίαν.” “Πειποθόσας, affertur pro Confidentissimas, Cui “maxime fidimus; sed sine ullo testimonio.” “Πειποθόσας, Confidenter, Cum fiducia, Hermog. Adv. verb. est e participio πεποιθός, Confisus, Fretus: “ut Il. Δ. (303.) ἰπποσύνη τε πεποιθός. Aristoph. (Pl. 449.) Ποίους ὅπλους ἢ δυνάμεις πεποιθότες; Quibus “armis aut quibus copiis fidentes? ut ap. Virg. Astur “equo fidens et versicoloribus armis.” [Schleus. Lex. V. T. “Dio Chrys. 1, 382.” Wakef. Mss.]

Ἀπειθής, ὁ, ἡ, Immoriger, Inobediens, Inobsequens, Contumax, Refractorius. Quod nomen etiam equo tribuitur a Xen. (Ipp. 3, 6.) Ἀρχαῖοι μὲν γὰρ δὴ πονοὶ καὶ οἰκέρης καὶ σπράττεντα ἀπειθές ἵππος δ' ἀπειθής, οὐ μόνον ἀχρηστος, ἀλλὰ πονόητος καὶ οὐκ ἐπὶ προδότῃ διαπράττεται. || Capitur etiam pro Incredulo, Eo qui diffidit, sicut ἀπειθεῖν pro Diffidere. Hes. ap. Soph. exp. etiam ἀπίστος. Pono autem nomen ἀπειθής ante verbum Ἀπειθεῖν, non tantum Eust. sequens, qui ut ἀπειθεῖν ex ἀπειθής, sic ἀπειθεῖν deduct ex ἀπειθής: sed et ad cetera respiciens ejusd. formæ comp., quæ non itidem verbum habent. [“Ruhn. Ep. Cr. 285. Ammon. 45. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 105. Brunck. Soph. 3, 500. Cum gen., Valck. Phœn. p. 349.” Schæf. Mss. “Ἀπειθεῖν χῆρον, Intractabilem regionem, Heraclesianax Athenæi 597.” Strong. Mss.] “Ἀπειθής, Suidæ ὁ δυσχερής καὶ * δυσανάβητος τοῖς βαλίνειν ἐθέλουσι, Ardaus, “et Ascensu difficilis: afferenti h. d. sine Auctoris nomine, de Alalcomenis urbe, Ἀκούω αὐτὴν μὴ ἐφ' ὑψηλῶς κεῖσθαι καὶ ἀπιθός λόφον. Sed notandum, in Ms. Cod. utrobique scribi cum diphth., “ἀπειθής et ἀπειθούς, sicut non sua serie.” [Ἀπειθής,

i. q. ἀπειθής, Anal. 2, 395. * Παναπειθής, Parmenidis Fr. 42. Procl. ap. Fabric. ad Sext. p. 394. * Α. πειθής, Plato de Rep. 3. p. 391. Ælian. H. A. 2, 11.] 'Απειθεία, ἡ, ita enim scr., non ἀπειθία, Inobedientia, Contumacia. || Exp. etiam Incredulitas, Diffidentia, ut cum dicit Paulus, *νίους τῆς ἀπειθείας*, Ephes. 5, (7.) Hic enim Bud. interpretatus est Diffidentia. Secundum quem 'Απειθεία exponi etiam potest Contumax assensus retentio, Contumax assensio. [Xen. 'Απ. 3, 5, 5. * "'Απειθία, Coray Mus. Ox. 2, 9." Schæf. Mss.: Gl. Incredulitas, Insolentia: 'Απειθία τοῦ μὴ λειτουργεῖν τῇ πατρίδι. Detrectatio.] 'Απειθέω, Non obtempero, obsequor, Sum immoriger, Morem non gero, Imperium detrecto, Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Μὴ ἀπειθεῖν ἀρχοντι, (4, 2, 17.) Τῷ δ' ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπεν. Et 7, (5, 22.) ἀπειθεῖν de tauris dixit. Jungitur autem ἀπειθεῖν non tantum dativo personæ, sed etiam rei, Plato Epist. 7. Τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. || 'Απιθήω autem et ἀπιθήσε leguntur ap. Hom. a τῇ. 'Απιθῶ per lōra solum, quod velut a fut. 2. πιθῶ sit formatum, Eust. II. Ω. (300.) Ὡ γίναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐπιμένῃ ἀπιθήσω, Od. E. (43.) Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπιθήσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης. Sic Πιθήσας paulo ante habuisti. || 'Απειθεῖν capitur etiam pro Diffidere, Fidem non habere: præsertim in Ecclesiasticis scriptis. ["'Απειθέω, Markl. Iph. p. 89. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. T. H. ad Plutum p. 481. Coray Mus. Ox. 2, 9. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. De constr., Wessel. ad Herod. 63. 'Απιθέω, Wakef. l. c. Coray l. c. De constr., Ruhnk. ad H. in Cer. 448." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 149.]

Βραυπειθής, Tardus ad parendum, q. d. Gravis ad parendum, i. e. Minime agilis, e Nonno. "Βραδυ- πειθής, Qui tarde, ideoque ægre, sibi persuaderi sinit, Tarde ægreque parens. E Nonno et βραδυ- πειθής φωνή affertur pro Vox quæ tarde auditur, "qua sc. aliquis βραδέως πείθεται et persuadetur," [Jo. p. 59. sed al. * Βραδυπενθής. "Agathias 21. ad Charit. 447." Schæf. Mss.]

Δυσπειθής, Qui difficile paret s. obsequitur, ægre obsequitur, ac non lubenter. Xen. autem ('Απ. 4, 1, 3.) usus est de canibus venatoris male institutis, qui non parent venatori, Bud. Verum si dicas Qui non parent, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui et ἀπειθεῖς. In VV. LL. δυσπειθής exp. etiam Refractarius, Cui ægre persuaderi potest. Sed magis convenit nomini δύσ- πειστος hæc interpr., ut infra docebo. ["Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 45." Schæf. Mss. "De re injucunda, Zenob. 1, 13." Wakef. Mss.] Δυσπειθῆς, ut δυσπειθῶς ἔχειν, Difficile obsequi, s. Ægre. At in VV. LL. δυσπειθῶς redditur Incredibiliter. Et affertur e Plut. (Galba 25.) Δ. ἔχει πρὸς τοιαῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpr. dicam in adv. Δυσπειστως. ["Toup. Opusc. 1, 19." Schæf. Mss.] Δυσπειθεία, ut μετὰ δυσπειθείας, Non facile parendo, Ægre parendo, obsequendo, ["Appian. 2, 67." Wakef. Mss.]

Εὐπειθής, Qui facile paret, obsequitur, non ægre obsequitur. Redditur et uno verbo Obsequens, Obsequiosus, quod vocab. Plautinum est. Dicitur autem εὐπειθῇ γίνεσθαι τινι, vel εἶναι, aut εἰναι παρέχειν εὐπειθῇ τινί: Xen. K. Π. 2, (1, 9.) 'Εἰναι παρέχειν εὐπειθῇ ταῖς ἀρχαῖς καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκλινδύνον. Apud Chrys. autem Εὐπειθῇ εἶναι τοῖς ἡγούμενοις. Interdum sequente præp. πρὸς, habente accus. rei: ut εὐπειθής πρὸς ἀρετήν, Plato de LL. Sed et cum præp. εἰς, ut ὅλη εἰς ἅπαν εὐπειθής, ap. Gal., ubi metaphorice usurpatur: et redditur, Materia ad quidvis sequax. Ponitur alioqui metaphorice et ubi suum dativum habet: Plut. (8, 659.) Ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφήν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῇ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Wyttenb. Select. 372. Thom. M. 742. ad Charit. 765. * Εὐπειθής, (Gl. Credulus,) Porson. Med. p. 15." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 333. Ag. 991.] Εὐπειθῶς, Obsequenter, Obsequiose, ut εὐπειθής e Plauto redditur Obsequiosus. In VV. LL. exp. Facili persuasione, ut sc. i. valeat q. εὐπειστως. [Plut.] Εὐπειθεία, Obsequela, ut quidam interpr. e Plauto. Nam quamvis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo dedu-

atum subst. Obsequiositas. A quibusdam redditur et Obsequium, Obedientia. [Strabo 7, p. 480., 15. p. 1036. Arrian. Epict. 4, 1. Plut. Lycurgo 4. Agasilao 2. * Εὐπειθεία, Lycurgo 7. Ἀλλ' ὑβρεῖ μὲν τῶν βασιλέων, οὐκ εὐπειθῆ δὲ τῶν ὄχλων, τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες. "Ad Herod. 396." Schæf. Mss.] Εὐπειθέω, Facile pareo, obedio, Non ægre obsequor, Sum obsequens etc., ut in Εὐπειθής dictum est. Cic. tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obdixere, in quodam Charondæ l., p. 142. mei Cic. Lex. [4 Macr. 8, 5. * Εὐπειθεία, Hippocr. 650.]

* Λογοπειθής, unde * "Λογοπειθεία, Verbis obsequium præstitum, Athan. 2, 311." Kall. Mss.] Νουπειθής, Qui recens parere cœpit. In VV. LL. Recens persuasus, e Nonno (Jo. 80, 8.) ut sit pro νεύπειστος. [* Παμπειθής, Omnia persuadens, Pind. Π. 4, 327.] Ταχυπειθής, Qui cito paret. Sed a Theocr. accipitur pro Eo cui cito persuadetur aliquid, et credit: nude redditur Credulus a Virg. ap. Theocr. 7, (37.) Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν κατὰ τὸν στόμα κῆμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής: ita enim ille, et me fecere poetam Pierides; sunt et mihi carmina; me quoque dicunt Vatem pastores: sed non ego credulus illis. Usus autem est nomine ταχυπειθής hac in signif. et Nonnus [Jo. 132, 27. "Jacobs. Anth. 11, 65." Schæf. Mss.]

AT VERO "Απειστος, Δύσπειστος ET Εὐπειστος Persuasionis signif. habent, et quidem passive, i. e. Persuasionis qua quis persuadetur, non qua persuadet. Est enim "Απειστος, Qui sese persuaderi non sinit, Nulla persuasione flexibilis, ideoque Pertinax: unde τὸ ἀπεισπον, Pertinacia. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Wyttenb. ad Plat. 1, 234. Markl. Suppl. 389. Musgr. Iph. T. 1476." Schæf. Mss.] "Απειστέω in VV. LL. idem esse dicitur quod ἀπειθέω, h. e. Non sino me persuaderi, Morem non gero. ["Ad Herod. 488. Fischer. ad Plat. Apol. 113. Wyttenb. Select. 373. Markl. Suppl. 389, 747. Iph. p. 89. Musgr. 634. Heracl. 968. 1024. Wakef. Ion. 569." Schæf. Mss.] Δύσπειστος, Qui difficile persuadetur, persuaderi potest, ægre sibi quicquam persuaderi patitur, Aristot. Eth. 7, 9. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὗς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. Et paulo post, 'Επεὶ εὐπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ὁ ἐγκρατής. Si quædam exempl. non habent εἰσὶ δ' ante οὗς καλοῦσιν. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Heringa Obs. 287. ubi et de * Πειστός." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 1.] Δυσπειστως, ut ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægre mihi persuaderi patior, Vix possum adduci ut credam. Isocr. Paneg. non procul a princ. Ἀκαδεμαίονοι δὲ νῦν μὲν ἐτι δ' ἔχουσι παρελήφασιν γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo ante, 'Εκέλευς τοὺς λόγους ἀγρεῖν, οἵτινες τὰς πόλεις ταύτας πείσουσιν ἰσομοῖησαι πρὸς ἀλλήλας: adeo ut δυσπειστως ἔχουσι perinde sit ac si dixisset, οὐ ῥαδίως τοῦτο δύνανται πεισθῆναι, sc. ἰσομοῖησαι etc. Vix hoc persuaderi possunt, adduci possunt ut credant id sibi esse faciundum. Alioqui δυσπειστως ἔχειν alicubi legisse mihi videtur pro ἀμεταπειστως ἔχειν, i. e. Nullo modo de sententia deduci posse. [* "Δυσπειστέω, Tzetz. Ch. 7, 39." Elberling. Mss.] CONTR. Εὐπειστος, Qui facile persuaderi potest etc., ut εὐπειστος ἔσται in illo Aristot. l. quem modo protuli. ["Lobeck. Aj. p. 238. Brunck. v. 151. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 166. Wyttenb. Select. 373." Schæf. Mss. Schol. Il. I. 497.] Εὐπειστως, ut ἔχω, Facile persuadeor, persuaderi possum etc. At in VV. LL. εὐπειστος exp. etiam Moriger: ut sc. accipiat et pro εὐπειθής, quod εὐπειθής vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam signif. habens τοῦ εὐπειστος. Itidemque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquam i. signif. q. εὐπειστως. Eodemque modo Δυσπειθής interpr. Cui ægre persuaderi potest, et δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpr. admittunt hæc comp. in θῆς desinentia, itemque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθομαι non solum Pareo significet, et Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, et Credo. Quoniam ta-

men hac in signif. frequentius dicitur *πέπεισμαι* s. *ἐπεισθην*, non dubium est quin compositis quæ in *στος* desinunt, magis conveniat Persuasionis signif. At vicissim positi *εὐπείστος* pro Morigero, exemplum desidero. [**Εὐπείστια*, Facilitas cedendi precibus et blanditiis, Obsequiositas, Reisk. ad *Æschin.* 81.] His SUBJUNGO *Πειστήρ* ET *Πειστήριος* ET *Πειστικός*, quoniam eadem est horum formatio. Signif. autem *Πειστήρ*, cujus rarus est usus, Persuasor. A Suida tamen exp. ὁ ὑπήκοος. [I. q. *πέισμα*, Funiculus, ad Theocr. 21, 58. * "*Πείστης*, Schol. Lucian. Phal. Prior. c. 10." Kall. Mss.] At *Πειστήριος* est Persuasorius, Vim persuadendi habens, At persuadendum accommodatus: *λόγοι*, Eur. [Iph. T. 1053.] Quam signif. habet ETIAM *Πειστικός*, quod non ita Poeticum est ut illud, Plato Gorgia, Καὶ τοῦτο, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικόν, ὠνόμασε πῖθον. Sed et Dionys. H. de oratione Lysiae utrumque dixit. In VV. LL. *Πειστικός* exp. et Qui facile persuadet, et Obediens: quæ signif. si usquam reperitur, conveniet cum ea quam Suid. dat. nomini *πειστήρ*, quæ et ipsa videri nova aliqui possit. ["Hutch. ad Xen. K. Π. 37. (1, 6, 10.) Brunck. Anal. 2, 71. Heind. ad Plat. Gorg. 29. 158. Buttm. 509." Schæf. Mss. Plato Polit. 304. 723. Aristot. Rhet. 1, 2. * "*Πειστικώς*, Anonym. Rhet. 198. Gale. Hic Anonymus vocari debet Rufus." Boiss. Mss.] Ceterum sicut a 3 pers. sing. præter. pass. *πέπεισται* formata sunt ista, sic a prima *πέπεισμαι* formata sunt subst. NOMINA *Πείσμα* ET *Πεισμονή*. Significare autem *πείσμα* Philostrato Fiduciam aliquid aggrediendi, auctor est Bud. In VV. LL. exp. Firmamentum, Refugium, Contentio: quæ remota esse videntur. Additur tamen his exp. auctoritas Etymologi: sed ap. eum aliquid duntaxat quod ad tertiam illam signif. pertineat, reperio: ubi sc. scribit, VERBUM *Πείθω* significare tria, sc. ἐπιζῶ: unde esse *πίστις*. Et φιλονεικῶ: unde esse *πείσμα*. At per *η*, perperam enim in vulg. Edd. habetur διὰ τοῦ *ι*, pro διὰ τοῦ *η*, significare πάσχω. De duabus autem illis prioribus signif. nihil quicquam ap. eum reperio: nisi quis putet has signif. esse eas quas ille τῇ συνηθείᾳ tribuit, cum ita scribit, *Πείσμα*, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων, διὰ διφθόγγου γράφεται. Eust. certe *πείσμα* et *πεισμονήν* testatur ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dicta fuisse, sumta metaph. ἀπὸ τῶν *πεισμάτων* navis. Ab hac autem nominis *πείσμα* signif. est adj. *πεισματικός*, de quo dicam cum de altera, quæ passim usitata est, disseruero. Eam intelligo, qua ponitur pro Fune nautico, quo navis religatur: Virg. Gramineo ripæ religavit ab aggere classem. Et Ovid. Met. 13. Litore Threicio classem religarat Atrides, Fast. 4. Nox aderat, querno religant in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux erat, et querno solvunt a stipite funem. Idem Retinacula vocavit, dicens, Solvunt retinacula: item, Puppis retinacula prærumpere: ut Hom. ἀπέκοψα πείσματα νεὺς, in loco qui mox proferetur. Od. I. (136.) Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἴν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν. Οὐτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι: q. l. imitatus Virg. dixit, hic fessas non vincula naves Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu: K. (465.) καὶ πείσμα νεὺς κvanoπώροιο Κίονος ἐξάψας μεγάλης κ. τ. λ. Sed et plur. *πείσματα* ap. Eund., cum alibi, tum Od. K. (127.) Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὺς κvanoπώροιο. Eadem autem vocantur ETIAM Πρυμνήσια: Il. A. (476.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, ubi annotat Eust. πρυμνήσια dici τὰ ἀπόγεια σχοινία, Funes quibus navis ἀποδεῖται eis γῆν, Ad terram religatur, et quibus velut *πείθεται*, Paret, unde *πείσματα* quoque nominari: Suidas itidem, postquam dixit *πείσματα* esse τὰ * ἀγκύρεια σχοινία, addit ita nominari παρὰ τὸ πείθεσθαι: legitur tamen ap. eum παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, non autem παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν: quod aliqui eund. sensum efficit; nam his funibus retinentur naves, et ita per eos navis velut paret gubernatori. Vocari autem et Retinacula, paulo ante admonui. ["Primitiva signif. τοῦ πείθω est Vincio, Astringo loro, et sic Fune religatum, quo

A volo, duco, unde *πείσμα*. Hinc *πείθεμαι*, Patior me veluti constrictum vinculis duci et agi, quo alter vult." Ernesti. "Vide etiam Adr. Henr. Stompwy Epist. Etymol. Philol. ad Jo. Dan. ab Hoven, Lugd. Bat. 1759." Schn. Lex. v. *Πείθω*.] Sed hoc sciendum est, *πείσμα* generalius pro Alio etiam fune accipi: Od. K. (167.) *Πείσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεζάμενος, συνέδησα πόδας δειναῖο πελῶρου*. ["Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 302. 12, 111. Anim. 311. Leon. Tar. 88. 89. ad Diod. S. 2, 421. Heyn. Hom. 6, 281. Salmas. ad Achill. Tat. 547. Wytténb. Ep. Cr. 32. Pierson. Veris. 115. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxix. Eur. Hec. 1067. Valck. Hipp. p. 245. Diatr. 273." Schæf. Mss. Ap. pian. 1, 437.] "*Σπείμα*, Funis, *σχοινίον*, Hes. "Alioqui mirum videri possit hæc mutatio e *πείσμα* "in *σπείμα*." [*Πείσμα*, Fiducia, Plut. 6, 404. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 9, 18. Arrian. Epict. 2, 20. "Clem. Alex. 488." Wakef. Mss. * *Πεισμάτων*, dimin. a *πείσμα*, Schn. Lex. ἀμαρτύρω. * *Πεισμάτιος*, a, ον, Epith. Rheæ, Orph. Arg. 631. Βωμόν ἐπιστέφαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι *Πεισματῆρ*, τόθι *πείσματ'* ἑεργομένης λύθεν Ἀργοῦς. "Ruhnck. Ep. Cr. 249." Schæf. Mss.] Et hactenus quidem de nomine *πείσμα*, significante Funem; at vero ab altera signif. est, uti dixi, ADJ. *Πεισματικός*, quod Eust. (Od. X. p. 785.) accipere videtur pro Pertinaci s. Pervicaci. Legitur vero et *πεισματικῇ χώρᾳ* ap. Hes., ut docebo in *Πείσα* non multo post. Alterum subst. nomen ab ead. persona formatum, EST *Πεισμονή*, quod Eust. quidem, sicut et *πείσμα*, e quo etiam fortassis aliquis factum illud esse, potius censuerit, ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dictum fuisse testatur; at Paulus, uti existimatur pro Persuasione, ad Gal. 5, 8, Ἡ *πεισμονή* οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς, cum dixisset προκείμε προæcedente versu, Ἐπρέχετε καλῶς τῖς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; ubi tamen *πείθεσθαι* redditur Obsequi, Obedire. Sed quamvis his verbis proxime subjungantur illa in quibus utitur vocabulo *πεισμονή*, et *πείθεσθαι* hic reddatur Obedire, *πεισμονή* minime verti queat itidem Obedientia. Quare crediderim potius, τῖς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, perinde esse ac si dictum foret, Quis ita vos ab eo cursu interpellavit, ut persuasi sitis non esse parendum veritati? Nisi quis ita resolvere malit. Ut persuasi sitis quæ veritati omnino repugnant. Tunc autem apte subjungentur, Hæc persuasio etc. Sed quid si dicamus, *πεισμονήν* ibi alteram illam signif. habere, cujus modo memini: ut eos hac voce tanquam ἐνστατικούς Apostolus taxet? Est certe vera pervicacia, nolle veritati, quam cognoscas, *πείθεσθαι*: atque hoc μὴ πείθεσθαι, merito vocetur ἐνίστασθαι. Veruntamen hanc meam interpr. aliorum iudicio relinquo. [Eust. Il. A. p. 21. B. p. 637. Vide Schleusn. Lex. N. T. * *Πείσμων*, unde * "*Φιλοπείσμων*, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.] Alia est formatio NOMINUM *Πείσις* ET *Πείσα*, sc. a fut. *πείσω*, quæ tamen his subjungam, quoniam σ in iis quoque habetur. Est autem ILLUD *Πείσις* i. q. *πειθῶ*, si Suidæ credimus. *Πείσις* autem quod est a fut. *πείσωμαι*, Patiar, ex Alex. Aphr. Probl. 1. affertur pro πάθος, Affectus, Læsiō: Τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης *πείσις*. ["Thom. M. 332. ad Lucian. 1, 496." Schæf. Mss. Nemes. p. 223. Gataker. ad M. Anton. p. 76.] AT *Πείσα* exp. non solum hac voce *πειθῶ*, sed et aliis, in Od. γ. (23.) Τῷ δὲ μάλ' ἐν *πείσῃ* κραδίη μένε τετληνῆα Νωλεμέως: nam Eust. quidem *πείσῃ* exp. *πειθοῖ*: at brevium Scholl. Auctor habet κατὰ χώραν: quibus verbis, quæ subjunguntur in vulg. Edd., mendosa sunt: reponendam autem censeo, οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει: sequitur enim, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Quibus addit, Ἡ, ἐν οἷς ἐπέπειστο καὶ ἐγνώκει. At Hes. *πείσῃ* exp. *πεισματικῇ χώρᾳ*: sed hanc exp. mendosam esse suspicor. In meo Lex. vet. exp. etiam ἡσυχία καὶ ὑπομονή: et additur *ἐπείσθη* pro tribus illis verbis ἐν *πείσῃ* μένε: quæ exegesis conveniet cum illa Eustathii, *πείσθη* accipi *πείσῃ* pro *πειθοῖ*, et volentis, opinor, *πειθοῖ* non in Persuasionis, sed in Obedientiæ signif. intel-

ligi. Tradit porro Idem vocem istam semel ap. Hom. extare, in illo sc. loco. ["'Εν πείσῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 300. Jacobs. Anth. 7, 225. Kuster. Aristoph. 8. Heyn. Hom. 8, 7." Schæf. Mss. Plut. 8, 15. * Πεισιθάνατος, Epiphan. 1, 1089. * Πεισιμβροτος, Hominibus persuadens, Æsch. Choëph. 359. * Πεισιχάλινος, Frenis obediens, Pind. Π. 2, 21. * Πῆσις pro πείσις, ut πῆσομαι pro πείσομαι, Sext. Emp. adv. Math. 9, 209. Ed. 1. Fabricius autem e duobus Codd. reposuit πῆσιν. Vide Schn. Lex. Suppl.] His annectere libet NOMEN Πίσυνος, quod signif. Fretus, Fidens, Fiduciam ponens, Il. E. (205.) Τόξοισιν πίσυνος. Sic A. (9.) ἡγορέη πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Sic Aristoph. N. (949.) πίσυνος λόγους. Et ap. Thuc. 5, (14.) Τοῖς ἔξω πίσυνοι. ["Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 117. ad Herod. 544. ad Charit. 390. Simonid. 10. Heyn. Hom. 4, 331. 5, 581. 'H πίσυνος, Valck. Phœn. p. 77." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Πείσυνος ap. Lascarin in Epigr. πείσυνος εὐγενέη, Fretus nobilitate. Sed an veteris alicujus Scriptoris exemplo ita scripserit hanc vocem, licet alioqui regularior sit hæc scriptura, si respiciatur derivatio, merito quis dubitarit.

"Πειθῇ, Hesychio πεισμονῇ, πίσυς."

Πειθῶ, oos, oos, ἡ, Suada, Suadela, Persuadendi vis. Alicubi simpliciter Persuasio. Aristoph. N. (1397.) Σὺν ἔργον, ὃ καινῶν ἔπων κινήτῃ καὶ μοχλευτῇ, Πειθῶ τινα ζηρεῖν, ὅπως δόξης λέγειν δίκαια. Apud Plat. de LL. Μετὰ πειθοῦς, Cum persuadendi vī, Cum persuasione, Persuadendo. Ex Eod. affertur, Πειθῶ καὶ βίαν εἰληρῶς, pro Suadens et cogens. At Lucian. festive dixit in Hercule, Πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quæ Bud. vertit, Flexanima illa Suada, quam vos Pitheo dicitis, pleraque eluctari pervincereque solitum. Dicam autem de h. l. et circa finem col. sequentis. Ex eod. Plat. affertur et πειθοῖ χρησάμενος, pro Impulsus, quæ interpr. mihi suspecta est. E Xen. (Ap. 1, 7, 5.) Παρά του πειθοῖ λαβὼν, pro A quopiam verbis adducto capiens. E Plut. Numa, Πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, pro Omnia persuadendo mutavisse. Idem dixit in Fabio, Τὸν δὲ λόγον πρῶτον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον. Et προσάγεσθαι πειθοῖ, Herodian. (1, 3, 12.) Synes. Ep. 57. "Ὁρῶ δὲ εἰπεῖν, μόνον καθήκει, ἡ πειθῶ δὲ ἔπεται, καὶ ὁ λόγος ἀνυσμώτατος ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀκούουσι. || Sed Πειθῶ est etiam Nomen illius deæ quæ fingebatur persuasoria, ut ita dicam, eloquentiæ præses. Persuadere, inquit Bud. in Annot. prioribus in Pand., Græce καταπειθεῖν dicitur, ut Suadere πείθειν. Inde Πειθῶ dicta est Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintil. Persuadendi deam, Horat. Suadelam, Cic. Leporem vocat. Hæc et Flexanima dicitur quasi animum flectens, a Gr. ψυχαγωγός, quasi Ductrix et oblectatrix animæ. Hæc Bud.: qui totum illum Luciani subjungit locum, Latinum a se factum, e quo petita sunt quæ paulo ante protuli verba: existimans sc. ibi Deæ nomen esse. Qua in re minime illi assentior: non inficians alioqui parvi referre, utram habeat ibi signif. vox πειθοῖ. Horat. certe cum Suadelam vocavit, quam Græci Πειθῶ, de ipsa dea intellexit, ei adjungens Venerem, Epist. 1, 6. Ac bene numatum decorat Suadela Venusque. De illa autem voce Suada, ita Cic. Bruto, Πειθῶ quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius, quæ deæ ut hic ab Horatio copulantur in mentione rei uxoriæ, sic Plut. Quæst. Rom. inter deas nuptiales, i. e. quæ nuptiis præsunt, hasce duas numerat, sed Venerem priore loco, Suadelam s. Suadam, posteriore, nominans: quibus adjungit Dianam: cum his tribus præfixisset Jovem perfectum, et Junonem perfectam, si ita interpretari debemus Δία τέλειον, et Ἥραν τέλειαν. At Herod. (8, 111.) vel potius ap. Herod. Themistocles, Πειθῶ et Ἀνάγκη copulans, sed pro Ἀνάγκη ibi legimus Ἀναγκαίην, quo utitur et Hom., dicit Andriis, Athenienses ab illis pecunias exigere, comitatos duobus diis magnis, vel duabus deabus, si pro μεγάλους leg. dicamus μεγάλας. Suadela et Necessitate. Quibus verbis significabat, ut opinor, in Atheniensium potestate esse, vi ab illis obtinere quod petebant, si verbis s. dicendi facultate et artificio non possent. Atque ut hic Πειθῶ et Ἀνάγκη, sic Πειθῶ et βίαν a Plat. conjungi vides, in l. quem ex eo afferri dixi: sed interpr. sequendo quæ illi datur, non videtur harum tanquam dearum facta ibi esse mentio. In Luciani autem l. quem illi subjunxi, vides βίαν nomen non copulari cum πειθοῖς nomine, sed e duabus unam quodammodo fieri, cum dicit πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quod verbum Bud. multo melius expressisset, meo quidem judicio, si dixisset Flexanimæ illius Suadæ vī, non simpliciter, Flexanima illa Suada. Nisi quis malit Dicendi vī; nam πειθῶ cum deæ nomen non est, ut ibi non videri mihi esse admonui antea, non solum Persuadendi vim, sed et Dicendi vim reddi posse existimo; sub hac enim et persuadendi vis quodammodo includitur. Ceterum hanc Πειθῶ Eur. Hec. (814.) non Deam, sed Reginam appellat, de ea loquens tanquam de eloquentia, Πειθῶ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην κ. τ. λ. || Obedientia, Obsequela, Plaut.: at Obsequium latius patere videtur quam πειθῶ. Xen. K. Π. 3, (3, 6.) p. 46. meæ Ed., Γιγνώσκοντας ὅτι τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθῶ καὶ ἡ κάρτεριά καὶ οἱ ἐν τῇ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται: quod dictum convenit cum hoc Ejusd. A. (8, 3.) Ἐπεὶ περ ἔγνωσαν τὸ πείθεσθαι μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν στρατιᾷ καὶ ἐν οἴκῳ, et cum aliquot aliis Ejusdem. Herodian. 8, (7, 13.) Κατὰ τε ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις εἰρήνην, καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμένους πειθῶ. ["Ad Lucian. 1, 272. Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. ad Charit. 314=555. ad Herod. 672. Brunck. Or. 637. ad Diod. S. 1, 450. 2, 510. Wakef. Eum. 889. Jacobs. Anth. 6, 106. 7, 10. 8, 16. 65. 11, 19. Heind. ad Plat. Phædr. 328. 330. Π. τοῖς χεῖλεσιν ἐπικαθίζει, ἐπικαθῆται, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9. Bergler. Alciphr. 194. Bast Lettre 218." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 104.] "Πειθῶς quoque dici fertur pro eod." ["* Πειθός, Persuasorius, 1 Cor. 2, 4. Athan. 1, 252. Dionys. Areop. 155. Cyrill. Hieros. 125. 248. * Πιθός, idem, Athan. 1, 838." Kall. Mss. "Πειθός, Persuasorius, Persuadendi vim habens, i. q. πειθανός, et πειθανός, ἡ, ὄν, Persuadendo aptus, a πείθω, Persuadeo, vel a πειθῶ, oos, contracte oos, ἡ, Suada, Suadela. Semel legitur in N. T. 1 Cor. 2, 4. Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, Non usus sum in docendo et in tradenda religione Christiana oratione, humano more artificiosa et ad persuadendum accommodata. Vocabulum hoc, in nullo antiquæ Græciæ monumento reperit, (nam loca, quæ sunt a Salmasio de Lingua Hellenistica p. 86. et Kypkio in Obs. Sac. P. 2. p. 193. prolata, aut omnino nihil probant, aut corrupta sunt, saltem incertæ lectionis,) multis conjecturis Criticorum occasionem præbuit. Grot. ad h. l. πιστοῖς pro πειθοῖς legi suavit; aliis, (ut Albertio in Obs. Philol. ad h. l.,) vera lectio videtur esse ἐν πειθοῖ (cf. Irmsch. Excurs. ad Herodian. 1, 3, 12. p. 827. et Wetsten. N. T. 2, 106.) λόγων, ut est ap. Euseb. Pr. E. 1, 3. p. 6. et in Alberti Gloss. Gr. p. 119. Alii legunt πειθοῦς, quæ est Junii, a Wetstenio laudati, conjectura. Aliis denique in mentem veniebat, annon compendio scribendi lectio hujus l. depravari potuerit, et ΠΙΘΟΙΣ pro ΠΙΘΑΝΟΙΣ olim scriptum fuerit, quæ fuit ingeniosa conjectura J. C. Kühnii in Comment. Exeget. et Crit. ad locum 1 Cor. 2, 1—15. Lips. 1784. 4. qui docte et eleganter de omni h. l. exposuit." Schleusn. Lex. N. T. "Cattier. Gazoph. 22. ad Diod. S. 2, 510." Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.] Πειθήμων, oos, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, Moriger, Obsequens, Obediens, Epigr. πειθήμονα λύσση. Apud Nonn. autem (Jo. 1, 153.) cum gen.; εἴς πειθήμονα βούλησ, Suo obsequentem consilio. Ex Eod. affertur sine casu pro Fideli. [Persuasorius, Tryphiod. 455. φωνή. Cum dat., Anal. 2, 456. 465. * Πιθήμων, Schn. Lex. ἀμαρτύρος.] Πειθήνιος, ὁ, ἡ, Moriger, Obsequens. Sed Poëtis peculiare non est hoc nomen, sicut præcedens πειθήμων. Plut. de Rom. Fort. Τῆς Ὀψεκουέντης, (pro Lat. Obsequentis,) ἦν οἱ μὲν πειθήνιον, οἱ δὲ μελιχίον

είναι νομίζουσι : Fabio, Ὑπηκόοις χρῆτο καὶ μελιχίους A τοῖς πολίταις. Et substantive τὸ πειθήνιον, Obedientia, Herodian. 2, (10, 4.) Ἰσπε γάρ μου τὸ πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πειθήνιον. Sic ap. Joseph. de Capt. Τὸ π. τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. Ceterum sunt qui πειθήνιος dictum putant quasi ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνία : secundum quam deductionem πειθήνιος proprie de equo dicitur, eritque πειθήνιος ἵππος, quod et ap. Plut. legitur, Equus qui habenis paret, Ovid. [“Ad II. Ω. 360. Wakef. S. Cr. 4, 137. Πειθήνιον, Valck. Adoniaz. p. 283.” Schæf. Mss.] “Πειθήνιος, Obsequenter, Morigere,” [Hes. v. Ἠ-γμένος. “Clem. Alex. 724.” Kall. Mss. Plut. 6, 389. “Chrys. in Matth. Hom. 84. T. 2. p. 521, 17.” Seager. Mss.]

Πειθανός, VEL Πιθανός, quæ scriptura multo magis recepta est, Persuasorius, Persuadendi vim habens, Ad persuadendum accommodatus. Redditur etiam Probabilis, Verisimilis, (Aristoph. Ἰππ. 629.) Illud autem Persuasorius ap. Suet. extat : pro quo quidam afferunt Persuasibilis e Fabio : cum tamen B hoc sonet potius Qui persuaderi potest. Dicitur autem et πιθανός λόγος, ut ap. Aristot. Rhet. 2, atque alibi, itidemque ap. Xen. K. II. 6, (4, 3.) Τὰ γὰρ ἔργα οἰμαί σοι πιθανώτερον παρεσχῆσθαι τῶν νῦν λεχθέντων λόγων, sic ἀποδείξει πιθανώταται, Philoni ; et πιθανός ἀνθρωπος. Lucian. (3, 160.) Ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖναι τῆς ἐξετάσεως. Apud Thuc. Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς Schol. exp. δυνάμενος πείθειν τοὺς πολλούς : [cf. 4, 21.] Apud Plat. autem πιθανώτεροι redditur etiam Fide digniores ; sed magis ad verbum fuerit, Verisimiliora dicentes. In VV. LL. exp. et Disertus in Plut. Aloib. (13.) Ἐντετακτός ἰδίᾳ καὶ πιθανός. Interdum πιθανὸν pro Blando et illecebroso, atque i. fere q. ἐπαγωγόν, Bnd. afferens alioqui e Luciano locum in quo copulantur : scribente sc., Πολὺν τὸ πιθανὸν καὶ ἐπαγωγόν. || Sed et pro Grato atque Accepto, Eleganti, poni tradit, afferens e quodam Grammatico, Πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τοῖς ὄρωντας πείθον θαυμάσιον. Sic et in VV. LL. ex Aristide, Καλοὶ μὲν γὰρ οἱ τῶν οἰκαδομόντων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι. Hæc ornamenta plebi miram in modum sunt grata. || Πιθανός, Qui facile paret, s. lubenter, Moriger, Xen. K. II. 2, [2, 3. “Πειθανός, Valek. Oratt. 405. Πιθανός, Diatr. 258. Ruhnck. Ep. Cr. 299. ad Lucian. 1, 329. ad Eur. Or. 904. Thom. M. 714. Wakef. Phil. 457. Jacobs. Anth. 7, 35. Boiss. Philostr. 536. Plato Gorg. 42. Buttm. 521. ad Charit. 201. * Πιθανολόγος, ad Lucian. 1, 555.” Schæf. Mss., item ad Dionys. H. de C. VV. 117. Schol. Aristoph. Elp. 994. Θ. 468.] “Πειθανολογία, “affertur pro Persuasibilis et probabilis oratio,” [Gl. Subtilitas verborum, Verborum suavitas.] Πιθανολογία, Persuasoria oratio, s. Persuadendi vim habens, Oratio ad persuadendum accommodata, Probabilitas orationis, s. potius Probabilia dicta. Uritur Paul. ad Coloss. 2, (4.) Bud. reddit etiam Sermo blandus. [“Valck. Adoniaz. p. 356.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Πιθανολογέω, Oratione persuasoria utor etc. Probabilia dico, Probabilibus rationibus utor, Aristot. Eth. 1, 3. [Diod. S. 1. p. 25., 13, p. 383. Eust. Od. A. p. 24, 10. [* Πιθανολογικός, unde Πιθανολογική, ἡ, Ars probabiliter disputandi, Arrian. Epict. 1, 8. p. 48, 15.] Aliud comp. Πιθανουργικός, Effector eorum quæ sunt persuasoria, persuadendi vim habentia. Unde πιθανουργική τέχνη, ap. Plat. (Soph. 222.) Ars effectrix eorum quæ sunt persuasoria, Ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodatæ. Oppositum autem illi πιθανός, EST Ἀπίθανος, Non persuasorius, Persuadendi vim non habens, Non probabilis. In VV. LL. e Plut. Ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, pro Ad alluciendo oratione populū parum aptus, Ibid. e Luciano (1, 102.) Οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν δια, pro Non absurde se gereus. Ibid. (169.) ἀπίθανα, Dictu absurda, Non probabiliter dicta. A Plut. ἀπίθανος et λόγος οὐκ ἔχων conjunguntur. [Ἀπιθανώτερος, Theophr. H. Pl. 9, 22. * “Ἀπειθανος, Nicet. ad Oribas. p. 93.” Kall. Mss.]

Ἀπιθάνως, Non persuasorie, persuasibiliter, quo ad verbiō utitur Quintil., Non accommodate ad persuadendum. Item Non probabiliter. Redditur et Absurde, Inscite, Illepide. [Schol. Aristoph. Θ. 66, 425. Strabo 1. p. 65. 79. Diouys. H. 2, 139.] Ut contra a πιθανός, EST Πιθανός, quod contraria significat, [“Alciaphr. 200.” Schæf. Mss. * “Πειθανός, Iren. p. 3. * Ἀπιθανότης, Orig. c. Cels. 300.” Kall. Mss. “Æschia. 243.” Seager. Mss. Joseph. c. Apion. 1, 34. * Ἐνπιθανός, unde * Ἐδπιθάνως, Pallad. V. Chr. p. 2. Bigot.] Ab eod. Πιθανός est et subst. Πιθανότης, Probabilitas, Verisimilitudo : λόγος πιθανότητος, Greg. Naz. Argumenta quibus probabilitas inest, Argumenta probabilia. Et πιθανότης ἔχειν dicitur a Plat. Quod habet probabilitatem, aptum est ad persuadendum. [Plut. Marcello 21. “Valck. Diatr. 115.” Schæf. Mss. * “Πειθανότης, Iren. 4. * Πιθανεύομαι, Probabiliter loquor, Clem. Alex. 317.” Kall. Mss. “Eust. 122, 31.” Seager. Mss. “Timæi Lex. v. Κεκόμψενται.” Boiss. Mss. Artemid. 2, 33. * Διαπιθανεύομαι, Sext. Emp. 519. * Καταπιθανεύομαι, ibid. * Πιθανός, Aristot. Rhet. 3, 7.]

Πειθανάγη, Persuasio cum necessitate conjuncta, i. e., cui vis adhibetur, Cic. ad Att. [9, 13. Polyb. 2, 25, 8. Eunap. 190. Zosim. 1, 21. Suid. 2, 454. Euseb. Pr. E. 5, 8. p. 193. “Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. Valck. Phen. p. 448. Hipp. p. 262. ad Herod. 672. Jacobs. Anth. 6, 284.” Schæf. Mss. * Πειθαρχος, Æsch. Pers. 374.] Πειθαρχέω, Pareo, Obedio : Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. (5, 29.) Proprie tamen esse videtur Parere præfecto, s. principi, aut magistratui. [Plut. 6, 24. 9, 252. Theophr. Epist. 3. Cratippus Hephæstionis p. 26. Herod. 3, 91. Aristoph. Ἐκκλ. 757. Polyb. 1, 45, 4. 6. 3, 4, 3. 6, 21, 2. Soph. Trach. 1194. “Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Ammon. 121. ad Diod. S. 1, 488. Πειθαρχεῖν, ad 2, 304.” Schæf. Mss.] “Πειθαρχεῖν affertur pro “Parere imperio : quod potius πειθ.” [* Πειθαρχεῖν Euseb. H. E. 319. Eustratius ad Nicomachea 1. p. 31.] Πειθαρχία, Obedientia, Philo., [Plut. 6, 105. Æsch. S. c. Th. 230. Soph. Antig. 687. Xen. Ages. 1, 27. * Ἀπειθαρχος, unde * Ἀπειθαρχία, Antiphan Bekkeri Anecd. 1, 532. Dio C. 23, 80.] Πειθαρχεῖν, Qui facile paret, promptus est ad parendum, [Plut. (Eth. 1, 13.) Plut. [6, 829. 9, 252.]

Ἀναπειθω, Persuadeo, Persuadeo alicui hoc vel illud ita esse, alicui ut hoc vel illud faciat, Induco in animum alicujus ut faciat, Impello ad faciendum. Dicitur autem ἀναπειθω σε, σε τοῦτο. Aristoph. N. (867.) ἄγω γὰρ σοι τὸν υἱὸν σου τοῦτο, Ἀκούει ἀναπεισας : Πλ. (573.) Ζητεῖς τοῦτ' ἀναπειθεῖν ἡμᾶς, Hoc nobis persuadere studes. Plut. Romulo (27.) Ἀβελπερα τὸν δῆμον ἀναπειθεῖ. Cum infini, ἀναπειθεῖν ἐργάζεσθαι, Persuades facere, Te impulsore illi faciunt, A te persuasi faciunt, Tu inducis illis in animum facere, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 52.) Ἀναπειθόντα τοὺς νέους αὐτὸν ὡς αὐτὸς εἶη σοφώτατος, Juvenibus persuadentem se esse sapientissimum, Juvenes adducuntem ut crederent. Sed pass. Adducor usitator est. Ἀναπειθομαι, Persuadeor, Adducor ut credam, Adducor et impellor ad faciendum, Xen. K. II. 1, (5, 3.) Καὶ δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι, Synes. Ἀναπειθεῖται παρ' ἐαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ γενέσθαι, A seipso persuadetur. Dicitur autem aliquis facere hoc vel illud a seipso persuasus, cum ultro aggreditur facere, nemine impellente, aut consilium daute. Ἀναπειθομαι exp. πείθομαι Thuc. Schol. ap. eum. [* Wakef. S. Cr. 4, 41. Xen. K. II. 85. Zeun. 189. ad Mem. 1, 3, 6. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναπεισθῶ, Porson. Hec. p. xlvii. Ed. 2.” Schæf. Mss. * Ἀναπίθω, Schleusn. Lex. V. T. * “Ἀνάπεισις, Bekk. Anecd. 389.” Boiss. Mss. “Suid. v. Ἀνάγνωσις.” Kall. Mss.] Ἀνάπεισμα, i. q. πείσμα, Funis quo aliquid religatur, et præsertim naves in litore ; nam J. Poll. in VV. LL. ἀναπεισμάρα accipere putatur pro Scenicis rudentibus, quibus per tractoria organa in imo latentes personæ sustollebantur in scenam : ut ἀναπεισμάρα sint Funes quibus aliquid in altum tollitur, Τὰ δὲ ἀναπεισμάρα, inquit 1. 4, (127.) τὸ μὲν ἐστὶν ἐν τῇ σκηνῇ, ὡς ποταμὸν ἀνελθεῖν. ἢ τι τοιοῦτον πρόσωπον τὸ ὅτι

περὶ τοὺς ἀναβαθμούς, ἀφ' ὧν ἀνέβαινον ἐριννύες: [α]. ἀναπίεσματα. * Ἀναπειστήρ, unde] Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ, Persuasorius, Persuasivus, Aptus ad persuadendum, Aristoph. N. (874.) Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφενεν δίκης, Ἡ κλησιν, ἡ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; Plaut. Probri perlecebras et persuastrices. [" Porson. Hec. p. 74. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἀνάπειστος, Palam factus, VV. LL. " Δυσανάπειστος, Qui vix " dissuaderi potest et ab opinione deduci, Bud. e " Plat. Parmenide (7.) Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δο- " κεῖν τέ τι λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον " εἶναι, Necesse est judicare eum qui ideas neget " per se substantes, scitum quippiam dicere, vix- " que ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse." [* Ἐξαναπειθω, Athen. 597. * Προσαναπειθω, Dio C. 257. 353.] " Συναναπειθω, Simul suadeo, hortor," [" Josephi Vita 76." Boiss. Mss. Thuc. 6, 88. 7, 21. Isocr. Paneg. p. 117. Ed. Cant., Plut. 6, 474. 763. 10, 148.]

Ἀντιπειθω, Contra persuadeo, Contrarium persuadeo. [A Schneidero non agnoscitur, ut neque] Ἀν- B πειστικὸς, Vim habens contrarium persuadendi, e contrario ad persuadendum.

[* Ἀποπειθω, Gl. Desuadeo.]

[* Ἐκπειθω, Gl. Alligo, Plut. Flamin. 10. Soph. Ed. T. 1044. Eur. Phœn. 423. Hel. 1584. Herc. F. 469. " Wakef. ibid. Markl. Suppl. 747. Brunck. ad Bacch. 458. Valck. Phœn. p. 448." Schæf. Mss.]

[* " Ἐμπειθω, Persuadeo, Orph. Arg. 1203. (ἐν δ' ἀρ' ἐπειχεν Μῆ τι κατ' ἰθὺ περὶν.)" Wakef. Mss.]

Ἐπιπειθω, Persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut et πείθομαι. Il. P. (154.) Τῷ νῦν εἰ τις ἐμοὶ Δυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν Οἰκάδ' ἔμεν, B. (341.) δεξιά ἡς ἐπέπιθμεν, Quibus credidimus. Ubi etiam ΝΟΤΑ Ἐπέπιθμεν per sync. pro ἐπεπιθόμεν, vel etiam ἐπεπιθειμεν, quod potius est a πείθω quam ab hoc comp. ἐκπειθω. Vide supra, col. 130. Habere etiam putatur alterum usum verbi Credo, significantis sc. simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. || Usurpatur etiam C pro Obedio, Pareo, Morem gero, Il. A. (565.) Ἄλλ' ἀέκουσα κάθητο, ἐμῷ δ' ἐκπείθεο μῦθον, Pareto meis verbis, Fac quod jubeo: I. (656.) Αἱ δ' ἐκπείθεσθαι σφόδρ' ἔλεγε, ὡς ἐκέλευσε, Ψ. (609.) Τῷ τοι λισσομένῳ ἐκπείσονται, Morem geram petitioni tuæ: Cic. Gesto est mos voluntati tuæ. Rursum A. (218.) "Ος κε θεοῖς ἐκπείθεται, Qui diis paruerit et morem gesserit, diis obedierit, dicto audiens fuerit. Utitur et Soph. (El. 1472.) in hac signif. [" Jacobs. Anth. 9, 381. Heyn. Hom. 7, 33. ad Od. B. 113." Schæf. Mss.] Ἐπιπείθεῖς, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens, Aristot. Eth. 1, 7. Ἐπιπείθεῖς λόγῳ, Obsequens rationi, [" Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. * " Ἐπιπείθεῖς, Greg. Nyss. Antioch. adv. Apoll. §. 7. p. 139. * Ἐπιπείθεια, Fiducia, Simonides Fr. 4, 6. Ἐλπίς δὲ πάντας κάμπτει καὶ τρέφει. " Brunck. ad Poët. Gnom. p. 314." Schæf. Mss.]

Καταπειθω, Persuadeo et adduco. Pass. Καταπείθομαι, Obedio, Morem gero, Pareo, ut πείθομαι et ἐκπείθομαι. " Καταπέποιθα, Confisus sum, Κατα- D " θάρρηκα, Hes." [" Brunck. Aristoph. 2, 69. * Καταπείθεσθαι, Schol. Eurip. p. 185. Matth." Schæf. Mss. * " Κατάπεισις, Herodian. Epimer. 110." Boiss. Mss.] Καταπείθεῖς, Obsequens, Parens, Morem gerens: i. q. ἐκπείθεῖς, πειθήνιος, ut Suid. exp. in hoc loco, Ἄλλως τε ἀτάσθαλον εἶναι καὶ οὐδαμῇ καταπείθεῖς τοῖς ἐξηγουμένοις. In ead. signif. utitur Philo V. M. 1. Καταπείθεῖς ἐγένοντο τοῖς λογίοις, Oraculis parere. [" Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss.]

Μεταπειθω, Traduco in aliam persuasionem, A persuasa sententia dimoveo, Animum alicujus in diversam sententiam adduco, exempta ea quam prius induerat, Dem. (303.) Μεταπείθειν ὑμᾶς ἐζήτει, Plut. Pericle, Νικῶ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας. Utitur et Isocr. Symm. Passivum Μεταπείθομαι, In diversam persuasionem s. sententiam traducor, deposita ea quam indueram, A persuasa sententia in contrariam traducor. Male alicubi etiam simpliciter reddunt Persua- deor, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 4.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθη-

A τῶις μετεπείσθησαν, Isocr. ad Nicocl. Οἱ μὲν γὰρ τύχη καὶ μὴ γνώμῃ σωφρονούντες, τυχὸν ἂν καὶ μετα- πείσθεῖεν. Utitur et Aristoph. (A. 626.) Τὸ μεταπει- θόμενον, Mutatio sententiæ. [" Diod. S. 1, 307. Thom. M. 680." Schæf. Mss.] Μετάπειστος, Cui aliud persuasum est, In aliam sententiam et persua- sionem adductus. Cujus tamen usus nullum exem- plum affertur. At Μεταπειστός fuerit, Qui potest a sententia dimoveri, Cui aliud persuaderi potest, [Plato Timæo p. 51.] Ἀμετάπειστος, Qui de senten- tia deduci nequit, Cui aliud persuaderi non potest, persuasio, quam semel induit, eximi non potest. At ἡ ἀνάγκη ap. Aristot. interpretari etiam queas Inexorabilis, Indeprecabilis, Gell. Τὸ ἄ., Nulla persuasionem flexibile. Item substantive, Nulla per- suasione a semel concepta sententia dimoveri posse. [Plut. Theseo 17. Cat. Min. 19. Tiberio Graccho 12. * " Ἀμετάπειστος, Qui dissuaderi nequit, Dionys. Areop. 239." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 2, 612." Schæf. Mss.] Ἀμεταπείστως, Ita ut a sententia non dimovearis, More eorum quibus persuasio semel in- duta eximi nequit, Plut. ad Colot. Μηδὲν ἄ. πεπεισθαι μηδὲνα πλὴν τὸν σοφόν: quod unum esse dicit ex Epicuri dogmatis. Et ἀμεταπείστως ἔχειν, Nullo modo de sententia deduci posse. Δυσμετάπειστος, Qui de sententia dimoveri ægre potest. Cui oppos. Εὐμετάπειστος, quod habes in Δύσπειστος.

Παραπειθω, Persuadeo, Persuadendo flecto et per- moveo, Il. N. (788.) Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεῖον φρένας ἥρωος. At Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παραπείθοντες ἑταῖρον χωόμενον κῆρ, Schol. exp. μόλις καὶ μετὰ πολ- λῆς κακοπαθείας πείσαντες, ubi etiam ΝΟΤΑ Παραπει- θόντες Ionica anadiplosi usurpatum pro παραπείθον- τες, sicut κεκαμὼν pro καμῶν. Apud Aristot. vero Eth. 4, 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἀρμόζοι μεγαλοψύχῳ φέ- γειν παραπείσαντι, ubi Argyropylos παραπείσας in- terpr. Pericula aggressus; Aretinus, Lacessens; vet. Interpres, Commovens; Victorius legit παρασεισάντι, et subaudit χεῖρας. Quam lectionem secutus Lam- binus, istum locum sic interpr. Neque porro magna- nimo conveniat dimissis manibus fugere: ut Plaut. Imo si audias meas pugnas, fugias dimissis manibus domum. Græco autem verbo παρασειλεῖν utitur idem Aristot. de Ingressu Anim. Οἱ θέοντες, θάττον θέουσι παρασειόντες τὰς χεῖρας. Utitur et in Probl. περὶ Κόπον. || Παραπείθω exp. etiam Falsum persuadeo, Falsa persuasionem decipio, Od. E. (290.) Ὅς μ' ἄγε παραπείθων ἦσι φρεσὶ, dictum existimatur πρό παρα- λογισάμενος. [" Heyn. Hom. 4, 147. 5, 193. 331. 6, 566. 8, 364. Markl. Suppl. 60. Valck. Adonias. p. 356." Schæf. Mss. Paus. 4, 4. * Παραπειστέον, Sext. Emp. 290. * Παράπεισις, Schol. Pind. N. 8, 54. " Heyn. Hom. 6, 370. (Παράπειστος, unde) * Ἀπα- ράπειστος, Wakef. Ion. 569. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss. Dionys. H. 529=1650, 16. J. Poll. 6, 124. 8, 10. * Δυσπαραπείστος, Aristot. 1, 717. * Εὐπαραπείστος, Xen. Ἀγ. 11, 12. J. Poll. 7, 12. * Παραπειστικός, 4, 21. ubi editum est * πᾶραπιστέ- κος.]

[* Προπείθω, Ante persuadeo, Lucian. p. 481. D.]

Συμπειθω, Una persuadeo; simpl. pro Persuadeo, Adduco, Persuadendo promoveo et flecto. Xen. (A. 2, 4, 6.) Τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιάζόμενος, Dem. (276.) Εἰ τοὺς Θερραλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμ- πείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς, Plut. Cicerone, Συνέπεισεν ἐν φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. Pass. Συμπείθομαι, Persuadeor, Adducor, Persuasionem fle- ctor et permoveor, Plut. Themist. Δῆμος συμπεπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, Ab accusatoribus persuasus. Alii sic, In delatorum sententiam veniens: quemad- modum e Luciano quoque συμπεπείθονται affertur pro Assentiuntur. Exp. etiam Consentio, Idem sentio. Plut. Pyrrho 704. meæ Edit. [" Toup. Opusc. 1, 434. Valck. Hipp. p. 302. Diatr. 269. ad Diod. S. 1, 449. Dionys. H. 2, 1152." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερπείθω, J. Poll. 5, 152. Ὑπερπεπειθὼς, Gl. Præfidens.]

[* Ὑποπείθω, Heliod. 7, 2. p. 255. sed v. Corai. Ὑπέπεισεν, Gl. Solicitavit.]

[* Πειθέσκω, Orac. Sibyll. 163." Elberling. Mss.]

ΠΙΣΤΙΣ, *ews*, ["et *πίστιος*, Emped. in Clem. Alex. 649." Wakef. Mss.] ἡ, Fides. Si tamen derivationis nominis hujus ratio habenda esset, *πίστις* scr. foret cum ei: a *πέπεισται* enim deduci dico. Assentitur autem mihi de hac derivatione Bud.: nisi quod primam personam, non tertiam ponit, ad exactum formationis modum non respiciens. Theognis (429.) *Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστή δ' ἐσάωσα*, Fidem habendo, pecunias amisi; at fidem non habendo, salvæ mihi manserunt. Ideo autem dico Fidem habendo, non simpliciter Fide, quod sonat dat. *πίστει*, ut interpretatio oppositi nominis *ἀπιστή*, illi respondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro *πίστει*, et Diffidentia pro *ἀπιστή*. At Fiducia, quo utitur Erasmus. Fiducia pecunias amisi, mihi non placet. Ceterum duo hæc vocabb. ante Theognidem Hesiod. inter se opposuit, sed plurali utens, ut videbis in *Ἀπιστία*. Sunt alioqui minus usitata Poëtis quam prosæ orationis Scriptoribus hæc nomina. Dicitur autem non solum *πίστις* personæ, sed et rei, i. e. et *πίστις* qua quis credit rem aliquam, et *πίστις* rei alicujus qua creditur, Lucian. (2, 294.) *Οὐς καὶ ἀστροὶς ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις*, Synes. *Χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἄγαν ἀπότροφον*, Res peregrinas vix credimus, Bud.: Plut. de Def. Orac. *Τὸ ἄγαν τῆς πίστεως ἀφαιρῶμεν*, ubi τὸ ἄγαν τῆς πίστεως uno verbo reddere possumus, sc. Credulitatem. Res autem aliqua dicitur *πίστιν* ἔχειν, Fidem habere, obtinere, impetrare; uno verbo, Credi. Plut. de Prud. Anim. *Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πίστιν ἔσχεν*. Idem in Symp. septem Sap. (553.) *Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συνεθέντες ἔχουσι πίστιν*, Herodian. 2, (1, 7.) *Καὶ γὰρ ἐνδεχομένην πίστιν ἔχειν ᾤοντο τὴν φήμην*, Quod facile de illo creditum iri existimabant, Polit. Quinetiam aliquis dicitur *πίστιν* ἔχειν, cui fides adhibetur, cui creditur: ut cum dicit Apollinarius Epigr. p. 144. *κοῦδ' ὁμόσας, οὐκ ἐπὶ πίστιν ἔχεις*, Neque juratus fidem habes, pro Ne jurato quidem tibi fides habetur, Neque jurato tibi quisquam credit. At vero ap. Aristot. Eth. 10, 8. *Πίστιν μὲν οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει τινὰ, redditur, Habent igitur aliquid etiam talia, quod ad faciendam fidem valeat*. Sed possumus hic quoque altero interpr. genere uti. Affertur porro *πίστιν* ἔχειν τινὰ, e Plut. et pro Fidem habere, adhibere. || In sacris Literis autem *πίστις* dicitur Persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat. Sed hac etiam in signif. nomen Fidei a Lat. Theologis receptum fuit. A qua dicuntur *πιστοί*, qui et *πιστεύοντες*, ut vulgo Fideles et Credentes. || *Πίστις* pro Eo etiam quod fidem facit, i. e. pro Probatione s. Argumento, Plut. Symp. septem Sap. *Πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν*, de Def. Orac. *Μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέρωντος*, Philo, *Κάκεινψ ἂν τις χρήσαιτο εἰς πίστιν*, Idem, *Σαφὴς δὲ πίστις*. Et, *Σαφεστάτη δὲ τούτου πίστις*, Cujus rei certissimam fidem hoc fecerit. Possis autem dicere et ad verbum, minus tamen usitate, Cujus rei hæc est certissima fides. Sed et ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως ponebatur ab antiquis: cum alioqui hæc duo conjungantur in l., quem e Plut. modo protuli: unde *ἀπιστος πρότασις*, Bud. 118. Quintil. 5, 10. locutus περὶ ἀποδείξεως, item de epicheremate, subjungit, Utrumque autem quanquam diversi Auctores eod. modo finiunt, ut sit ratio per ea, quæ certa sunt, fidem dubiis afferens: quæ natura est omnium argumentorum; neque enim certa incertis declarantur. Hæc omnia generaliter *πίστεις* appellant: quod etsi propria interpretatione dicere fidem possumus, apertius tamen Probationes interpretabimur. *Πίστεις* Isæus vocavit Testimonia et quæstionem de mancipiis habitam, ut testatur Bud. 115. addens, Halicarnaseo in Vita Lysiæ *πίστεις ἐντέχνους* esse quas Fabius artificiales probationes dixit. || *Πίστις* habet et alios usus, aliis verbis junctum, sicut Lat. Fides: hi autem e seqq. exemplis patebunt. *Πίστιν ἐπιτιθέναι*, Fidem dare, Jurare, Bud. 115. e Dem. (1243.) Huc autem pertinet *Θεῶν πίστεις ὁμόσαντες*, ap. Thuc. (5, 30.) quod Schol. exp., *θεῶν ὅρκους ἐπὶ πίστει*. At

vero, *Διὰ πίστιν ἀνθρώπων*, ex Eod. affertur pro *Ἡβита* hominibus fide. Ead. p. et *πίστιν διδόναι*, et *πίστεις*, itidemque *πιστὰ διδόναι*. Sed et *πίστεις* τοῦσασθαι e Xen. (Ἑλλ. 1, 3, 8.) *Καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο*, Fidei pignora dederunt, Fiduciam promissorum firmarunt. Et pro Cavere satisdato ex Antiphonte. At vero, *Εἰς πίστιν εἰαυτὸν διδόναι*, ut Latine In fidem se dedere, Fidei se permittere, e Polyb. (3, 30, 1.) E quo affert etiam, *Τοὺς θησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον*, pro, Fidem regis accepturos de servandis civibus omnibus et militibus. Affert alioqui p. 119. et *πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι*, pro Fidem dare et accipere, e Gorgia et Isocr. Sed illi *πίστιν δέχεσθαι* addere possumus et *πίστιν λαμβάνειν* pro ead. signif. Dicitur alioqui *πίστιν λαμβάνειν* et is, cui potestas ac imperium creditur, ut a populo magistratibus. At vero cum præp. κατὰ pro eo quod Latine dicitur Bona fide: ut κατὰ πίστιν συντίθεσθαι, συναλλάττειν, Aristot. || Fiducia, *θάραξ*, ut quidem Schol. Thuc. τῇ πίστει exp. τῷ θάρρει, l. (120.) p. 38. meæ Ed. *Ἐνθυμείται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται*. Sic e Plut. affertur *πίστιν* ἔχειν pro Confidere. || Auctoritas, Dinarchus in Philoclem, *Πάντας Ἀθηναίους ἡδικηκώς, καὶ προδούς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιός ὢν ἔλαβε*, Q. l. affert Bud. docere volens *πίστιν* significare interdum Auctoritatem. Sic autem dicit accipi et in l. Æschinis quem antea citarati, hoc sc. p. 16. ex Orat. de Male Obita Legatione, *Κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἐπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα ἂνπραχθῆναι νομίζω*: vertit enim, Si nuntios tantum suos auctoritate instructos, h. e. diplomate et documento publico, misisset, omnia confici potuisse existimo. ["Valck. Hipp. p. 277. 306. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Wyttenb. Select. 432. ad Herod. 740. ad Phalar. 221. Thom. M. 717. ad Charit. 423. Markl. Suppl. 627. Obedientia, Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Officium, Munus, ad Charit. 234. Administratio, 225. Manuum conjunctio eximie dicitur, Porson. Med. p. 8. *Πίστιν ἔχει*, Credibile est, Toup. ad Longin. 357. *Ἐς πίστιν*, Villosi, ad Long. 165. *Τὴν π. ἀπαιτεῖν*, Diod. S. 2, 356. *Διδόναι π., τὴν π.*, ad Dionys. H. 2, 914. Plur., Lucian. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 503. *Πίστεις λαβεῖν ἐνὸρκους*, Diod. S. 1, 448. 2, 351. ad Dionys. II 2, 774. *Πίστεις ἐπιτείνουσι δὲ ὅρκων*, 712. *Πίστεσιν*, Heyn. Hom. 4, 216." Schæf. Mss. Pind. N. 8, 75. Isocr. Nicocl. p. 34. Plut. Numa 16. Cicerone 41. *Ἐν πίστει κληρονόμας*, Heres fidecommissarius.]

Ἀπιστος, act. signif. Incredulus, Qui non credit, fidem non adhibet, suspectam alterius fidem habet, Plato Apol. (14.) *Ἀπιστος εἶ, καὶ ταῦτα σαντῶ*. Exp. etiam Qui diffidit, qua item in signif. capitur Incredulus, ut *ἀπιστότατος ταῖς εὐπραγίαις*, Minime fidens prosperæ fortunæ, Summe diffidens, Minime credulus. Et sine casu: Od. E. (150.) *θυμὸς δὲ τοι αἰὲν ἀπιστος*. Sic et in istis facetissimis Comici ejusdam versibus ap. Athen. (63.) *Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῶ πάνν, Οἱ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας*, Diffidentior es multo testudinibus, quæ præ diffidentia domos circumferunt. || *Ἀπιστος*, pass. signif. Incredibilis, Cui fides non adhibetur, adhiberi nequit, Fide major, Fidem superans: λόγος, Æschin. (62.) *Εἰ δὲ τισιν ὑμῶν ἐξαίφνης ἀκούσασιν ἀπιστότερος προσπέπτωκεν ὁ τοιοῦτος λόγος*. Isocr. ad Nic. *Ἐν οἷς οὐτε παράδοξον, οὐτε ἀπιστον, οὐτε ἔξω τῶν νομιζομένων οὐδέν ἐστιν εὐρεῖν*. || Infidus, Cui diffiditur, Cujus suspecta est fides, Cui fidendum non est: tam de re, quam de persona. Item Perfidus, Plut. Apophth. *Εἰπὼν τὸν ἄ. ἐν θριξί, μὴ νομίζεω ἀέδ-πιστον ἐν πράγμασι*, ubi notandum opponi ἄ. et ἀέδ-πιστον. Soph. (Aj. 682.) *τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἀπιστός ἐσθ' ἐταίρας λιμὴν*, Portus infidus, male fidus: Virg. statio male fida carinis. Demosth. (10.) *Ἀπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς*: (15.) *Ἐλτα τὰ τῶν Θετταλῶν ταῦτα γὰρ ἅπιστα μὲν ἦν δῆπον φύσει καὶ αἰεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις*. Sic Thuc. (1, 120.) *ἀπιστον θράσος* vocavit Infidam audaciam. Plut. autem in Numa (12.) dixit *Ἐκσπορνδὸν καὶ ἄ. [ἀσπειστον Reisk.]*